

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DOCTOR'S WIFE

He thinks his
secret is safe.

But she knows
the truth...

DANIEL HURST

An absolutely gripping and unputdownable psychological thriller with a shocking twist

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

THE DOCTOR'S WIFE

He thinks his
secret is safe.

But she knows
the truth...

DANIEL HURST

An absolutely gripping and unputdownable psychological thriller with a shocking twist

DOKTORUN KARISI

KESİNLİKLE SÜRÜKLEYİCİ VE
VAZGEÇİLEMİYECİ BİR PSİKOLOJİK GERİLİM
ŞOK EDİCİ BİR BÜKÜLME İLE

DANIEL HURST

Çeviri Kitaplar

Telegram

DANIEL HURST'ÜN KİTAPLARI

Tatil Evi Doktorun

Karısı

Kulübedeki Çift Davetsiz

Misafir

Ailem Kazayı Nasıl

Gördü?

Kimseye Söylemeyiz

Altıncı Masadaki Çift

Eskiden Burada

Yaşardık Yanlış Kadın

O Bir Yalancıydı

Kapıdaki Kadın Yolcu

Ölüm Bizi Ayrana Kadar

Sesli olarak mevcuttur

Kulübedeki Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

İKİ HAFTA ÖNCE

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

Bölüm 31 Bölüm

32 Bölüm 33

Bölüm 34 Bölüm

35 Sonsöz

Tatil Evi

Daniel'den Daha Fazla

Dinleyin Daniel

Hurst'un Kitapları

Daniel'den Bir Mektup

PROLOGUE

Penceredeki kadın sahildeki hareketliliği izlerken, kumların üzerindeki cesedin bu sakin sahil köyünü günlerce sürecektir bir hareketliliğe dönüştürecek bir olay olacağını biliyordu. Bu ıssız yere genellikle sadece yerel halk, yakın kasabalardan gelen teslimat şoförleri ve İskoçya'ya girip çıkan ara sıra turistler uğrardı. Şimdi ise adli tıp uzmanları, gazeteciler ve marazi bir merak duyan seyircilerle dolup taşacaktı.

Beklenmedik bir yerde bir cesedin ortaya çıkmasıyla ilgili olan şey buydu.

Dikkat istiyordu.

Ve her zaman aldı.

Bu durum, Drew Devlin'in cesedinin İngiltere'nin kuzeyindeki bu pitoresk sahil şeridini çevreleyen kumların üzerine serilmiş halde bulunduğu günkü kadar belirgin olmamıştı.

Bükülmüş gövdeye yapışan ıslak, beyaz tişört yukarıdaki bulutlarla dolu gökyüzüyle aynı renkteydi ve cesedin sıcaklığı ülkenin bu yağmurlu, rüzgârlı bölgesindeki hava kadar soğuktu. Soluk, cansız kalçaları örten siyah şortlar neredeyse ufuktaki gökyüzü kadar karanlıktı, zaten çok şey yaşamış ve daha da zorlu mücadeleler verecek olan bir köy için yeni bir fırtına yaklaşıyordu. Sol ayağındaki gri spor ayakkabısı ise, yorgun ve saygısızca sayılabilecek bir şekilde vücuda çarpan gelgitin üzerine savurduğu kir ve kum zerrecikleriyle bozulmamış halini yavaş yavaş kaybediyordu.

Sağ ayağında olması gereken ayakkabı kayıptı, ama eğer biri onu ararsa, denizcisz bir gemi gibi birkaç metre ötede denizde amaçsızca sürüklendiğini görecekti.

Muhtemelen bir noktada bir darbe ile karaya geri dönecek ama şimdilik tamamen buz gibi akıntının insafına kalmış durumda.

Ama kimse ayakkabıya bakmıyordu. Herkes ayakkabının ait olduğu kişiye bakıyordu ve buna penceredeki kadın da dahildi. Acil servis ekipleri korkunç görevlerini yerine getirmek için gelirken kadın izlemeye devam etti ve bu korkunç günde güneş batmaya başlarken o da izlemeye devam etti. Çünkü kumların üzerindeki ceset bir zamanlar sevdiği bir adama aitti. Ama bu köyde merhumu seven tek kişi o değildi. Karşı cins arasında popülerdi, hatta fazla popülerdi.

Ve şimdi ölü olmasının nedenlerinden biri de buydu.

İKİ HAFTA ÖNCE

BİR

FERN

İçinde yolcu olarak bulunduğum araba, cennet gibi yeni evimin geniş araba yolunda durduğunda, aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Benim için bir yetişkinin yeni bir eve taşındığı gün, bir çocuğun yeni bir okula başladığı günden çok da farklı değildir. Doğru şeyin yapılıp yapılmadığı endişesine eşlik eden bir gerginlik havası vardır. Eski arkadaşları geride bırakmanın pişmanlığı ve bu yeni ortamda yeni arkadaşlar edinmenin daha zor olabileceği ihtimalinin neden olduğu mide çukurundaki endişenin donuk ağrısı vardır. Ve hepsinden önemlisi, bundan sonra ne olursa olsun, hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını açık bir şekilde farkına varmak vardır.

Bu yeni yeri nasıl tarif edebilirim? Öncelikle, taşındığım evden çok farklı olduğunu söyleyebilirim, ancak bu ille de kötü bir şey değil. Yani, kim küçülmekten şikayet edebilir ki, değil mi? Ancak her kadının bir erkeğe hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, hayatta boyuttan daha fazlası var, bu yüzden her zaman bunun ötesine bakacak ve ayrıntılara girecek kadar akıllı oldum.

Teknik olarak, bu mülk güzel bir yapı, dört yatak odası, iki banyo, bir zamanlar sadece hayalini kurduğum bir mutfak ve misafir ağırlamak için mükemmel bir yemek odasından oluşan iki katlı beyaz badanalı bir bina. Geniş salon alanından ve sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen muhteşem arka bahçeden bahsetmeye bile gerek yok. Ancak tüm bunlar ne kadar iyi olursa olsun, asıl önemli olan evin konumunun ön tarafında bulunanlar, içinde ya da arkasında bulunanlardan daha da çarpıcı. Bunun nedeni, mülkün daha pastoral bir noktada bulunamayacağıdır. Kum ve sudan oluşan yolun hemen karşısında inşa edilen ev, İngiltere ve İskoçya arasındaki sınırın bir bölümünü oluşturan Solway Firth'e bakıyor. Ve ne kadar da güzel bir sınır. Havanın güzel olduğu bir günde, tıpkı bugün ve önceki gün olduğu gibi

burada mülkü incelemek için, manzaralar inanılmaz, hem su kenarı boyunca hem de düz bir şekilde kilometrelerce görebilirsiniz, yani bir kişi bir ülkede durabilir ama başka bir ülkeye bakabilir.

Açık bir günde İskoçya'yı ya da geçmişte pek çok kişi tarafından anıldığı şekliyle 'Bonnie Banks'i görebilmek inanılmaz bir şey. Kulağa iyi ve güzel gelebilir ama burası Birleşik Krallık, peki havanın kötü olduğu bir gün nasıldır? Neyse ki henüz o günlerden birini yaşamadım, ancak güneş örtüldüğünde, bulutlar manzaranın etrafını sardığında ve sahildeki kum tanelerine gökten buz gibi yağmur damlaları yağdığında buranın çok farklı bir havaya büründüğünü rahatlıkla söyleyebilirim.

Ancak buraya taşınma konusunda beni endişelendiren ne kötü hava koşulları ne de arazinin kendisi, çünkü burası gerçekten de muhteşem bir yer ve herkesin benim diyebileceği kadar şanslı bir yer. Hayır, arabamda oturup bir parçası olmayı kabul ettiğim yeni geleceğimi düşünürken yaptığım şeyle ilgili çekincelerimin olmasının başka bir nedeni daha var ve şu anki ruh halimi tanımlamanın en basit yolu bu:

Çelişkili.

Etrafınıza sorun, eminim yıllardır tanıdığım ve beni tanımlamaktan mutluluk duyacak pek çok insan vardır. Ama eğer kendimi tanımlamam gerekseydi, kendimi üç kelimeyle özetlerdim.

Şehirli bir kız.

Doğru, beton ormanını seviyorum. Yüksek binaları. Her köşede kahve dükkanları. Geç saatlere kadar açık olan barlar ve restoranlar ile erken saatlerde açılan kafeler. Alışveriş merkezlerini ve parkları. Samimi tiyatrolar ve kavernöz arenalar. Süpermarket seçenekleri ve ulaşım bağlantıları. Ve insanlar, o kadar çok insan. Yolcular. Öğrenciler. Perakendeciler. Baristalar. Garsonlar. Sokak sanatçıları. Joggers. Köpek gezdirenler. Hepsi gidilecek yerler ve görülecek insanlarla koşuşturup duruyor. Trende birbirlerine dirsek atan ya da bir mocha almak için sırada birbirlerinin arkasında duran insanlar.

Enerji. Canlılık. Yaşam.

Her zaman bir şehirde yaşadım. Esas olarak Manchester'da büyüdüm ve yetişkin hayatımın çoğunu orada geçirdim, sadece York Üniversitesi'nde üç yıllık bir dönem ve İngiltere'nin en büyük şehri olan Londra'da iki yıllık bir çalışma dönemi geçirdim. Bu deneyimler, başka hiçbir şey bilmediğim anlamına geliyor

7/24 gürültü ve hareketten, tuhaf kokulardan ve ister gece 3 ister sabah 3 olsun, bir içkinin tadını çıkarmak için açık bir yer bulma şansından daha fazla... Bazı insanlar bundan nefret etse de ben bayılıyorum.

Bana göre bir şehir sadece büyük bir binalar topluluğu değil, aslında yaşayan, nefes alan bir organizma ve onu evi olarak gören insanlardan oluşuyor ve ben de her zaman bu insanlardan biri oldum.

Bugüne kadar.

Artık bir şehir sakini değilim. Aksine, açık alanlarda, uzun sessizliklerde ve en önemlisi yalnızlıkta huzur bulmak zorunda olan biriyim. İki milyondan fazla nüfustan ancak beş yüz nüfusa düştüm ve eminim ki bu sayıya yakın tepelerdeki koyunlar da dahildir.

Elveda Manchester.

Merhaba, Arberness.

Bu köyde yaşayan insanların çoğunun, kendilerinden önce akrabaları burada yaşamış olanlar olduğu söylendi. Aynı aileden birkaç kuşak buralarda yaşamış ve pek çoğu daha büyük ve işlek otlaklar için köyü terk etmemiş, bunun yerine uzak bölgeleriyle gurur duydukları ve yakınlardaki şehir ve kasabalardan daha az istila edilmiş bir yerde olmanın güzelliğini gördükleri için burada kalmışlar. Ancak köy sakinlerinden birkaçı burada doğmamış ya da buraya yerleşmeden önce köy ile herhangi bir bağlantıları olmamış. Bunun yerine, onlar sadece büyük metropol merkezlerinden kaçan ve yaşlandıkça kesinlikle bolca sessizliğin olduğu bir yerde sakin bir yaşam arayan insanlar.

Buna hiç şüphe yok.

Buna alışmak biraz zaman alacak.

"Sanırım dışarı çıkmalı ve uzaklaştırma ekibine biraz yardım etmeliyiz.

Arabada yanımda oturan adamın sesi beni transımdan çıkarıyor ve ona bakmak için döndüğümde bana gülümsediğini görüyorum. Güzel bir gülümseme. Yakışıklı bir gülümseme. Yıllar önce bana doğru parladığını ilk gördüğümde beni büyüleyen gülümsemenin aynısı ve beyaz elbisemle koridorda ilerlerken gördüğüm gülümsemenin aynısı. Gülümsemesi o zaman da genişti, şimdi de geniş ama altı ay önce eski hayatımızı geride bırakıp buraya, bu ücra yere taşınmayı ve evlendiğim adamla yeniden başlamayı kabul ettiğim günkü kadar büyük olduğunu hiç görmemiştim.

Evet, bu taşınma kocamın fikriydi. Her şey yakında ters giderse diye, ki bu çok gerçek bir olasılık, bunu şimdi açıkça belirteceğim. Doğru, bu ıssız yere taşınmak kocamın fikriydi.

Drew Devlin'in ya da kendisini başkalarına tanıtmaktan hoşlandığı şekliyle Doktor Drew Devlin'in önerisi.

Bir akşam yemeğinden eve dönerken, kendisine neden iş dışında mesleki unvanını vermekte ısrar ettiğini sorduğumda, "Tıp fakültesinde geçirdiğim onca yılı başka bir Drew olmak için harcamadım" demişti. 'İsmimin başına o küçük ekstra kelimeyi eklemek önemli. Bunun için çok çalıştım ve başka hiçbir şey olmasa bile bu bir sohbet başlatıcı.

Ona bu konuda meydan okuma zahmetine girmemiştım, ancak sırf eğlence olsun diye biraz takılmıştım. Ayrıca ona Doktor Drew, Dişçi Drew ya da sadece Dreary Drew olmasının benim için bir önemi olmadığını, çünkü onun benim adamım olduğunu ve ne iş yaparsa yapsın onunla gurur duyduğumu söylemeyi de ihmal etmedim.

Her ne kadar kocama tam nitelikli ve pratisyen bir doktor olmasından ne kadar hoşlandığımı sık sık söylemesem de, çünkü egosunun kesinlikle başka bir desteğe ihtiyacı yoktu, gerçek şu ki, yaşamak için yaptığı işi seviyorum. Saygın ve çok önemli bir meslek, iyi bir maaştan bahsetmiyorum bile, ayrıca hızlı bir görüşe ihtiyaç duyabileceğim herhangi bir semptomum olduğunda çok uygun.

Tişörtümü kaldırıp yanımda yatan adama yeni benim sorun yaratacak gibi görünüp görünmediğini sormak varken randevu için beklememe hiç gerek yok. Bu benim en seksi hareketim olmayabilir ama benim gibi kırk yaşına merdiven dayadığınızda seksi olmak Yapılacaklar Listesi'nin en alt sıralarında yer alıyor.

Ancak bir doktor eşi olmak hiç de eğlenceli değil. Çünkü tıp mesleği özveri, çalışkanlık ve en önemlisi de özel bakım ve ilgi gerektiren hastalıkları ve rahatsızlıkları olan tüm hastaları görmek için uzun saatler çalışmaya istekli olmayı gerektirir. Bir doktorun işini yarım yamalak yapması mümkün değildir. Ya hep ya hiç, ya çok iyi bakar ya da hiç bakmaz. Ve Doktor Drew her zaman hastalarına elinden gelen en iyi bakımı vermekten gurur duyar. Sorun şu ki, o sinir bozucu hastalardan çok fazla vardı, dolayısıyla şehir dışına taşınma ve kariyerine biraz daha sakin bir yerde devam etme fikri ortaya çıktı.

"Düşünsenize. Her gün daha az hastaya bakarak işimi saat beşte, hatta belki daha erken bitirebilirim," demişti Drew bana bu fikri sunarken. 'Her zaman istediğin bu değil miydi? Birlikte daha fazla zaman geçirmek? Burada asla gerçekleşmeyecek. Ama taşınırsak bu gerçek olabilir.

Bana bu sözleri söylediğinde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum, daha doğrusu delici mavi gözlerinin benimkilere baktığını hatırlıyorum ve

Bana her zaman hissettirdikleri gibi hissettiriyorlardı ki bu çok özeldi. Benim üzerimde her zaman, tüm yakışıklı erkeklerin kadınlar üzerinde sahip olduğunu hayal ettiğim bir güce sahipti; tek bir bakış genellikle bir kalbi eritebilir ve ona istediğini verebilirdi. Her zaman çok rahat bir vücut diline sahip olması da ona yardımcı oluyor. Asla katı ya da kararsız değil. Her zaman söylediklerinden tamamen eminmiş gibi davranıyor ve sanırım çoğunlukla da öyle.

"İşini daha erken bitirmeni istediğimi biliyorsun," diye kabul ettim, kocamın saat yedi ya da sekizde ön kapıdan içeri girip birikmiş sevk mektupları ve aşırı kalabalık bekleme odası hakkında homurdanması yerine uygun bir saatte evde olmasını tercih ederdim. 'Ama buradan oraya gitmek biraz aşırı değil mi? Demek istediğim, burada ihtiyacımız olabilecek her şeye sahibiz. Ailemiz, arkadaşlarımız, en sevdiğimiz yerler. Orada neyimiz var ki?

"Oh, bilmiyorum. Huzura ne dersiniz? Huzur. Temiz hava. Rahatlamak için kilometrelerce açık alan. Sahilde uzun yürüyüşler. Köy eğlenceleri. Ülkenin aşırı nüfuslu bir bölgesine sıkıştırılmış başka bir istatistik olmak yerine parçası olunacak gerçek bir topluluk. Ve en önemlisi, hayatımda ve evliliğimizde ilk kez düzgün bir iş/yaşam dengesi.

Drew'a vermek zorundaydım. Taşınmayı neden düşünmemiz gerektiği konusunda ikna edici bir argüman sundu. Ancak bu argüman, ben onun düşünce tarzına yaklaşmaya başlamadan önce birkaç gün boyunca keskinleştirmesi ve rafine etmesi gereken bir argümandı.

"Bu konuda gerçekten ciddi olduğunu görebiliyorum," demiştim ona bir gece, yine yorucu bir günün ardından eve huysuz bir şekilde döndükten sonra. 'Bu konuda endişelerim olduğunu biliyorsun. Ama eğer gerçekten istediğin buysa bunu yapacağım. Taşınmayı kabul edeceğim. Ama bir şartla. Mükemmel bir ev bulacağız. Eğer hiçliğin ortasında, meleyen koyunlar ve çılgın köy halkından başka bir şeyle çevrili olmayacaksam, en azından güzel bir mutfak istiyorum. Nişanlandığımızda bana bir kahvaltı barı sözü vermiştin ama henüz bir kanıt göremedim.

O kahvaltı barı, Drew ile ciddi bir ilişki yaşamaya başladığımdan beri beslediğim pek çok büyük hedeften sadece biriydi. Aşkımızın ilk günlerinde sık sık yatakta birlikte saatlerce uzanır ve bazıları mantıklı, bazıları biraz daha çılgınca olan her türlü hayali tartışırdık. Ziyaret etmek istediğimiz yerler. Kullanmak istediğimiz arabalar. Emeklilik yaşına geldiğimizde ne yapmak istediğimizi. Bu hayallerin çoğunun gerçekleştiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum. Ancak, hayatta her zaman olduğu gibi, bazıları yol kenarına düştü.

Drew'i hiç Manchester'dan ayrılıp Arberness'e taşınmayı kabul ettiğim geceki kadar mutlu görmemiştim; bana seçtiği yerin İskoçya'ya yaptığı gezilerden dönerken birkaç kez gittiği ve her zaman hayalini süsleyen bir yer olduğunu söylemişti. Bu küçük köyün hayatımızın bir sonraki bölümüne başlamamız için en iyi yer olduğuna ben de onun kadar ikna olmamıştım ama kabul ettikten sonra taşınma planları ciddiyetle başladı. Evimiz çok kârlı bir fiyata satılığa çıkarılırken biz de hızla köyde yeni bir ev bulmaya koyulduk. İstedığımız evi bulana kadar kuzeye birkaç kez gitmemiz gerekti.

Drew daha ben görmeden bana 'Mükemmel' demişti ama ben de görünce aynı şeyi hissettim. Evli olan herkesin bileceği gibi, bir konuda anlamak savaşın yarısıdır, ama bu tartışmadığımız tek şeydi. Ev mükemmeldi. Büyüklüğü, konumu, fiyatı. Bir emlakçıyla ilk temasa geçtiğimizde aklımızdaki her kutuyu işaretlemişti. Ve işte şimdi buradayız, nakliyeciler kutularımızı eve taşıyor.

Ve böylece, Drew ve ben arabamızdan inerken, artık her şey resmileşti. Artık burada yaşıyoruz. Her şeyin tanıdık ve erişilebilir olduğu şehirde değil, burada, her şeyin yeni olduğu, yayıldığı ve garip koktuğu yerde, sanki burun deliklerim havanın neden temiz olduğunu ve egzoz dumanıyla dolu olmadığını tam olarak anlayamıyormuş gibi.

Doğru şeyi mi yaptım, yoksa bir hata mı yaptım? Burayı sevecek miyim yoksa nefret mi edeceğim? Yeni arkadaşlar edinecek miyim, yoksa çalışma haftası boyunca tek arkadaşım bahçemizin dibindeki duvarın dibinde dolaşan koyun mu olacak? Ve evimin önündeki plajın manzarasına aşık mı olacağım, yoksa kumları zamanla bana eziyet etmeye başlayacak ve bir zamanlar büyük bir güvenle yürüdüğüm şehir sokaklarının sert betonunun tanıdık hissini özlememe mi neden olacak?

Sanırım bunu sadece zaman gösterecek. Ancak yeni evimize girip koridorumuzda yığılmaya başlayan tüm kutuları açmaya başlamayı düşünürken, kesin olan bir şey var.

Kocam burada olduğu için çok ama çok mutlu. Muhtemelen biraz *fazla* mutlu.

İki

DREW

Başardım. İmkânsız gibi görünen bir görev şimdi başarıldı. Eşimi sevdiği şehri geride bırakıp bana eşlik etmesi için ikna ettim ve şimdi resmi olarak taşındığımıza göre her şey yolunda gidiyor. Başım o kadar dönüyor ki dans edebilirim ama bu pek uygun olmaz, ayrıca az önce giden nakliyecilerin önünde kendimi utandırmak istemiyorum, bu yüzden şimdilik heyecanımı bastırıyorum. Gerçekten mutluyum ve bunun bu yeni evle hiçbir ilgisi yok. Sadece kendi yolumu bulduğum için.

Fern bana inanıyor.

Sakin bir hayat istediğim için bunu önerdiğimi düşünüyor.

Keşke gerçeği bilseydi.

"Şunu üst kata çıkarır mısın lütfen?" diye soruyor eşim, üzerinde siyah keçeli kalemle 'ebeveyn yatak odası' yazan çok ağır görünümlü bir karton kutuyu işaret ederken. "Sanırım nakliyeciler onlar için hazırladığım notları okuyup bu kutuların hangi odaya konması gerektiğini kontrol etmeye zaman ayırmamışlar.

"Bu benim hatam. Onları daha fazla izlemeliydim," diyorum ve kutuyu kaldırıp merdivenlere yönelirken yorgun bir inilti çıkarıyorum.

Fern alaycı bir gülümsemeyle, "Sanırım futbol konuşmaktan dikkatleri dağıldı," diye cevap veriyor, nakliyecilerle Manchester United'ın mevcut durumu hakkında o kadar derin bir sohbete daldım ki, sonunda zamanında bitirmek için acele etmek zorunda kaldılar.

"Sadece arkadaşça davranıyordum. Sanırım kendi işlerinde dikkatlerinin dağılmasını hoş karşılıyorlar. Herkes işini benim gibi sevmiyor.

Merdivenleri çıkarken mesleğimi ne kadar sevdiğimi biraz abartıyorum ama bunda gerçeklik payı var. Bir zamanlar doktor olmaktan büyük gurur duyardım, doktor gibi davranan babamın izinden giderdim.

kariyer açısından herhangi bir şey yapmamdan mutlu olurdu, ancak açıkça tıp mesleğinde onu takip edeceğime dair umutlar besliyordu. Şüphelerim vardı ama sadece tıp okumakla kalmayıp yol boyunca tüm sınavları ve testleri geçmek için gerekli zekayla donanmış olarak kendimi pratisyen hekim olma fikrine ısınırken buldum. Tam kalifiye olduğum gün, benden çok ailem için gurur verici bir gündü ve işin fantezisi gerçekliğinden biraz farklı olsa da kariyerim boyunca bu gurur duygusunu korumaya çalıştım. Şu anda hayat kurtarmaya yardım etmekten ziyade bürokrasiyi yönetmekle ilgili gibi görünüyor, kesinlikle babamın zamanında olduğundan daha fazla, ama bunu çok fazla insanın bilmesini istemiyorum. Çünkü başkalarının ne iş yaptığımı öğrendiklerinde bana duydukları saygı ve hayranlık hoşuma gidiyor ve günümün çoğunu masamda kağıtları iterek geçirdiğimi öğrendiklerinde bu saygı ve hayranlık zedeleniyor.

Ya da en azından eskiden öyleydi.

Ancak burada, Arberness'te daha az hastam olacak, bu da daha kaliteli bir bakım verebileceğim anlamına geliyor. Ayrıca bireysel konsültasyonlar arasında nefes almak için beş dakikam da olabilir, bu da büyük bir bonus olacak. Tuvalete gidemediğim ya da sandviç yiyemediğim günler geride kalırken, zaten ciddi şekilde tıkanmış olan sisteme bir gecikme daha eklediğimi hissediyorum. Burada işler daha şık, daha yönetilebilir ve nihayetinde Manchester'da olduğundan daha kolay olmalı. Orası iyi bir günde stresli, kötü bir günde ise üzerime yüklenen iş yükünün büyüklüğü nedeniyle düpedüz bunaltıcıydı.

Ağır kutuyu, daha önce buraya getirilen diğerleriyle birlikte ana yatak odasına bıraktım ve odayı hızlıca incelediğimde Fern ve benim, burayı istediğimiz gibi bir görünüme kavuşturmadan önce önümüzde ne kadar çok iş olduğunu anladım. Şu anda bir evden çok bir depoya benziyor ama bunu başaracağız ya da en azından eşim başaracak. Yarın işe başlayacağım, bu da demek oluyor ki burada yapabileceğim kadar yardım edemeyeceğim, ama Fern'in bunu başaracağını biliyorum. Ayrıca, bu onu meşgul edecek ve sıkılıp yalnız kalma ve Manchester'a geri taşınmamızı isteme ihtimalini azaltacak. Ne kadar meşgul olursa, gerçekte ne için burada olduğumu öğrenme olasılığı o kadar azalır.

Aşağıya inip bir sonraki kutunun taşınmasına yardım etmeliyim ama bunu yapmadan önce pencereye doğru yürüyorum ve artık perdeleri açtığımızda her gün ilk göreceğimiz şeyi oluşturan suya bakıyorum. Bölgenin güzelliğini seyrederken, bu evi yapmamın gerçek nedenini düşünüyorum.

Buraya taşındık ve manzara ne kadar güzel olursa olsun, bununla hiçbir ilgisi yok.

Bunun yerine, her şeyin Alice ile ilgisi var.

Gerçekten sevdiğim tek kadını, evli olmadığım ama kalbimde öyle bir yeri olan kadını düşünürken derin bir iç çekiyorum ki hayatımı kökünden söküp burada, aslında hiçliğin ortasında yeniden başlamaya razı oluyorum. Onun şu anda nerede olabileceğini düşünüyorum ve nerede olursa olsun, benim bulunduğum yerden çok uzakta olamayacağını biliyorum. Çünkü Alice de bu köyde yaşıyor ve köyün ne kadar küçük olduğunu düşünürsek, herhangi bir zamanda ondan birkaç sokaktan daha uzakta olamayacağım. Bu düşünce kemiklerimi ısıtıyor ve eminim ki bu soğuk aylarda sıcaklık düştükçe ve bu yer biraz daha az sakin ve çok daha fazla test hissine neden oldukça bu sıcaklığa ihtiyacım olacak.

Alice'i ve onunla tekrar birlikte olmanın ne kadar güzel olacağını düşünürken gözlerim suda kalıyor. Onun güzel yüzünü görmeyeli altı ay oldu ve ben tüm bu zamanı yaptığımız son konuşmayı hatırlayarak geçirdim. Bana ilişkimizin bittiğini söylediği konuşmaydı. Bunu kanıtlamak için Manchester'dan taşınıyor ve karısının onu aldattığından haberi olmayan kocası Rory ile yeniden başlıyordu. Tıpkı karımın benim de ona aynısını yaptığımdan haberi olmadığı gibi.

Alice'in kararı karşısında yıkıldığımı söylemek hafif kalır. Elbette yaptığımızın yanlış olduğunu biliyordum, birbirimizi partnerlerimizin arkasından görüyorduk ama bu sadece seksle ilgili sıradan bir kaçamak değildi. Hayır, ilişkimiz bundan çok daha derindi. İlişkimiz süresince Alice'e aşık oldum ve son konuştuğumuzda söylediklerine rağmen onun da bana aşık olduğunu biliyorum.

İlişkimiz bir yıl önce, şehir merkezinde bir pratisyen hekim olarak hayatımın sıradan bir gününde başladı. Ağrı kesiciler için reçete dağıtarak ve hastaların çoğunu bana bildirdikleri hafif semptomların aslında ölmekte oldukları anlamına gelmediğine ikna ederek on iki uzun saat geçirdikten sonra, güçlü bir içkiye ihtiyacım vardı. Bu yüzden iş yerimin hemen köşesindeki bara uğramıştım, böylece eve gidip karım Fern'e günümle ilgili her şeyi anlatmadan önce bir bira içebilecektim. Ancak o birayı sipariş ettikten kısa bir süre sonra hayatım sonsuza dek değişecekti, çünkü barda yerimi alıp barmene bana bir bira doldurması için başımı salladıktan kısa bir süre sonra onu fark ettim.

Uzun sarı saçlar. Biçimli kıvrımlar. Ve bana kendimi yeniden genç kızmışım gibi hissettiren gülümsemesi. Bardaki güzel kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü onu daha önce şehrin o bölgesinde hiç görmemiştim.

Ama ah, keşke yapsaydım.

Keşke benim hastalarımından biri olsaydı ve hiçbir sorunu olmasa bile her hafta beni görmeye gelseydi. Doktorlar hastalık hastalarından nefret eder, ama onun bir numaralı hastam olması için her şeyimi verirdim, her gün sahip olabileceği sahte bir hastalıkla ilgili yeni bir raporla kapımı çalardı. Ona yakın olmak için her şeyi. Onunla konuşmak için. Daha fazlasını öğrenmek için.

Onun gibi bir kadının ameliyatıma girme şansının çok az olduğunu biliyordum ve bunun tek nedeni de son derece sağlıklı görünmesi değildi. Bunun nedeni, basitçe, o kadar şanslı olmamamdı. Sadece inanılmaz derecede iyi bir talih *onun* gibi biriyle yolumun kesişmesini sağlayabilirdi ve evli olmam, istikrarlı bir kariyerim ve etrafımda kendimi asla yalnız hissetmeyeceğim kadar çok ailem ve arkadaşım olması açısından iyi bir hayatım olsa da, *onunla* tanışmanın bir şekilde tüm bunların üstüne çıkacağını biliyordum.

Köşedeki bir masada bir kadın arkadaşıyla sohbet ederken barın diğer ucundan oturup onu izlemiştim ama biramı yudumlarırken tadına bile bakmamıştım çünkü yeni keşfimle ilgili hayaller kurarken kendimi kaybetmiştim.

Adı neydi? Nerede yaşıyordu? Ne iş yapıyordu? Ve en önemlisi, benimle konuşmak ister miydi?

Sol elindeki küçük pırlanta yüzüğün görüntüsü beni hiç rahatsız etmedi çünkü benim de kendi alyansım vardı. Ama o anda ne olası bir ilişkiyi ne de onunla birlikte olmanın hayatımı tahmin edemeyeceğim şekilde değiştirebileceğini düşünüyordum. Sadece beni fark etmesini istemiştim. Beni görmesini. Benim ona hayran olduğum gibi onun da bana hayran olmasını.

Bir bira daha sipariş etmekten başka çarem yoktu çünkü o barda oturup köşedeki güzel kadının bana yaklaşmasını bekledim ve sonunda sabrımın karşılığını aldım. Etrafımızdaki mekan daha da kalabalıklaştığından, bir tur daha içki almak için bara yaklaştı ve bana yaklaştığında şansımı kaçırmadım.

Ona görünüşü hakkında iltifat ettim, doğrudan konuya girdim çünkü kaybedecek zamanım yoktu ve oradaki diğer erkekler gibi sadece ona bakan ama bu konuda hiçbir şey yapmayan biri olmak istemiyordum. İltifatımı kabul etti, ardından takım elbisemi beğendiğini söyledi ve bir ofiste çalışıp

alışmadığımı sordu.

Her zamanki gibi ona doktor olduğumu söyleme fırsatını kaçırmadım. Konuşurken gözlerindeki ifadeye bakılırsa mesleğimin onu etkilediğini gördüm. Kendi sorularımı sorarak ona daha fazla ilgi gösterdiğimden emin oldum ve çok geçmeden bir içki daha sipariş etmek aklındaki son şey oldu. Arkadaşı bize katıldıktan sonra, muhtemelen içkisinin gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek için, yalan söyledi ve ona üniversiteden eski bir tanıdık olduğumu söyledi ve ikimizin bunca yıldan sonra birbirimize rastlamasının ne kadar olası olmadığını vurguladı, ancak bu açıkça arkadaşının ikimizi yalnız bırakmasını sağlamak için bir taktikti. Arkadaşımız ayrıldıktan sonra, kapanış saatine kadar o barda birlikte kaldık, yeni tanışmış iki kişi değil de gerçekten eski arkadaşlarımız gibi görünene kadar konuştuk ve flört ettik.

O gece Alice'ten bir öpücük alamadım, çünkü ikimiz de diğerinin kapıldığını biliyorduk ve hala doğru olanı yapmaya çalışıyorduk. Ama telefon numarasını aldım ve onunla iletişimde kalmak ve gelecekteki buluşmaları ayarlamak için ihtiyacım olan tek şey buydu, sonunda yakınlaşmamızla sonuçlanacağından emin olduğum buluşmalar.

Ve eminim ki, yaptılar.

Eve tüm geç gelişlerimi Fern'e anlatmak kolaydı: Ona sadece işin çılgınca olduğunu söyledim ve o da buna inandı çünkü iş benim için hep böyle olmuştu. Ama doktorumun muayenehanesinde sıkışıp kalıp bir yığın reçetenin altında boğulmak yerine, Alice ile şehir merkezindeki otellere girip çıkıyor ve yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Açıkçası, Fern'in arkasından yaptıklarımın dolaylı kendimi kötü hissediyordum, tıpkı Alice'in ortağı Rory'ye yaptıklarından dolaylı kendini kötü hissetmesi gibi. Ama kendimize engel olamıyorduk. Elinde tatlı dükkanının anahtarını bulan bir çocuk gibi, istediğimiz her şeyi yapma fırsatını en iyi şekilde değerlendiriyorduk. Tehlikeliydi ve bunu öğrenirse Fern'in kalbini kıracağımı biliyordum ama bunun asla olmayacağından emindim. Bunu yeterince uzun süre gizli tutmuştuk, neden sonsuza dek yapmayalım ki?

Bana göre, yuva kurduktan *sonra* birbirimizle tanışmış olmamız ne benim ne de Alice'in suçuydu. Bu sadece hayattı. Çılgın, öngörülemez hayat. Önemli olan birbirimizi bulmuş olmamızdı ve henüz kırkımızın eşiğinde olduğumuzdan, gizlice eğlenmek için hala bolca vaktimiz olduğunu hissediyordum.

Sonra Alice bana ilişkiyi bitirdiğini ve taşınacağını söyledi.

Dişlerimi sıkarak yatak odasının penceresinin önünde durup körfezde şırıl şırıl akan suyu izliyorum. Alice bana onu yalnız bırakmamı ve bir daha asla onunla iletişime geçmememi söylediğinde hissettiğim acı, aradan yarım yıl geçmesine ve muhtemelen artık onu unuttuğumu düşünmesine rağmen hala çok gerçek. Ama unutmadım. Onu o barda ilk gördüğüm andaki kadar delicesine aşığım ve bu yüzden buraya taşınmak gibi oldukça aşırı bir önlem aldım. Alice'in hayatına geri döneceğimden haberi yok, ama ne yaptığımı anladığında, kesinlikle bizim hakkımızda ciddi olduğumu görecek ve aşk ilişkimize bir şans daha verecektir. Ne yazık ki sadece bir ilişki olabilir. Çünkü asla resmi bir çift olarak birlikte olamayız. Bu Fern'i terk etmemi gerektirir ve bunu birçok kez bir seçenek olarak düşünmeme rağmen, bunun uygulanabilir bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Çünkü Fern benim hakkımda çok fazla şey biliyor.

Gurur duymadığım şeyler.

Ve ortaya çıkarsa başımı ciddi belaya sokabilecek şeyler.

Yaptığım şeyi sapıklık olarak görmüyorum. Romantik olarak görüyorum. Umarım Alice de aynı şekilde görür. Fern ve Rory'ye gelince, daha önce hiçbir fikirleri olmadığı gibi neler olup bittiğini bilmeyecekler ve Alice tekrar kollarıma dönene kadar bu şekilde devam edeceğim. Ancak Alice'in yeniden ortaya çıkışıma iyi tepki vermeme ihtimali var ve her ihtimale karşı karımla aramızdaki köprüleri yakmayacağım. Herkesin acıdığı boşanmış bir doktor olmaktansa, karmaşık bir aşk hayatı olan evli bir adam olmak daha iyidir.

Şimdilik küçük sırrımı saklayacağım ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağını göreğim. Bu köydeki hayat benim için neler saklıyor?

Tıpkı şehirde olduğu gibi, tam olarak istediğimi elde etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

ÜÇ

FERN

Yeni evimizde bizi ziyaret eden ilk kişi, yaşlı kapı komşumuz Audrey oldu ve eli boş gelmedi.

Elindeki sıcak tabakla onu içeri buyur ederken, 'Sana lazanya yaptım,' diyor. 'Sanırım tüm tencere ve tavalarınız hala kutularda, bu yüzden bu akşam yemeğiniz için hızlı bir şeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Isıtması uzun sürmez. Mikrodalga fırınınız var, değil mi?'

'Evet, tabii ki. Teşekkür ederim, çok nazıksınız,' diyorum ona, geniş ve iyi aydınlatılmış koridoruma adımını attığında ve kapıyı arkasından kilitlediğimde.

'Oh, burada kapılarını kitleme konusunda endişelenmene gerek yok, canım. Arberness'te suç işlenmez.'

"Özür dilerim, şehirde yaşamaktan kaynaklanan bir alışkanlık," diyorum, kendi ön kapımı kilitlediğim için neden özür dilediğimden ya da bunun alışkanlıktan başka bir şey olmadığı konusunda neden yalan söylediğimden emin değilim. Gerçek şu ki, nerede olursam olayım, kiminle olursam olayım ve günün hangi saati olursa olsun evimin kapısını her zaman kilitlerim. Bir insan asla çok dikkatli olamaz, bunun gibi suç oranının düşük olduğu bir bölgede bile.

"Ahh, demek şehirden buraya taşındın, öyle mi? Audrey, tabağı minnetle ondan alıp beni takip etmesi için mutfağı davet ettiğimde, 'Demek şehirden buraya taşındın,' diyor. "Bunu sana karşı kullanmayacağım.

Sadece takıldığını belli ediyor, ben de gülüyorum ve ona daha da ısınıyorum.

"Peki, aklını başına toplayıp taşraya taşınman neden bu kadar uzun sürdü?

"Aslında bu benim fikrimdi.

O sırada Drew elinde başka bir kutu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yemek odasından çıkageliyor. İnsanları etkilemekte hiç zorlanmaz ve yeni evimizi etkilemek için hemen işe koyulacağından şüpheleniyorum.

Komşu. Elbette, tam da bunu yapar ve kutuyu yere bırakarak Audrey'nin elini sıkar, ardından da yünlü kazağı için ona iltifat eder.

"Teşekkür ederim. Kendim ördüm."

"Yetenekli bir kadın. O zaman karımla iyi anlaşırsınız."

Ona gözlerimi deviriyorum ve bir yorumla iki kişinin gururunu nasıl okşayabildiğini merak ediyorum. Mutfığa gidip lazanyayı buzdolabına koyduktan sonra çaydanlığı bulmaya çalışıyorum ki hepimize birer fincan çay yapabileyim.

Bu geniş odada dolaşmak, meşe dolapları açıp fincanları çıkarmak ve bu odaya rustik bir hava katan taş tezgahların üzerine yerleştirmek büyük bir zevk... Ayrıca bu dolapların hem iç mekan tasarımına hem de bu evin bulunduğu tarihi bölgeye gerçekten tutkusu ve saygısı olan biri tarafından hazırlanıp yerleştirildiğini düşünüyorum.

"Peki hangi şehirden taşındın? Drew kutusuyla yukarı çıkarken Audrey kapıda durup bana soruyor. En azından birimizin hâlâ burayı toparlamaya çalışıyor olmasına seviniyorum.

"Manchester.

"Oh, anlıyorum. O zaman Richardson'larla iyi anlaşıacaksın. Onlar da seninle aynı yaşlarda bir çift ve geçen yıl Manchester'dan buraya taşındılar.

"Bunu duyuyor musun, Drew? Yukarıya sesleniyorum. "Köydeki tek Mancunyalı biz değiliz!

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!" diye şakayla karşılık veriyor, ama aşağı inme zahmetine girmiyor, bu yüzden sanırım tüm konuşmayı Audrey ile yapmak bana kalıyor. Neyse ki bu oldukça acısız oluyor çünkü Audrey konuşkan bir ruha sahip ve sessizlikleri daha oluşmadan doldurmakta hiç zorlanmıyor.

"İsimleri Rory ve Alice ve çok hoş bir çiftler," diyor Audrey bana ve Manchester'dan gelen ve artık bu köyü evleri olarak gören diğer çiftten bahsetmeye devam ediyor. "Rory'nin evden çalışabildiği şu havalı bilişim işlerinden biri var. Ne güzel bir şey değil mi? Benim zamanımda böyle bir şey yoktu. Pijamalarınızla oturmak için para aldığınızı düşünün. Bana sorarsan dünya çıldırmış. Ama Alice çalışmak zorunda olmadığı için işleri iyi gidiyor olmalı.

"Oh, ne güzel," diyorum ve benim de iş aramak zorunda kalmayacağım kadar iyi para kazanan bir işi olan bir adamla evli olduğumu söylemeyi ihmal ediyorum. Audrey'nin bir noktada bana ne iş yaptığımı soracağından eminim ama o sorana kadar bekleyeceğim çünkü öyle görünmek istemiyorum

övünüyorum. Yine de öyleymişim gibi görünmemesi zor olurdu, çünkü zamanımı ev yapımı hobilerimi takip ederek ve biraz değersiz reality televizyon bölümlerini yakalayarak geçirmek, havasız bir ofiste bir patrona cevap vermekten çok daha eğlenceli bir yaşam tarzı. Eskiden olduğu kadar çok insanla bir arada olmamak pahasına da olsa, günümün özgürce geçmesini seviyorum. Ama yine de kim muhasebedeki sıkıcı Brenda'nın ya da fotokopi makinesinin yanındaki tuhaf Bill'in etrafında olmak ister ki? 9-5 hayatını birkaç yıl sürdürdüm ve sonunda, sıradan teslim tarihlerinden dolayı eve stresli ve berbat bir işe gidiş gelişten sonra gözyaşları içinde geldiğim çok sayıda gecenin ardından Drew, beni mutsuz ediyorsa artık çalışmak zorunda olmadığımı söyledi.

Yeterince çabuk istifa edemedim.

"Ama Alice yeterince meşgul," diye devam ediyor Audrey. 'Yerel kütüphanede gönüllü olarak çalışıyor ve köy kilisesinin salonundaki haftalık kahve sabahına yardım ediyor. Sen de gelmelisin canım, tabii o sırada çalışıyor olmayacaksın. Her Çarşamba sabahı saat 10'da ve düzenli olarak katılan on iki kişi var. Bir araya gelmek ve biraz dedikodu yapmak için iyi bir fırsat, özellikle de artık yalnız yaşayan bazı yaşlılar için.

Audrey'e bir sonraki kahve sabahında mutlaka orada olacağımı söyledikten sonra Audrey'nin tek başına olmasıyla ilgili ipucunu değerlendirip biraz daha geçmişini soruyorum. Eşi Reg vefat etmeden önce elli yılı aşkın bir süre evli kaldığı ortaya çıkıyor, ancak günlük olarak bunun kendisini çok fazla üzmesine izin vermeyecek kadar neşeli görünüyor.

"Harika bir ilişkimiz vardı," diye beni temin ediyor Audrey. 'Bu kadar uzun yıllar birlikte olmak gerçekten bir lütuftu. Köye taşınan genç bir çiftin de en az benim ve Reg'im kadar mutlu olduğunu görmek çok güzel.

Drew ve benim mutlu olduğumuzu ima etmesine gülümsüyorum, yanımızda geçirdiğimiz sadece iki dakikadan bunu çıkarmış olmasından memnunum, sonunda su ısıtıcısını bulup bize bir fincan çay yapmaya koyulmadan önce.

Sonraki bir saatimi Audrey'nin bana köy yaşamı hakkında verdiği hızlandırılmış kursu dinleyerek, iyi bir peynir bloğu istiyorsam hangi dükkana gitmem gerektiğinden pazar gününün hangi tarihe denk geldiğine ve bundan en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğime kadar her türlü konuda kullanışlı ipuçları duyarak geçiriyorum. Hepsi çok faydalı şeyler, ancak bunları dinlemek eşyaları yerleştirme işinde daha fazla ilerlememe yardımcı olmuyor, bu yüzden Audrey sonunda içkisini bitirip bana yolumuzdan çekileceğini ve böylece işe geri dönebileceğimizi söylediğinde rahatlıyorum.

Evden çıkarken beni aradığı için ona teşekkür ediyorum ve o ayrılmadan önce bana haftalık kahve sabahını bir kez daha hatırlatıyor, sonunda kapıyı kapatıp yeniden kilitleyebiliyorum. Sonra mutfığa dönüyorum, bir kutu tabağı daha boşaltmaya başlamadan önce, biraz bakımsız da olsa geniş arka bahçemizin arkasındaki tepelerin manzarasına pencereden bakıyorum. Bunu yaparken, bir komşunun uğramasının ne kadar hoş olduğunu düşünüyorum. Drew ve benim Manchester'da bir ev satın aldığımızda yaşadığımız deneyimden kesinlikle farklı, çünkü o zaman sokakta kimse bizi karşılamaya gelmemişti.

Tabakları lavabonun üstündeki dolaptaki yeni yerlerine koyarken, şehirde olmakla böyle bir köyde olmak arasındaki pek çok farktan sadece biri bu diye düşünüyorum. Ancak beş dakika geçmeden fikrimi değiştirip tabakları başka bir dolaba koyuyorum, sonra biraz daha düşünüp aslında en başta daha iyi olduklarına karar veriyorum.

Bu düşündüğümde daha uzun sürecek.

Drew şu anda odada olsaydı, OKB eğilimlerimden yakınır ve sadece bir karar vermemi ve ona bağlı kalmamı söylerdi, ama ben onun gibi değilim. Her şeyi dikkatlice düşünmek zorundayım ve o zaman bile fikrimi değiştirmeye ve yeni bir plan yapmaya eğilimliyim. Onun gibi değilim. Hayatın içinden hızla geçiyor ve her şeyin yerli yerine oturmasını mutlulukla izliyor gibi görünüyor. Ama benim daha çok çalışmam gerekiyor. Hiçbir şey bana Drew kadar doğal gelmiyor. Acaba bu yüzden mi birlikte olduk? Dedikleri gibi, zıt kutuplar birbirini çeker. O ve ben kesinlikle farklıyız ve bavulları boşaltma işinin nasıl gittiğini görmek için yukarı çıktığımda, kutulardan birinin üzerine oturmuş telefonundan bir şeylere bakarken bulduğumda bunun bir kanıtını daha elde ettim.

'Ne yapıyorsun sen? Bunun için vaktimiz yok,' diyorum ekranına gizlice bakmaya çalışırken, ancak ben iyice bakamadan cihazını uzaklaştırıyor.

"Kusura bakmayın, futbol haberlerine bakıyordum," diyor Drew mahcup bir ifadeyle, cihazını cebine geri koymadan ve garip bir şekilde esnemedi önce.

'Gerçekten bundan daha ileride olacağını düşünmüştüm. Bir saattir burada tek başınasın. Sakın bana tüm bu süre boyunca telefonunla konuştuğunu söyleme.

"Hayır, tabii ki hayır. Bavulları açıyordum... biraz. Sıkıldım. Ayrıca, bunca zamandır komşuyla sohbet ediyorsun, bu yüzden bana tembel diyemezsin.

'Ben tembel demedim. Sadece düşünüyordum.'

Drew onu kızdırdığım için beni gıdıklıyor ve sonunda durup nefesimi geri almama izin vermeden önce yüksek sesle attığım çığlıklar bu kavernöz evin sessizliğini dolduruyor. İlk aşık olduğumuzda bana aynı şeyi kaç kez yaptığını sayamadım, narin elleri vücudumda geziniyor, en gıdıklanan yerlerimi buluyor ve kontrolsüzce gülmeme neden oluyordu. Sanırım onun elinde oyuncak olduğumu söyleyebilirsiniz ve o da bunu biliyordu. Muhtemelen benim yanımdayken sürekli sırtımasının nedenlerinden biri de buydu. Ona aşık olduğumu biliyordu. Ve o gülümsemesi beni daha da büyüleyordu.

Kes şunu. Oyun için vaktimiz yok. Yapacak çok işimiz var. Yatağı inşa etmeye başlamalıyız.

"Oh, gerçekten mi? Aklında ne var?"

'Uyku.'

Kocamın hayal kırıklığına uğramış yüzüne gülüyorum ve ona gidip alet çantasını getirmesini, böylece inşaat işine başlayabileceğimizi söylüyorum.

"Evet, yatağı inşa edebiliriz. Ya da düşünüyordum da, şimdilik tüm işleri bırakıp dışarı çıkmaya ve yeni çevremizi keşfetmeye ne dersiniz? Bar şimdiye kadar açılmış olmalıydı. Bir şeyler içmeye gidebiliriz. Gidip birkaç yerliyle daha tanışmak için iyi bir fırsat olabilir.

Ona bunun için kesinlikle zamanımız olmadığını söylemek istiyorum ama bu evde etrafımı saran görevlerin büyüklüğü karşısında kendimi çok bunalmış hissediyorum, bu yüzden bir içki o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.

'Tamam, gidelim. Ama sadece bir kereliğine,' diyorum ona ve merdivenlere yönelirken Noel sabahındaki bir çocuk kadar mutlu görünüyor.

Erkekler ve barlar arasında ne var?

Mutlu olmak için çok fazla şeye ihtiyaçları yok, değil mi? En azından benim kocam tahmin edilebilir biri.

DÖRT

DREW

Fern yanımda, bara gitmeyi kabul ettiği için memnun ve yol boyunca kimleri görebileceğimiz konusunda iyimser bir şekilde köyün kalbine doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. Alice'in her köşede olabileceğinin farkındayım, ne de olsa bana taşınacağını söylediği köy burası ve sessiz sokaklarda yürürken onu aramaya devam ediyorum, ancak pub görüş alanıma girdiğinde onu hala göremedim. Ama endişelenecek bir şey yok. Gün daha yeni başlıyor.

'Biraz yavaşla. Acelen ne? Fern diyor ve ancak o zaman birkaç adım arkama düştüğünü fark ediyorum. "Bir bira için bu kadar çaresiz olamazsın, değil mi?

"Özür dilerim," diyorum, hızımı biraz azaltıyorum, ama sadece biraz, çünkü şu anda vücudumda biriken hayal kırıklığı ve heyecan karışımını kontrol etmek zor.

Heyecan, Alice'i altı ay sonra ilk kez görüp görmeyeceğimi merak etmekten kaynaklanırken, hayal kırıklığı ise her şeyden habersiz karımın beni bu dünyada gerçekten neyin mutlu ettiği hakkında hiçbir fikri olmamasından kaynaklanıyor. Tek derdimin bir içki içmek olduğunu düşünüyor ve bu sırlarımı saklamam için yeterince uygun olsa da, bu kadar basit olduğumu düşünmesi beni biraz rahatsız ediyor.

Ona göre ben sadece barı ev işlerine tercih eden bir adamım, bu da beni oldukça sıradan yapıyor. Gerçekte, hayatımda gerçek macera ve tutku arayan biriyim ve bu da onun fark ettiğinden çok daha ilginç olduğum anlamına geliyor. Sanırım benimle ilgili kör bir noktası var ve bu da muhtemelen ondan neden sıkıldığımı ve teselliye başka bir kadının kollarında bulduğumu açıklıyor. Fern'in beni gerçekten anladığından emin değilim.

Alice beni anlıyor.

Ve çok yakında geri döndüğümü öğrenecek.

Belki de Alice'e köyde olduğumu ve onu görmek istediğimi bildirmek için mesaj atmam gerektiği düşüncesi aklımdan geçti. Bunu yapmanın ona şok olmak yerine olayı sindirmesi için bir şans vereceğini düşündüm ama sonunda bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım. Fern aşağıda Audrey ile birlikteyken neredeyse bir saat boyunca elimde telefonumla oturup Alice'e ulaşip ulaşmamayı düşündüm ve o kadar uzun süre düşündüm ki Fern neredeyse beni ekranımda diğer kadının iletişim bilgileriyle yakalayacaktı. Ama her zamanki gibi gerçeği sakladım ve sadece futbol haberlerine bakıyormuşum gibi davranarak telefonumu hızla cebime geri koydum, o zamandan beri de orada duruyor.

Alice'e mesaj göndermeyeceğim çünkü onunla köyün yakınlarında bir yerde organik olarak buluşmayı tercih ederim. Ve bunu yaptığımda, varlığıma karşı doğal tepkisinin ne olduğunu, bunu örtbas etme şansı olmadan görebileceğim. En hafif tabirle şaşıracağını biliyorum ve eminim benimle sessiz bir konuşma yapmaya çalışacak ve buraya gelmemem gerektiğini söyleyecek. Ama görmeyi umduğum şeyi, yani beni o barda ilk gördüğünde gözlerinde beliren o kıvılcımı görürsem bunların hiçbir önemi kalmayacak. Eğer bunu görürsem, ne tür şüpheleri olursa olsun, ilişkimizi yeniden canlandırma şansımın hala olduğunu bileceğim.

"The King's Head," diyorum ilerideki barın tabelasını gördüğümde. "Neden bu kadar çok pub kraliyet mensuplarının vücut parçalarının adını taşıyor?"

"Sadece bir isim," diye cevap veriyor Fern, buraya gelmek için yaptığımız tempolu yürüyüşten dolayı biraz nefes nefese kalmış bir halde ve bu bile beni rahatsız ediyor. *Alice senden çok daha fit*, diye düşünmeden edemiyorum. *Belki de kalbimde senin yerini almasının bir başka nedeni de budur.*

"Sanırım," diye cevap veriyorum başımı çevirip bir vitrine bakarken, Alice'in camın diğer tarafında olup olmadığını merak ediyorum. Ama içeride tezgahın arkasında duran yaşlı bir adamdan başka kimse yok ve ben yanından geçerken bana başını sallıyor, mütevazı ve erkeksi bir şekilde beni onaylıyor. Ben de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallıyorum ama bir sonraki ilgi çekici yere, yani bir postaneye odaklanıyorum, ama yine pencereden hızlıca baktığımda Alice'i göremiyorum.

Ani ve belki de paranoyakça bir düşünceyle bu köye geliş zamanımı Alice'in bir tür tatilde olduğu zamana denk getirdiğimi fark ediyorum. Ya yurtdışındaysa, bir yerlerde kumsalda güneşleniyorsa? Ben olsam

geri dönmesini beklemek zorundayım ve bu ne zaman olabilir? Onu görmek için yeterince bekledim. Bırakın bir günü, bir saat daha beklemeye dayanamam.

Bara kadar geldik ve ben biraz terliyorum ama bunun fiziksel eforla bir ilgisi yok. Kapıyı açıp Fern'in içeri girmesine izin verirken bunu iyi gizliyorum. İkimiz de hemen en az elli yıldır var olan bir bara girmiş olan herkesin aşına olduğu bir kokuyla, yani biranın, eski mobilyaların ve duvarlara sızmış ve 2007'de İngiltere'de yürürlüğe giren resmi kapalı alanda sigara içme yasağını çoktan geride bırakmış olan sigara dumanının birleşik kokusuyla karşılaşıyoruz. Ancak Fern buna biraz burun kıvrıyor olsa da, benim hoşuma gidiyor. Bana göre burası, orada yaşadığımız son birkaç yılda Manchester'ın her yerinde ortaya çıkan ve kokteyllere sarılan genç yuppilerle dolu olan modern, modaya uygun barlardan çok daha iyi.

Bu eski moda.

Eskiden böyleydi.

Ancak her ne kadar mükemmel olsa da, yine de bir şeyler eksik.

Alice kayıp. O da burada değil. Ayrıca burada fazla insan da yok. Sadece köşedeki masada oturan birkaç yaşlı adam ve barda sırtı bize dönük olduğu için yaşını henüz söyleyemediğim bir adam var. Ama barın kapısının gıcırdayarak arkamızdan kapandığını duyunca arkasını dönüyor ve döndüğünde yüzünü görüyorum, kalp atışlarımın hafifçe hızlanmasına ve ellerimin biraz terlemesine neden olan bir görüntü.

Bu Rory, Alice'in kocası.

Neyse ki benim kim olduğumu bilmiyor ve tabii ki ben de onun kim olduğunu bildiğimi ona söyleyemem. Yüzünü biliyorum çünkü Alice ile ilişkim başladığında sosyal medyada onun bir fotoğrafını aramaktan kendimi alamamıştım. Onu aramamın nedeni biraz hastalıklı bir merak olabilir, yeni sevgilimle evli olan adamın neye benzediğini keşfetmemin bir yolu olabilir. Ya da belki de sadece kıskanıyordum ve benden daha yakışıklı olabileceğine dair bir korku besliyordum. Durum böyle olmayınca oldukça memnun oldum ve en azından benim naçizane görüşüme göre, görünüş konusunda onu yendiğimi hissettim. Yine de internette yaptığım bu 'takip' sadece gösteriş için değildi. En azından internette Rory'ye karşı rahat olmama yardımcı oldu, bu yüzden şimdi onu yüz yüze gördüğümde, yapacağımı bildiğim gibi, sakın kalabilir ve hiçbir şeye şaşırmayabilirim.

İkimize de saygı dolu bir baş selamı verip birasına geri dönüyor ve sanırım bizim sadece bir şeyler içmek için durmuş iki turist olduğumuzu varsayıyor

İskoçya'ya doğru yolculuğumuza devam etmeden önce. Ama biz bundan çok daha fazlasıyız ve bara vardığımızda Fern'e ne içmek istediğini sorduğumda, göz ucuyla onun yine bize doğru baktığını görebiliyorum.

Konuşmadan önce barmenle birlikte içkilerimizi sipariş edene kadar bekliyor ve konuştuğunda, bunun benim için oldukça zor bir konuşmanın başlangıcı olacağını biliyorum.

"Manchester aksanı mı seziyorum?"

Öyle olduğunu onaylıyorum ve Rory kadehini ikimize doğru kaldırıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de oralıyım ama artık bu köye evim diyorum. Tatilinize mi başlıyorsunuz yoksa eve mi dönüyorsunuz?"

Fern, "Aslında buraya yeni taşındık," diye onu aydınlatınca Rory şaşırılmış ama bunu duyunca da heyecanlanmış görünüyor.

'Gerçekten mi? Bu harika! Buyurun, oturun, ben Rory!'

Elini uzatmadan önce yanındaki bar taburelerini işaret ediyor ve onunla tokalaşmak zorunda kalmak benim için son derece rahatsız edici olsa da, yüzümü buruşturuyorum ve yine de üstesinden geliyorum.

Tanışma faslını tamamlıyoruz, ama ben şimdiden barın karşısındaki boş masaya göz atıyorum, çünkü içkimi burada içmektense orada içmek benim için çok daha az garip olacak. Fern çoktan barda yerini almıştı ve şimdi Rory'ye Manchester'daki eski hayatı hakkında sorular soruyordu. Yaşadığı bölgeyi. Nerede çalıştığını. Eskiden yemek yediğimiz restoranı biliyor mu? Evet, biliyor ve Rory heyecanla hayat hikayesinin kısa bir versiyonunu anlatırken sohbet uzadıkça uzuyor ve hepimizin pek çok ortak noktası olduğunu keşfediyoruz, en önemlisi de artık evimiz dediğimiz bu yeni yer.

"Ben aslında burada doğdum," diyor Rory bize. Bunu zaten biliyordum çünkü Alice bana, evlilikleri Manchester'da zorluklarla karşılaştığında buraya taşınmalarını bu yüzden önerdiğini söylemişti. Tabii ki Rory'nin bildiği kadarıyla bu zorluklar ikisinin de yoğun şehirde birbirlerine yeterince zaman ayıramamasından öteye gitmiyordu ve eğer karısının gerçekten başka bir adamla yatağa girdiğini bilseydi o zaman farklı tepki verebilirdi. Ancak Fern gibi o da hayatın güzel olduğuna ve her şeyin en iyi şekilde sonuçlandığına dair mutlu bir inançla hareket etmektedir.

"Bir partnerin var mı? Fern soruyor ve ben hemen sinirleniyorum çünkü başka bir erkeğin benim olmasını dilediğim kadınla birlikte olmaktan bahsettiğini duyduğumda nasıl hissedeceğimden emin değilim.

'Adam sakın bir bira içmek için dışarı çıktı. Bu kadar meraklı olma,' diyorum Fern'e kıkırdarak, ama Rory ikimize de daha fazlasını açıklamaktan çekinmiyor.

Evet, ben evliyim. Eşimin adı Alice. On yılı aşkın bir süredir birlikteyiz. Onunla tanışmanız gerekecek. Eminim ikiniz de iyi anlşırsınız. "Bu çok hoş olur," diye ciyaklıyor Fern, sevincini zar zor gizleyebiliyor ve eminim bunun nedeni potansiyel olarak kendi gibi bir arkadaşı olacağı için heyecanlanması yaşı burada.

"Alice şimdi evde mi? Cevabını öğrenmek için yanıp tutuğuum bir sorudan ziyade sıradan bir soru gibi görünmeye çalışarak soruyorum.

"Evet, öyle.

"Peki bu nerede?

"Şimdi kim meraklı oldu? Fern benimle dalga geçiyor.

William Sokağı'nda oturuyoruz. Sondaki küçük kulübede. Peki ya siz? Nereye taşındınız? Sakın bana sahile bakan şu büyük, süslü ev olduğunu söylemeyin. Orasının bir süredir satılık olduğunu biliyorum.

"İşte bu," diye neşeyle onaylıyorum, hem Alice'in adresini almış olmaktan hem de köydeki en iyi mülk olduğuna inandığım şeye para harcadığımı itiraf edebilmekten memnunum.

"Vay canına, bu size küçük bir servete mal olmuş olmalı.

"Ucuz değildi," diye itiraf ediyorum. "Ama her kuruşuna değdi.

Alice'e tekrar yakın olmak için her kuruşa değer.

"Şey, çok kıskandım.

Oh, hiçbir fikrin yok.

'Bütün gece burada oturup seninle içmek isterdim ama geri dönsem iyi olacak. Alice güveç yapıyor ve geç kalırsam bana kızıyor.

Rory birasını bitirip oturduğu yerden kalkıyor ama gitmeden önce bu sohbeti daha düzenli hale getirmek istediğini belirtiyor.

"İkinizle de tanışmak harikaydı. Eminim yeni evinizde yapacak çok işiniz vardır ama yerleştikten sonra belki dördümüz bir şeyler yiyip içmek için bir araya gelebiliriz. Bence eğlenceli olur.

"Bu harika olur," diye haykırıyor Fern. "Çok isteriz.

"Evet," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Kulağa hoş geliyor.

Buraya geldiğimde Rory'yi göreceğimi ve onunla bir dereceye kadar etkileşime girmek zorunda kalacağımı da biliyordum, ancak bu beklenti bunun daha kolay olduğu anlamına gelmiyor ve gerçekleştiğinde tek bir saniyesinden bile zevk aldığımı söyleyemem. Onunla zihnimde sohbet etmek yüz yüze sohbet etmekten çok daha kolaydı, bu kesin. Ama bu, buraya gelmeye karar verdiğimde göze almam gerektiğini bildiğim pek çok riskten sadece biriydi; tıpkı Fern ve Alice'in kaçınılmaz olarak bir noktada birbirleriyle karşılaşacaklarını bilmek gibi. Konuşmaları Rory'yle az önce yaptığım gibi kısa ve medeni olduğu sürece her şey yolunda gidecek.

Rory bize veda edip bardan çıkıyor, beni ve Fern'i barda, içkilerimizden arta kalanları yudumlarken bırakıyor.

"Seninkine neredeyse hiç dokunmamışsın," diye gözlemliyor, dolu bardağıma başını sallayarak. "Her şey yolunda mı?"

Kendimi bir yudum almaya zorlamadan önce "Her şey yolunda," diye cevap veriyorum ve bunda ciddiylim. Rory gittiğine göre, artık kıskandığım bir adamla arkadaşmış gibi davranmak zorunda değilim.

Alice gibi bir kadınla evli olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Çünkü eğer öyle olsaydı, evde onunla birlikte olabilecekken neden burada, barda oturuyordu?

Ondan alacağım şey için kötü hissetmeyeceğim, takdir etmese bile. Sadece planıma devam edeceğim.

Alice'i geri getireceğim.

BEŞ

FERN

Bugün Drew'in antrenmandaki ilk günü ve ben de yeni evimde bana eşlik edecek ambalajı açılmış kutulardan başka bir şey bulamıyorum. Sabahı çok fazla sorun yaşamadan atlatmayı başardım çünkü Manchester'da sökülen yedek yatağımızı yeniden inşa etmek de dahil olmak üzere üst katta halledilmesi gereken çok şey var. Ana yatak zaten bir araya getirilmişti, bardan döndükten sonra yaptığımız bir işti ve birkaç içkiden sonra somun ve cıvatarla uğraşmak kolay olmadığı için daha da zorlaştı. Yatak yapıldığında, ikimiz de günün yorgunluğuyla üzerine yığılmıştık, ancak uyku sadece birimiz için kolay geldi.

Drew'un horlaması bana dinlendiğini söylüyordu, ama sonunda bana uyku gelene kadar saatlerce uyanık kaldım ve uyku geldiğinde, Drew'un bu sabah evden çıktığını duymadım, ancak bu alışılmadık bir durum değil.

İşe giderken hep sessizdi ve ben sabah insanı değilimdir.

Neden uyumakta zorlandığımı biliyorum. *Bu yer yüzünden.* Uyandığımdan beri onu görmezden gelmeye çalıştım, ancak sessizlik ve boş evin yalnızlığı öğleden sonra benim için biraz fazla olmaya başladı. Biraz ara vermek için telefonumda biraz müzik çalmama rağmen, yardım edemem ama hala orada olduğunu, arka planda kaldığını, göz ardı edilemeyecek bir sorun gibi beni kemirdiğini hissediyorum.

Kamyonların gürleyerek geçtiğini, sirenlerin çaldığını ve araba kornalarının çaldığını duymaya alışkınım. Tepemden geçen uçakların ve uzakta, insanlarla dolu kalabalık bir istasyona giderken raylar üzerinde gıcırdayarak ilerleyen trenlerin sesine alışkınım. Normalde bu insanlardan bazılarının seslerini duyardım; bazıları telefonlarıyla sohbet ediyor, diğerleri kendi aralarında yüksek sesle gülüyor ya da bir başkasının dikkatini çekmek için bağıyorlardı. Okuldan eve atlayan çocuklar

Okula, işe gidip gelen yetişkinler, kayboldukları ve doğru adresi bulamadıkları için sokakta geri geri giden teslimat sürücülerini.

Gürültü. Kargaşa. *Hareket*.

Hiçbir müzik beni, şu anda şarkıyı kapatacak olsam hiçbir şey duymayacağım gerçeğinden uzaklaştıramaz. Tek bir ses bile. Lanet olası bir martı bile yok ve bu bile beni rahatsız ediyor çünkü suya yakınlığı göz önüne alındığında buralarda bir yerlerde olmalı.

Kuşlara sinirlenmeye başladığınızda delirdiğinizi anlarsınız.

Sessizliğin bir sorun olduğunu ilk kez dün gece bardan eve döndükten sonra yatakta uzanırken fark ettim. Drew yanımda uykuya dalmakta hiç zorlanmadı, şüphesiz içtiği biranın ve köy barından döndükten kısa bir süre sonra sipariş ettiğimiz pizzanın verdiği uyuşukluğun da yardımı oldu. Ama ben dinlenmekte büyük zorluk çekiyordum ve orada yatıp hiçbir şey dinlemedikçe kendimi daha da kötü hissetmeye başladım. Pişmanlık güçlü bir kelime ve pek çok insan bundan uzak durmayı sever ama benim bu konuyla yüzleşmekle ilgili bir sorunum yok. Bu yüzden gece boyunca birkaç saatimi Drew ile buraya taşınmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünerek geçirdim. Şafak söktüğünde, Drew'un işe gitmek için giyindiğini ve en iyi yaptığı şeyi yapmaya hazırlanırken o ışık takım elbiselerinden birini giydiğini görmeyi kaçırdım. Eğer uyanık olsaydım, her şey yolundaymış gibi davranmaya özen gösterirdim. Ona bir hoşça kal öpücüğü verip sonra görüşeceğimizi söyledim ve o da gecenin büyük bir kısmında uyanık olduğumu ve kendimi neye bulaştırdığımı merak ettiğimi fark etmeden oradan ayrılırdı. Buraya geldiğim için pişman olup olmadığımın hala emin değilim, ancak cevabın önümüzdeki günlerde ve haftalarda bana kendini göstereceğinden eminim. O zamana kadar, burada bu evde kalmak, sıkıcı görevleri birbiri ardına yapmak ya da dışarı çıkıp temiz havanın tadını çıkarıyor.

Sonunda, bir yarışma yok.

Yürüyüş botlarımın bağcıklarını bağlayıp yağmurluğumun fermuarını çekerek, bu yeni yerimi iyi bir şekilde değerlendirmeye kararlıyım ve bunu yapmanın sahilde yürüyüşe çıkmaktan daha iyi bir yolu var mı? Gökyüzü gri ve rüzgâr havayı serinletecek kadar kuvvetli, ancak bu beni yıldırmayacak ve dışarı çıktıktan sonra suya doğru yola koyulacağım.

Evin önündeki sessiz yoldan kolayca geçerek kısa sürede betonu kumla değiştirdim ve bu Manchester'dayken hiç yaptığım bir şey değildi. Orada yaşarken sahile ayak bastığım tek zaman, yılda iki ya da üç hafta boyunca Yunanistan ya da İtalya gibi sıcak bir yere ya da bazen Barbados gibi daha uzak bir yere gittiğimiz zamanlardı. Drew ve ben yıllar boyunca pek çok harika tatil geçirdik, ancak geçtiğimiz yıl hiç yurtdışına çıkmadık. Ve aniden dramatik bir ev değişikliği yapmaktan bahsetmeye başladığında tatil planları süresiz olarak askıya alındı. Şu anda bir plajdayım ve botlarla yürümek ayak parmaklarımın altında kum olmasıyla aynı şey olmasa da hiç yoktan iyidir.

Ocak ayının buz gibi rüzgârı etrafımı kırbaçlarken yüzümü buruşturarak su kenarına doğru ilerliyorum ve her iki yönde de uzun bir yol boyunca tek kişi olduğumu fark etmeyi ihmal etmiyorum. Görünürde tek bir köpek gezdiren bile yok, bu da ilerledikçe yalnızlık hissimi daha da artırıyor.

Yolculuğuma devam ediyorum, neden bu kadar çok insanın diğer tüm insanlardan uzakta bu tür bir yaşam tarzına imrendiğini tam olarak keşfedene kadar devam etmeye kararlıyım, ancak suyun kumla buluştuğu yere vardığımda, insanların neden bundan hoşlandığına dair hala hiçbir fikrim yok. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar izole hissetmemiştim ve kıyı şeridinin bu kısmındaki uçurumun kenarında durup uçuruma bakarken benimle alay ediyor gibi görünüyorum.

Burada olmama neden olan her şeyi düşünüyorum ve tabii ki olması gereken en önemli şey Drew ile tanışmamdı. Yollarımız Manchester'da büyük bir çadırda düzenlenen bir Noel partisinde kesişti; birkaç şirketin yıllık kutlamalarını aynı yerde yapmak için para ödediği bu tür iş etkinliklerinden biriydi. Bu da satış elemanlarından, idari memurlara, muhasebecilere, ağırlama personeline ve kısa süre sonra keşfedeceğim gibi *doktorlara* kadar her türden çalışanın bir arada olması anlamına geliyordu. Yakışıklı erkeklerle dolu masanın hepsinin tıp mesleğinden olduğunu keşfetmek beni ve o zamanki meslektaşlarımı oldukça heyecanlandırdı ve sıkıcı yemek aradan çıktıktan sonra herkes dans pistine çıktı ve bana kaynaşmak için daha iyi bir fırsat sağladı. Gözüm birkaç yakışıklı erkeğin üzerindeydi ve yanımda dans eden bir adam bana bir kadeh şampanya ikram ettiğinde, bekâr ve yirmili yaşlarımda olduğum için o gece eğlenmek için heyecanlıydım. Sadece susadığım için değil, şampanya ikram eden kişi smokin içinde inanılmaz seksi görüldüğü için kabul ettim. Sohbet ederken adının Drew olduğunu, doktor olduğunu ve en önemlisi bekâr olduğunu öğrendim.

O noktada umduğum en iyi şey bir öpücüktü, belki biraz daha fazlası, ama kesinlikle ciddi bir ilişkiye girmemizi beklemiyordum. Onunki gibi prestijli bir kariyere sahip bir adamın, benim gibi sıradan ve basit bir işi olan bir kadınla, hızlı bir öpüşme ve taksinin arkasına atlayıp tutmanın ötesinde ilgileneceğini hiç düşünmemiştim. Ama Drew beni bu noktada şaşırttı, çünkü benimle çok yakından ilgilendi, söyleyeceğim her şeyle ilgilendi ve hakkımda daha fazla şey öğrendikten sonra beni tekrar görebilmek için telefon numaramı isteyerek bunu kanıtladı. İşte bu şekilde bir doktorun karısı oldum, tabii ki evlenme teklif edip beni evlendirdikten sonra, ama bu sadece birkaç ay boyunca yakınlaştıktan ve kendime sadece yakışıklı bir adam değil, aynı zamanda dürüst, çalışkan ve alçakgönüllü bir adam da kaptığımı fark ettikten sonra bir formaliteydi.

O Noel partisine gitmemiş ya da o kadeh şampanyayı kabul etmemiş olsaydım hayatımın çok farklı olacağını düşünmek. Ama gittim ve işte buradayım. O gece Drew ve benim için her şeyi başlatmış olsa da, burada olmamın ana nedeni o değil ve suyun ötesine bakarken, Arberness gibi bir yere gelmeme katkıda bulunan diğer faktörleri düşünüyorum ve hepsinden daha önemli olan bir tanesi var.

Buraya gelmemin gerçek nedeni bir sır, kimsenin bilmediği, özellikle de kocamın bilmediği bir sır.

Drew'un sırları var, benim de var ve benim sırrım şu:

Alice ile olan ilişkisi hakkında her şeyi biliyorum.

Bunu Manchester'da öğrendim ve neden bu köye taşınmak istediğini tam olarak bu şekilde anladım. *Ona* daha yakın olmak için taşındı, muhtemelen ilişkiyi yeniden başlatabilmek için. Tıpkı bir aptal gibi, tüm bu olanlardan hâlâ haberim olmadığını sanıyor ama ben uzun zamandır biliyordum.

Peki neden bildiklerimi ona söylemedim?

Belki de daha önemlisi, neden hala onunla birlikteyim?

Aptal olabilirim ama kocama bir şans vermeye çalışıyorum. Elbette başka bir kadınla birlikte olduğunu öğrendiğimde kalbim kırılmıştı ama kadının taşındığını öğrendikten sonra hatasını anlayacağını ve bana tekrar sadık kalmayı seçeceğini ummuştum. Sonra evimizi taşımamızı önerdi ve seçebileceği onca yer varken buraya, kadının olduğu yere gelmeyi tercih ederek bana hiç değişmediğini ya da hatasını görmediğini gösterdi.

Yine de ona bir şans veriyorum. Alice ile tekrar aynı yerde olması, eski numaralarına devam edecekleri anlamına gelmiyor. Hâlâ bir seçenekleri var. Beni ya da Alice'in geçen gün tanıştığımızda tanıımıyormuş gibi davrandığım zavallı ortağı Rory'yi aldatmak zorunda değiller. O yalancı çiftin kendilerini kurtarmak için hâlâ bir şansları var. Doğru şeyi yapıp yapmayacaklarını zaman gösterecek.

Ama onların iyiliği için, umarım gerçekten yaparlar.

Botlarımın kenarları suya girecek şekilde öne doğru adım atıyorum ve girdikten sonra durup akıntının botlarımın kenarlarına yapışmış kum tanelerini yıkamasına izin veriyorum. Çok geçmeden botlarım temizleniyor ama zihnim o kadar kolay temizlenemiyor. Tek hayal edebildiğim o ve kadının birlikte, arkamdan güldükleri ve yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını düşündükleri.

Belki de Manchester'da kalmalıydım. Belki de buraya hiç gelmemeliydim? Boşanmayı talep edip onları kendi hallerine bırakabilirdim.

Ama ben bu seçeneği seçtim. Buraya gelmeyi seçtim. Oyunu oynamaya devam etmeyi seçtim.

Ve bu nedenle, bundan sonra ne olacağını söylemek mümkün değil.

ALTI

DREW

Buraya kadar her şey yolunda. Böyle bir yerde doktor olmak, şehirde doktor olmaktan çok daha kolay. Öncelikle, kapalı muayenehane kapımın diğer tarafında, kapı her açıldığında ve dışarıya hızlı bir bakış attığımda moralimi bozan aşırı kalabalık bir bekleme odası yok. Bunun yerine, bugün boyunca gördüğüm tek şey, neredeyse tamamı boş kalan birkaç plastik sandalye oldu; bu da bu köyde sadece çok fazla insan olmadığını değil, aynı zamanda çok fazla hasta olmadığını da kanıtlıyor. Bunun zincirleme bir etkisi de benim için daha az evrak işi demek, çünkü kapıdan içeri giren neredeyse hiç kimse yoksa imzalanacak reçete ya da yazılacak sevk mektubu da olamaz, değil mi?

Ellerim hiç bu kadar rahat olmamıştı ve zamanımın çoğunu klavyede yazmak ya da kaleme uzanmak yerine kucağımda oturarak geçirdim. Aklıma gelmişken, steteskobum da rahat bir yolculuk geçirdi, çünkü bütün gün masamın üzerinde durdu ve bir kez bile elime alınmadı ki bu kesinlikle nadir görülen bir durum.

Son iş yerimdeki en büyük sorun çok fazla hasta ve çok az doktor olmasıydı. Ancak burada bir kahve içerken tıp mesleği hakkında sohbet edebileceğim bir ya da iki meslektaşımın olması güzel olurdu, köydeki tek doktor olmam buranın ne kadar iddiasız bir yer olduğunu kanıtlıyor. Az önce, ben burada ayaklarımı masama uzatmış, dişlerimin arasında bir elma ve önümde bir gazetenin sayfaları açık otururken, şehirdeki eski meslektaşlarımın hala yapmak zorunda oldukları tüm kontrollerle boğuştuklarını hayal ettiğimde neredeyse kendi kendime kıkırdadım.

Burada yerine geçtiğim doktorun emekli olmaya zahmet etmesine bile şaşırdım. Düzenli bir maaş almaya devam edebilirdi çünkü bu pek de zorlu bir iş değil ve muhtemelen şu anda bir yerlerde golf sahasında olsa da, bahse girerim ben de onun kadar üşüyorumdur.

Bugün tıbbi niteliklerimin boşa gitme tehlikesini bertaraf etmek için bazı çalışmalar yaptım. İlk hastam beş yaşındaki oğluna bakmamı isteyen genç bir anneydi, çünkü dilinin renginin garip olmasından endişe ediyordu ve internette menenjit hakkında çok şey okumuştı ve bu hastalığın çocuğunun ağzında kendini gösterip göstermediğini merak ediyordu. Endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığını ve oğlunun dilinin son derece normal görüldüğünü söylemekten mutluluk duydum ve yüksek sesle diş hekimine gitmenin daha iyi bir plan olup olamayacağını düşündüm. Belli ki çocuğu bu dünyada geçirdiği kısa süre içinde oldukça fazla tatlı yemişti.

Bundan sonra birkaç hasta daha gelmeye başladı; aralarında sadece konuşacak birilerini bulmak için beni görmeye gelmiş gibi görünen yaşlı bir kadın ve sırtının ağrıdığından şikayet eden, ancak daha sonra bunun geçen hafta sonu bahçesindeki çiçek tarhını kazmakla ilgili olabileceğini itiraf eden kilolu bir adam da vardı. Kadına ihtiyacı olan şeyi verdim, on dakikalık bir sohbet ve ona o kadar da yalnız olmadığını hatırlatan birkaç gülümseme, adamdan ise birkaç gün ağırdan almasını ve bahçe işlerini fiziksel egzersize biraz daha alışkın birine bırakmasını söyleyerek kurtuldum.

Bunun gibi günler arttıkça bir noktada sıkılma riskim olduğunun farkındayım, ancak buraya zihinsel olarak uyarılmak için taşınmadım, ya da en azından iş açısından.

Teşvikimi çok daha heyecan verici yollardan arıyorum.

Öğle yemeği vakti geldi ve geçti ve uzun zamandır ilk kez tam bir molanın tadını çıkardım ve hatta masamdan uzaklaşıp kısa bir yürüyüş için temiz havaya çıktım. Randevularım arasında bir sandviç ve bir paket cips atıştırdığım ve hastalarımın bağırsak hareket alışkanlıklarını sorarken gömleğimdeki kırıntıları garip bir şekilde fırçaladığım şehirdeki gibi değil.

Molamdan sonra birkaç dakikamı buradaki resepsiyon görevlisi Julie ile sohbet ederek geçirdim, bu kadın böyle sessiz bir muayenehanede bulunmaktan çok sıkılmış görünüyor, ancak kafasını Manchester'da çalıştığım dönemden korku hikayeleriyle doldurduktan sonra hayattaki kaderi hakkında daha minnettar hissetmesini sağladım. O tür bir ortamda beş dakika bile dayanamayacağını anlaması için orada bir doktor muayenehanesinde çalışmanın nasıl bir şey olduğuna dair hikayelerimi duyması yeterliydi. Öğleden sonra makul bir hızda ilerledi ve şimdi saat bana iş gününün sona erdiğini söylüyor

Çok yakın. Dışarıda boş bir bekleme odası ve bakacak başka hasta olmadığına göre, sanırım bu buradaki ilk günümü kazasız belasız atlattığım anlamına geliyor.

Ve sonra bir telefon aldım.

Merhaba, Drew. Az önce bir son dakika ziyaretçimiz geldi ve onları görüp göremeyeceğini merak ediyordum. Randevuları yok, çok zahmet olacaksa haber verin, yarın gelmelerini isteyebilirim.

Julie'nin gergin sesi beni gülümsetiyor çünkü bugün bir hasta daha alırsam çok meşgul olacağımdan endişe ediyor olabilir ama gerçek şu ki kariyerim boyunca hiç bu kadar rahat bir gün geçirmemiştim. Bu yüzden ona aptal olmamasını ve beklenmedik hastayı hemen göndermesini söylüyorum, çünkü bilgisayarımı kapatıp tozlu steteskopumu yarına kadar asmadan önce onlara memnuniyetle bakacağım. Gazetemi kapatamadan ve en azından burada nispeten meşgulumuşum gibi davranmadan, muayenehanemin kapısı uyarı mahiyetinde bir vuruş bile yapılmadan açılıyor ve kimin girdiğini görmek için başımı kaldırdığımda, sanki odadaki tüm hava aniden çekilmiş gibi oluyor.

Bu o.

Buraya uğruna taşındığım kadın.

Alice.

Alice beni masamda otururken görünce 'Aman Tanrım, bu doğru' diyor.

Hızla yerimden kalkıp ona doğru koşuyorum, ilk olarak Julie konuştuklarımızı duymasın diye kapıyı kapatmak için, ikinci olarak da onu tekrar bulduğuma göre ona olabildiğince yakın olmak istediğim için. Ama önce o beni buldu ve mutlu görünmüyor, yüzündeki çatık kaşlar görünüşünü çok fazla bozmuyor, en azından benim gözümde.

Yüksek elmacık kemikleri, sevimli bir düğme burun ve bana kırları düşündüren yeşil gözler ve bunların hepsi, rengi ve hacmiyle ilk etapta dikkatimi çeken tatlı sarı bukleler tarafından çerçeveleniyor. Alice'e bir keresinde yatakta birlikte uzanırken model olabileceğini söylemişim ve bana gülmüştü ama şaka yapmıyordum. O gerçekten çok güzel ve benimle birlikte olmayı seçmesi, kendimi dünyanın geri kalanının henüz gerçek güzelliğini keşfedemediği gizli bir hazineyi ortaya çıkaran eski bir kaşif gibi hissetmeme neden oldu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor ben kapıyı kapatmadan hemen önce. Julie'nin bu soruyu duymaması için dua ediyorum.

"Alice, merhaba, nasılsın?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Beklediğim gibi bir karşılama değil ama bunu onun bakış açısından görmeye çalışmalıyım. Biraz bunaltıcı olmalı.

"Bunun biraz sürpriz olduğunun farkındayım ama oturun, her şeyi açıklayacağım," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ve koluna dokunmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor. Dokunduğumda tamamen geri çekilmedi, ki bu korkunç olurdu, ama hafifçe irkildi, ki bu yine de kötü. Çünkü bu kadın eskiden yatakta birlikte uzanırken kollarımda eriyen kadındı ve bir daha asla benim için aynı şeyleri hissedemeyeceği düşüncesi kalbimi sızlatıyor. Ama henüz çok erken. Hâlâ tüm bunları sindirmeye çalışıyor, bu yüzden ona ihtiyacı olduğu kadar zaman tanıyacağım.

"Neden buradasın?"

Alice'in sorusu bir öncekine göre daha sessiz bir tonda soruldu, buna minnettarım ve bunu biraz sakinleştiğinin ya da en azından resepsiyon görevlisine dedikodu yapacak bir şey vermenin bu kadar küçük bir yerde iyi bir fikir olmadığının kanıtı olarak kabul ediyorum.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," diyorum sakince ve biraz da gülümseyerek. "Bizim için buradayım.

'Biz diye bir şey yok! Artık yok!'

'Olabilir. Yeniden başlayabiliriz. Kaldığımız yerden devam edebiliriz. Sadece söyle.'

Muhtaç gibi görünüyor olabilirim ama şu an tüm kartlarımı masaya koyma zamanı. Konunun etrafında dans etmenin anlamı yok. Sadece ne istediğimi ve neden istediğimi belirtmem gerekiyor.

Ama Alice bunu iyi karşılamıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Beni takip ettiğine inanamıyorum!"

Alice odanın içinde volta atmaya başlarken ben kapının yanında durmaya devam ediyorum ve bir yanım bu pozisyonu koruyor çünkü bir şeyleri konuşmaya fırsat bulamadan buradan kaçıp gitmesinden korkuyorum.

Ben hazır olmadan gitmeye kalkarsa onu durdurmak benim için zor olmazdı, çünkü boyu ancak 1.80 ve son derece ince. İsteseydim onu kucağıma alıp taşıyabilirdim, ama bunu hiç denemedim.

"Rory dün gece bardan eve geldi ve bana Manchester'dan bölgeye yeni taşınan bir çiftle tanıştığını söyledi," diyor Alice, hâlâ telaşla etrafta dolanarak. "Bana isimlerini söylediğinde inanmakta güçlük çektim. Sonra senin doktor olduğunu söyleyince, sen olduğunu anladım. Ama bunu yapmak zorundaydım.

kendi gözlerimle görmek için buraya geldim. Yani, bu doğru. Gerçekten buraya taşınmışsınız. Sen delirmişsin!"

"Hayır, ben deli değilim. Ben aşığım. Sana aşığım Alice ve senin de benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum çünkü aynı sözleri bana daha önce de söylemiştin, hatırladın mı?"

"Bu çok uzun zaman önceydi! Artık her şey değişti!"

"Nasıl değişti?"

Sana Rory için doğru olanı yapmak istediğimi söyledim. Ona yalan söylemeyi bırak. Bir kez daha dene. Buraya taşınmamızı önerdiğinde, ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu biliyordum. Ve işe yaradı. Artık aramız iyi."

"İyi mi? Bir ilişkiden tek istediğin bu mu? Sadece iyi mi?"

Biz çocuk değiliz Drew, yetişkiniz! Oyun oynayamayız ve kaprislerimizle hareket edemeyiz. Büyümek zorundayız ve ben de buraya taşınarak bunu yaptım. Şimdi sen beni takip ettin ve her şeyi mahvettin!"

Bu hiç de kafamda yeniden bir araya gelişimizi hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Hayallerimde Alice buraya gelmemi büyük bir aşk ilanı olarak algılamış ve beni tutkuyla öpmüştü. Ama sanırım bu filmlerdeki gibi değil. Bu hızla bir kabaya dönüşüyor ve eğer dikkatli olmazsam, elimde kalan tek şey kırık bir kalp, bir köyde çok sıkıcı bir iş ve gerçekten sevdiğim kadının beni görmeye dayanamayacağı bilgisi olacak.

"Alice, lütfen biraz otur ve bunu neden yaptığımı açıklamama izin ver." Tekrar deniyorum ve neyse ki bu sefer dediğimi yapıyor.

Alice masamın yanında genellikle hastalara ayrılan plastik sandalyeye otururken, ben de daha rahat olan ofis koltuğuma oturdum ve bir kez daha denemeden önce derin bir nefes aldım.

"Aramızdaki ilişkiyi neden bitirdiğini ve neden uzaklaştığını biliyorum," diye başlıyorum, endişeli bir hastaya kötü test sonuçlarını verir gibi yavaş ve sessiz konuşuyorum. "Ve seni bırakıp hayatıma devam etmeyi denedim, gerçekten denedim. Ama seni düşünmeden edemedim. Bizi. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu. Geçirdiğimiz tüm eğlenceli zamanlar ve eşlerimiz tarafından engellenmediğimiz takdirde yapabileceğimiz şeyler hakkında konuşurken yaptığımız tüm planlar. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, unutamıyordum. Rory'nin burada seninle olduğu düşüncesi içimi kemirmeye başladı. Benim yerime ona razı olman düşüncesi. Ve hayatımın geri kalanını, hasta yatağında yatan, pişmanlıklarla dolu ve neler olabileceğini düşünen yaşlı bir adam olana kadar, "ya olsaydı" diye düşünerek geçirebileceğim düşüncesi.

Alice konuşmaya devam ediyor ama ben elimi kaldırarak daha bitirmedigimi ve bilinçli bir karar verebilmesi için her şeyi duyması gerektiğini söylüyorum.

"Ben de bir plan yaptım. Buraya taşınmayı düşündüm ve ilk aşamalarda sadece boş bir hayal olsa da, köyün yeni bir doktora ihtiyacı olacağını okuduğumda, evrenin bana bir şey söylediğini hissettim. İş için başvurduğum ve işi aldığım anda geri dönemeyeceğimi biliyordum. Fern'i taşınmamız gerektiğine ikna ettim ve işte buradayız. Bunun bir şok olduğunu biliyorum, ancak buraya sahip olduğumuz şeyi yeniden canlandırmak niyetiyle geldiğimi anlayın. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Çünkü seni seviyorum, Alice. Ve her zaman da seveceğimi fark ettim."

İyi prova edilmiş konuşmam bittiğinde, kendimi yanıt için hazırlıyorum. Ama cevabın gelmesi biraz zaman alıyor çünkü Alice gözlerinde sadece inanmazlık olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyor sonunda, sessizliği bozuyor ama aynı zamanda kalbimi kırmaya devam edecekmiş gibi görünüyor. 'Buraya gelmemeliydin. Zamanını boşa harcıyorsun ve bu süreçte ikimizin de evliliğini riske atıyorsun. Buraya her ne yapmak için geldiysen, bunu unutmanı istiyorum çünkü böyle bir şey olmayacak.

Alice ayağa kalkıyor ve ben onu yavaşlatmaya ve fikrini değiştirmeye çalışsam da işe yaramıyor.

"Lütfen, beni söylediğin kadar seviyorsan isteklerime saygı duyarsın," diyor, benim içimde hissettiğim kadar üzgün görünüyor. Sonra yürüyüp gidiyor, ameliyathanemden ve görünüşe göre hayatımdan çıkıyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Ve tek düşünebildiğim çok büyük bir hata yaptığım.

YEDİ

FERN

İş gününün sona ermesi ve Drew'in her an eve gelebilecek olmasıyla birlikte, Audrey'nin dün bize nazıkçe hediye ettiği lazanyayı yeniden ısıtmaya başlıyorum. Henüz bir şey pişirmek zorunda olmadığım için çok mutluyum çünkü güzel mutfağımız hala çok bakımsız durumda, her yerde yarı paketlenmemiş kapacak kutuları var, bu yüzden yeni komşumuzun bu cömert hediyesi bana çok yardımcı oluyor. Bir tabağa sıcak yemek koymak hâlâ olması gerektiği kadar kolay değil. Evin dağınıklığı ve kocamın Alice ile aynı yere geri döndüğüne göre neler yapabileceği konusundaki endişeli ruh halim, aptalca hatalar yaptığım anlamına geliyor.

Örneğin, mikrodalganın içindeki yiyecekleri ısıtmakta pek başarılı olamamasının nedeninin fişi duvara takıp elektriği açma zahmetine katlanmamış olmam olduğunu anlamam gerekenden çok daha uzun sürdü. Tıpkı lazanyaya eşlik etmesi için ev yapımı sarımsaklı ekmek yapmaya karar verdiğimde ne sarımsağımın ne de ekmek yapmak için kullanabileceğim herhangi bir malzemenin olmadığını fark etmem gibi. Drew ön kapıdan içeri girmeden önce kendimi biraz toparlamam gerekecek çünkü dikkatimin dağıldığını fark etmesini ve bana sorular sormaya başlamasını istemiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre ya da en azından Alice'le ilgili planlarının ne olduğunu öğrenene kadar benim hâlâ sadık, itaatkâr ve en önemlisi kayıtsız bir eş olduğumu düşünmeye devam etmesine ihtiyacım var.

Anahtarın kapiya vurulduğunu duyduğumda lazanya sıcacıktı ve kutulardan birinden bir şişe kırmızı şarap çıkarıp açtım, ikimiz için de biraz rahatlamaya yardımcı olacağından şüphelendiğim iki kadeh doldurdum.

"İlk günün nasıldı hayatım? Mutfığa girip takım elbise ceketini kutulardan birinin üzerine atarken kocama soruyorum.

"Fena değildi," diye cevap veriyor yorgun bir ses tonuyla ve her şeyin fena olmadığını ima ediyor.

Ne oldu? Sakın bana yoğun olduğunu söyleme? Burada Manchester'dakinden daha fazla hasta insan olamaz, değil mi?

'Hayır, yok. Sessizdi.' "Oh, anlıyorum. Çok mu sessizdi?"

"Ben öyle demezdim. Sadece alışmak biraz zaman alacak, hepsi bu.

'Yemek yerken bana her şeyi anlatabilirsin. Al, bu senin. Üzerinde çok cömert bir lazanya dilimi olan bir tabağı Drew'a uzattım, Yan taraftaki şarap bardaklarından birini işaret etmeden önce.

'Yemeğimizin yanında bir şeyler içebiliriz diye düşündüm. Sana ve yeni işine kadeh kaldıralım.'

"Harika," diye yanıtlıyor Drew, bunun tadını çıkarabileceği son yemek olacağı söylenen birinin tüm coşkusuyla, bu yüzden tadını çıkarsalar iyi olur.

Eski evimizden getirdiğimiz maun yemek masamızdaki sandalyelerden birine çöküp çatalıyla yemeğini kurcalamaya başlamadan önce gözümü ondan ayırmıyorum ve ne olduğundan hala emin olmasam da dünyasında bir şeylerin ters gittiği çok açık. İşle mi ilgili, yoksa Alice'le bir şeyler mi oldu? Sanırım ikincisiye bana asla gerçeği söylemeyecek, ama bu biraz burnumu sokamayacağım ve en kötü ihtimalle bana yaptıklarından sonra hissetmeyi hak ettiği kadar rahatsız hissetmesine neden olamayacağım anlamına gelmiyor.

Karşısındaki koltuğuma oturup şarap bardaklarından birini ona doğru uzatırken, 'Anlat bakalım' diyorum. "Kaç hasta gördün?"

"Yedi.

'Oh, o kadar da kötü değil, değil mi? Güzel ve nazik bir başlangıç.

Daha sonra yemeğime başlıyorum, ilk lazanya parçasını ağızıma atıyorum ve beklediğim gibi çok lezzetli.

"Sanırım.

"Peki herkes iyi miydi?"

"Evet, sanırım.

"Köyde sizi karşılayan oldu mu?" "Birkaç kişi oldu.

"Bu çok iyi. Burada herkes çok arkadaş canlısı, değil mi?" 'Evet.

Drew'in tavrını tarif etmem gerekirse, yukarıda video oyunlarını oynamayı bırakıp aşağı inmesi ve yemek masasında ailenin geri kalanına katılması söylenen huysuz bir genç gibi davrandığını söyleyebilirim. Drew'in kırk yaşında bir adam olması, gömlek giyip kravat takması, çok ciddi bir iş yaparak bir günü tamamlamış olması ve şu anda ipotek ödemek zorunda olduğu oldukça pahalı bir evde oturuyor olması, onun huysuz bir gençten çok uzak olduğu anlamına geliyor. O sorumlulukları olan bir yetişkin, bu da onun tüm bu huyunun oldukça rahatsız edici olduğu anlamına geliyor.

"Bugün sana kaba davranan oldu mu?" diye soruyorum, kötü ruh halinin nedeni bu olabilir mi diye merak ederek. 'Manchester'da korkunç hastalarınız olduğunu biliyorum. Burada da birkaç tane kötü hasta var mı?

Drew, "Hayır, herkes benimle iyiydi," diye cevap verir, ama şimdi yemeğini biraz daha agresif bir şekilde bıçaklamaya başlamıştır, bu da kendini daha iyi değil, daha kötü hissettiğini göstermektedir.

"Resepsiyonistiniz nasıl? Adı ne?" 'Julie.'

"İyi biri mi?"

"Evet, iyi.

Sanırım bu konuşma benzer şekilde devam ederse, huysuz bir ergenden daha fazla kelime alabilirim.

'Tamam, işiniz iyiydi, demek ki sizi rahatsız eden başka bir şey olmalı. Nedir peki?'

Bıçağımı ve çatalımı bırakıp cevabı bekliyorum ve Drew'a tüm dikkatimin onun üzerinde olduğunu gösteriyorum. Bu jest onu yemeyi bırakmaya zorluyor ve bana baktığında biraz garip görünüyor.

"Önemli değil, endişelenme.

"Hayır, hadi ama. Bilmek istiyorum. Belli ki aklında bir şey var, söyle bana ne olduğunu. Yemek mi? Şarap mı? Yaptığım başka bir şey mi?"

"Hayır.

"Sonra ne olacak?

Drew derin bir iç çektikten sonra elindeki kapları bırakıyor ve sanki beni aydınlatmaya başlamadan önce alkolün vereceği ekstra cesarete ihtiyacı varmış gibi şarabından büyük bir yudum alıyor.

"Buraya taşınmakla doğru şeyi yaptığımızı düşünüyor musunuz?" "Affedersiniz?

"Biz". Bu köy. Bu ev. Manchester'dan ayrılmak. Sence doğru şeyi mi yaptık?"

"Bunu sormak için artık biraz geç.
Ani ses tonum Drew'un hafifçe irkilmesine
neden oldu. "Biliyorum. Özür dilerim. Boş ver.
Drew yemeğe geri dönmeye çalışıyor ama ben izin
vermiyorum. "Eğer bir sorun varsa bana söylemelisin.
"Sorun yok.
"Emin misiniz? Çünkü öyle görünüyor."

"Sadece yorgunum. Sanırım her şeyin stresinden. Tüm o vedalar ve
merhabalar. Taşınmanın tüm karmaşası. Yeni işim. Uyum sağlamak ve iyi
bir izlenim bırakmak istiyorum. Sanırım tüm bunların ne kadar yorucu
olacağına hazırlıklı değildim.

Bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için kocamın yüzünü
inceliyorum ama her zaman olduğu gibi onu okumak zor. Ama sandığı
kadar zor değil.

"Bir hata yapmış olabileceğimizi mi
düşünüyorsunuz?" "Ben öyle bir şey
demedim.

"Ama bunu
düşünüyorsun?" "Hayır,
düşünmüyorum.

Drew o zaman gülüyor, muhtemelen içeri girdiğinden beri odada oluşan
gerginliği kırmaya çalışıyor ve bana günümün nasıl geçtiğini soruyor.
Sahilde yaptığım yürüyüşten bahsetmeden önce ona bavulları boşaltma
işinin nasıl gittiğini anlatıyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyor bana bir ağız dolusu et ve sosun arasından.

"Evet, öyleydi," diye yalan söylüyorum, ama o bunu hemen anlıyor
çünkü onun aksine, yalan söylerken gerçekten çaba sarf etmem gerekiyor ve
belli ki olması gerektiği kadar çaba sarf etmemiştim.

"Sorun ne? Burada olmaktan hoşlanmıyor
musun?" "Ben öyle bir şey demedim.

"Bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum.

"Burası çok sessiz, özellikle de bütün gün burada tek başımayken.
Sanırım şehirde hiç yalnızlık hissetmedim, her yönden çok fazla insan
olduğunu biliyordum.

'Audrey yan tarafta. Onu aldın.' "Bu
aynı şey değil.

Özür dilerim, şaka yapıyordum. Yarın köye gitmeye ne dersin? Seni
biraz evden dışarı çıkarır ve orada birkaç yerliyle sohbet edersin.

"Evet, olabilir.

İkimiz de bitirene kadar sessizce yemeye devam ediyoruz. Drew bulaşıkları yıkamayı teklif ediyor ve ben itiraz etmiyorum. O lavabonun başında yeni evimizde bulaşık makinesini henüz halledemediğimiz için hayıflanırken, ben kutunun üstündeki ceketine bakıyorum ve telefonunun orada olup olmadığını merak ediyorum. Daha d o ğ r u s u , Alice'le mesajlaşıp mesajlaşmadığını merak ediyorum ama kendim bakmadan emin olamıyorum. O benimle aynı odadayken riske girmemeye karar veriyorum ve duş almak için üst kata çıktıktan sonra cihazına bakma fırsatı bulabileceğimi umuyorum. Bulaşıkları yıkadıktan sonra odadan çıkıyor ve ben de tam gidip biraz araştırma yapmak üzereydim ki geri dönüp ceketini almayı unuttuğunu söylüyor.

telefonuyla baş başa.

Ceketini ve onunla birlikte cep telefonunu alırken, "Kendinden sonra ortalığı toplamak sana göre değil," diye düşünüyorum ama o sadece iç geçiriyor ve bana evin zaten yeterince dağınık olduğunu, bir de kendisinin bu dağınıklığa katkıda bulunmadığını söylüyor. Sonra mutfaktan çıkıyor ve merdivenlerden çıkarken onu dinlerken, acaba telefonunu almak için mi geri geldi, çünkü orada benim görmemi istemediği bir şey var mı diye merak ediyorum.

Ve böylece her şey yeniden başlar. Kocasına güvenemeyen bir kadının hayatı. Bunu kimsenin yaşamasını istemezdim. Ama eğer ilişki yeniden başlayacaksa, o zaman kesin olan bir şey var.

Drew'un başına gelecekleri ben de kimsenin başına gelmesini istemezdim.

SEKİZ

DREW

Yeni bir eve yerleşmeye çalışırken pek çok sıkıntı yaşanır ve bunlardan biri de duşta doğru su sıcaklığını ayarlamaya çalışmaktır. Dün bunu çözdüğümü düşünmeme rağmen, bu sefer tam olarak doğru yapamıyorum gibi görünüyor ve çok fazla oynamama rağmen su ya çok sıcak ya da çok soğuk.

Başka bir gün olsa bu biraz can sıkıcı olurdu.

Bugünden sonra, düpedüz çileden çıkarıcı.

"Hadi, lanet olsun! Tekrar denemeden önce avuç içimle fayanslı duvara vururken ağlıyorum, ta ki bir saniye önce neredeyse donmak üzereyken aniden su tarafından haşlanana kadar. "Seni aptal şey! Öfkem kabarıırken bağıryorum ve banyo kapısının çalındığını duyduğumda hiç şaşırmıyorum, ardından Fern'in sesi her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

"Ben iyiyim! Kulaklarımın etrafında çınlayan ve ayaklarımın dibine sıçrayan suyun gürültüsü arasında bağıryorum. Sonunda, uzun uğraşlardan sonra, mükemmel sıcaklığı buluyorum. Elimi hafifçe yaralamam ve bu sırada karımın gelip beni kontrol etmesi çok yazık oldu.

Küçük bir zafer ama kabul ediyorum ve yıkanmaya başlarken bugün yaşadıklarımın nihai sonuç değil sadece bir aksilik olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Tamam, Alice köye taşındığımı öğrendiğinde pek iyi tepki vermedi ama bunu beni görmesinin onun için ne kadar beklenmedik olduğuna bağlıyorum ve ona biraz zaman tanıyorum. Kafasını toparlaması için sadece birkaç güne ihtiyacı var ve ortalık yatıştığında ne kadar büyük bir sevgi gösterisi yaptığımı anlayacaktır. Sanırım ya da en azından umuyorum ki, o an yeniden düşünecek ve benimle tekrar konuşmaya başlayacak.

O zamana kadar, ne ileri ne de geri gidebildiğim, tamamen başka bir kişinin kararının insafına kalmış, bir nevi kimsenin olmadığı bir yerde mahsur kalmış durumdayım. Alice sakinleşir ve bize bir şans daha vermek istediğine karar verirse

her şey yoluna girecek. Ama düzelmezse, ki şu anda hayattaki en büyük korkum bu, bir sonraki adımımın ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, birlikte olmak istediğim kadına çok yakın ama bir o kadar da uzak küçük bir köyde sıkışıp kalacağım ve potansiyel olarak bir ömür boyu sefaletle mahkum olacağım, günlerimi bu köyün sakinlerini tedavi ederek geçireceğim ve eve döndüğümde yeterince hoş ama artık dünyamı ateşe vermeyen bir kadınla karşılaşacağım.

Geçmişte sık sık yaptığım gibi, keşke Fern de beni Alice gibi hissettirebilseydi diyorum. O zaman her şey çok daha kolay olurdu. Yalanlar söylememe, gizlice dolaşmama ve telefonumu gözetlememesi için yakınımnda tutmama hiç gerek kalmazdı. Ve kesinlikle buraya, bu yere, bu eve, bu yabancı duşa taşınmaya gerek olmazdı.

Gerçek aşk için yaptığımız şeyler, değil mi?

Ne yazık ki karım, Alice'in yanındayken içimde yanan ateşi hiçbir zaman tutuşturamadı. Onun bir kadında aradığım her şey olduğunu düşünüyordum, gerçekten de öyleydi, ama sonra Alice ile tanıştım ve Fern'in yanına bile yaklaşamadığını fark ettim. İkisiyle birlikteyken yaşadığım duyguların gücü çok farklıydı ve kıyaslanamazdı.

Alice benim için yapıyor.

Geriye dönüp baktığımda Fern'in hiç yapmadığını görüyorum.

Bu duştan yakın zamanda çıkmayı planlamıyorum çünkü banyodan çıktığımda Fern'e iyiymişim gibi davranmaya geri dönmek zorunda kalacağım. Onunla biraz televizyon izlerim. Reklam aralarında havadan sudan konuşun. Alice iletişime geçmek isterse diye telefonuma bakmamaya çalışırken sıkıcı bir fincan çayı yudumlamak.

Belki de budur. Onu aramalı ya da en azından bir mesaj göndermeliyim. Her şeyi olduğu gibi bırakmak yerine ona ulaşmalıyım. Ama bunu yaparsam bana cevap vermeme riskiyle karşı karşıya kalabilir ve bunu istemiyorum çünkü bu beni sadece zayıf ve çaresiz gösterecek. Bu durumda tüm güç onda ama bunu bariz bir şekilde belli etmek istemiyorum. Sessiz kalmak ve benim neyin peşinde olabileceğimi düşünürken zihninin meraklanmasına izin vermek daha iyi. Elbette, bir ezik gibi telefonun başında oturup bana mesaj atmasını bekliyor olabilirim ama bunu bilmek zorunda değil. Beni Fern'le eğlenirken, belki de sevişirken hayal edebilir ve umarım bu Alice'i kışkandırır ve belli ki içine atmakta çok iyi bir iş çıkardığı o eski duygularından bazılarını harekete geçirir.

Alice'in onunla görüşürken karımla hala yakınlaşıp yakınlaşmadığımı merak ettiğini biliyorum ve bu süre zarfında Fern'le neredeyse hiç fiziksel ilişkiye girmediğim halde, sırf Alice'i çılgına çevirdiğini ve beni daha çok istemesine neden olduğunu bildiğim için ara sıra öyle olduğumu ima ettim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, böyle oyunlar oynamak çocukça görünüyor, ama bunu yaptım ve o zamanlar bundan zevk aldım, muhtemelen bana her zaman istediğim şeyden daha fazlasını verdiği için, yani *o* olduğu için.

Kendime itiraf etmek korkutucu ama hiçbir şeyi Alice kadar istememiştim. Ne para, ne güç, ne de saygı. Artık güzel arabalar ya da büyük evler umurumda değil, ancak bu evin pek de küçük olmadığının farkındayım ve işe harap bir araçla gitmiyorum. İnsanların genel olarak çabaladığı diğer şeyler de umurumda değil, buna bir aile kurmak da dahil. Fern ya da başka bir kadınla çocuk sahibi olmaktansa Alice ile çocuksuz olmayı tercih ederim. Karım bir süredir bu konuyu açmadığı için mutluyum.

Kırk yaşındayken zaman Fern'in yanında değil ve muhtemelen biyolojik penceresinin son kısmını başka bir kadını takıntı haline getirerek geçirdiği için biraz suçlu hissetsem de, aslında daha önce kendi çocuklarımız olmadığı için rahatlardım. Bu sadece işleri karmaşıktırdı. Diğer hayatımı bir kişiden saklamak zaten yeterince zordu. İşin içine bir ya da iki çocuk ekleyip bu evliliği daha da karmaşık hale getirmeye gerek yok. Evliliğimizin ilk dokuz yılında idare etmek kolaydı ama o zamanlar ikili bir hayat sürmüyordum. Başka bir kadın sahneye çıktığı anda, yüzün üzerinde sevdiğimizin önünde ve Tanrı'nın gözünde ettiğim tüm o yeminlerin pratikte çok az şey ifade ettiğini fark ettim.

Bununla birlikte, Fern'in son birkaç altı aydır neden ebeveynlik olasılığı hakkında konuşmayı bıraktığını merak ettim, ancak tahmin etmem gerekirse, sanırım artık bunun gerçekleşmeyebileceğini fark ettiği için, bu konuda hala konuşarak kendini çok fazla incinmekten koruyor. Bu utanç verici, çünkü bir zamanlar ikimizin de istediği buydu. Ama o zamanlar hayatta gerçekten ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ve standart bir eş, iki çocuk ve iyi bir kariyerin bunu karşılayabileceğini düşünüyordum. Çok fazla tutku ve eğlenceyi kaçırdığımı farkında değildim, en azından sonunda bunu anladım. Ancak Fern'in artık çocuk konusunu gündeme getirmemesi bana yardımcı oluyor çünkü bu, ayın önemli zamanlarında onunla neden fiziksel olarak birlikte olmak istemediğime dair bahaneler bulmak zorunda olmadığım anlamına geliyor.

İleride bir gün Alice'le birlikte olursam ona daha da fazla sıkıntı verebilirim. Ama bu büyük bir eğer, çünkü Alice fikrini değiştirip beni tekrar istediğini söylese bile Fern'den ayrılamayacağımı biliyorum. Bu o kadar basit değil. Hâlâ onunla birlikte olmamın bir nedeni var ve bu sadece bir koca olarak kendimi görevli hissetmem değil.

Ama bu, üzerinde çok fazla düşünmek istemediğim bir neden.

Keşke bütün gece bu duşta kalabilseydim ama Fern birazdan şüphelenecek ve kapıyı tekrar yumruklamaya başlayacak, bu yüzden isteksizce suyu kapatıyorum ama kadranları tam olarak hangi konuma getirdiğimi aklıma not etmeden önce değil, böylece yarın geceki duşta drama olmayacak. Kurulanıp üzerime bir tişört ve eski bir eşofman altı geçirdikten sonra alt kattaki kanepede karıma katılıyorum ve onu uzaktan kumandayla kanallar arasında gezinirken ve bana ne izlemek istediğimi sorarken buluyorum.

Telefonuma gizlice göz atarken ve Alice'in henüz benimle iletişime geçme zahmetine girmediğini gördüğümde hayal kırıklığını derinden hissederken ona 'Ben sakinim,' diyorum.

"Karar veremiyorum. Senin fikrine ihtiyacım var." "Beni rahatsız etmiyor.

Her şeyi izlerim. "Yardım edersen iyi olur.

"Fark etmez. Sadece bir kanal seç ve ona bağlı kal!"

"Neden bana bağıyorsun?"

"Bağırmıyorum!"

Fern hışımla odadan çıkmadan önce bana başını sallıyor ve az önce olanlardan pişmanlık duysam da peşinden gidip özür dileyecek enerjim yok. Bu evden çıkıp biraz temiz hava almayı tercih ederim, ben de tam olarak bunu yapıyorum. Fern'e benimle gelmek isteyip istemediğini sormak için üst kata bağırmama rağmen cevap vermiyor.

"Peki, sen bilirsin," diye mırıldanıyorum içimden, evden çıkıp köy merkezine doğru sokakta volta atmaya başlamadan önce.

Aklımda belirli bir hedefle yürümüyorum; sadece yürüyorum çünkü bu, görebileceklerimin ya da daha doğrusu *görebileceklerimin* şansını artırıyor. Alice'e rastlarsam ve onunla bir kez daha konuşmaya çalışırsam bu kötü bir şey mi olur? Hiç sanmıyorum. Onunla konuşmasam bile, onu bir anlığına görmek bile güzel olurdu ve berbat bir geceye dönüşen geceyi aydınlatırdı.

Bir saat boyunca köyün her tarafını dolaşmama rağmen Alice'i hiçbir yerde göremiyorum, yılın bu zamanında güneşin erken batması da çabalarımın yardımcı olmuyor ve bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyorum. Kayıtsızca eve dönerken sahilde mola verip suya birkaç çakıl taşı atıyorum ve yukarıdaki yıldızlarda biraz teselli bulmaya çalışıyorum. Ama yine de bu beni pek neşelendirmiyor. Bu yüzden dikkatimi telefonuma veriyorum ve Alice'e sosyal medya hesaplarından birinden özel bir mesaj yazıyorum; mesajda daha önce onu şaşırttığım için üzgün olduğumu ama yaptıklarım için üzgün olmadığımı, çünkü aşkın her şeyi riske atmaya değer olduğunu söylüyorum.

Bir cevap almak için dua ederken kumsalda gergin bir şekilde volta atıyorum, ama asla cevap gelmiyor ve siyah gökyüzünün altında kumdan çıkıp betona doğru yürürken, bu işin yolunda gideceğine dair iyimserliğim, bir zamanlar ufukta belli belirsiz parlayan zayıf kış güneşi kadar çabuk kayboldu.

Fern eve geldiğinde bana hiçbir şey söylemiyor, vahşi doğadaki şempanzelerle ilgili bir belgesel izlerken beni görmezden gelmeyi tercih ediyor. Keşke bunu daha önce açsaydı da bir tartışmadan kurtulsaydık diye düşünüyorum ama bunu ona söylemeye cesaret edemiyorum. Onun yerine karşısındaki kanepeye çöküp telefonumu kontrol etmeye devam ediyorum.

Ama üst kata çıkıp yatma zamanı geldiğinde, Fern'den gördüğüm muamelenin aynısını Alice'ten de görüyorum.

Sessizlik.

DOKUZ

FERN

Dün gece hiç eğlenceli değildi. Drew kapıdan içeri girer girmez kötü bir ruh hali içinde olduğunu anlamıştım ve ondan sonra olan hiçbir şey fikrimi değıştirmedii. Tuhaf bir yemek, çok uzun bir duş ve o evden hışımla çıkarken benim üst katta tepinmemle sonuçlanan bir tartışmadan sonra aynı yatakta uyuduk, ancak fiziksel olarak birbirimize yakın olsak da zihinsel olarak aramızda büyük bir mesafe olduğunu fark etmeyi ihmal etmedim. Şimdi o işine geri döndü ve ben yine tek başımayım, ancak bu uzun sürmeyecek. Çünkü bugün onun tavsiyesine uyup köye gideceğim ve Çarşamba günü olduğu için katılmayı planladığım bir kahve sabahı var.

Köyün merkezine doğru yürüyüş hızlı ve acısız. Tırmanacak tepe yok, karşıdan karşıya geçmek için uzun süre beklemek yok, sadece biraz yağmur var ama güvenilir şemsiyemin üstesinden gelemeyeceği bir şey değil. Ana caddeye ulaşmak ve buralarda biraz hareketlilik görmek içimi rahatlatıyor; bu hareketlilik sadece büyük bir kamyonun bara bira fiçileri getirmesi ve bir postacının yolun karşısındaki köpek gezdiren biriyle sohbet etmesi şeklinde olsa bile. Çok fazla değil ama son birkaç gündür herhangi bir bölgede gördüğüm en fazla hareketlilik bu. Gözlerimi kapatıp fiçilerin gürültülü bir şekilde boşaltılmasını dinlesem, neredeyse şehre geri dönmüş olabilirim.

Neredeyse.

Kahve sabahına ev sahipliği yapan kilise salonunu nerede bulacağımdan tam olarak emin değilim, ancak bakmaya istekli olursam böyle küçük bir yerde kolayca bulabileceğimi düşündüm ve yeterince eminim. Kasabadaki tek bakkal dükkânının yan tarafına sıkışmış küçük bir bina. Bu köyün merkezindeki diğer tüm binalar gibi, mimarisi tarihle iç içe olduğunu ve yüzyıllar önce inşa edildiğini gösteriyor, eski taş işçiliğinin mekânı çirkinleştirdiğinden değil. Karakter katıyor, kuşkusuz birinin bulabileceğinden çok daha fazla

Modern bir şehirde, bu yüzden burası için bir artı puan sanırım. Ancak daha modern olanaklar dünyanın bu kısmına bile ulaşamamış değil, çünkü eski köy merkezini çevreleyen tüm yeni ve son derece pahalı evler son zamanlarda ortaya çıktı, bu evler burayı emekli olmak veya ikinci bir mülk satın almak ve tatil evi olarak kiralamak isteyen zengin insanlar için son derece çekici hale getirdi. Ve elbette, Los Angeles, New York ve Tokyo gibi yerlerde pazara hakim olmakla yetinmeyip Arberness gibi bir yerden de biraz kâr elde etme ihtiyacı hisseden, kahve ya da fast food konusunda uzmanlaşmış bazı yerler gibi uluslararası üne sahip iş franchise'larından birkaçı burada mağaza açmıştır.

Ön kapıya yaklaşırken pencerenin iç tarafına yapıştırılmış kahve sabahını tanıtan bir poster görüyorum ve saatimi kontrol ettikten sonra birkaç dakika erken geldiğimi görüyorum. Ama kapı zaten açıktı ve dışarıda yağmur altında daha fazla beklemek istemediğim için içeri girip kimse var mı diye bakmaya karar verdim.

Odaya girdiğimde, beyaz bir masa örtüsüyle örtülmüş uzun masanın yanında duran en az altı kişi sayıyorum ve hepsinin bu sabahki etkinlik için fincan ve tabakların yerleştirilmesine yardım ettiğini görebiliyorum. Gruptan biri Audrey ve beni gördüğünde el sallayarak geldiğim için ne kadar memnun olduğunu söylüyor, sonra da hiç vakit kaybetmeden beni diğer katılımcı kadınlarla tanıştırıyor.

Bir isim yağmuru ve dostça gülümsemelerle karşılaşıyorum ve birkaç el sıkıp köye sıcak bir karşılama alıyorum. Bir Dorothy ve bir Ethel var ve sanırım bir de Margaret var. Diğer isimlere gelince, onları çoktan unuttum çünkü beynim aynı anda bu kadar çok yeni ismi hatırlayamıyor. Herkes iyi birine benziyor, önemli olan da bu, ama yine de en az otuz yaş farkla odadaki en genç kişi olduğumu fark etmeden edemiyorum. Ama sonra çevresel görüşümde bir sarı saç parıltısı görüyorum ve odaya kimin girdiğini görmek için döndüğümde, şimdi burada kendi yaşına çok daha yakın birinin olduğu açık.

Ve tanıdığım biri.

Bu Alice.

Audrey bana ondan bahsettikten sonra burada olacağını bilmeme ve bu köye taşınmadan önce bu ana daha hazırlıklı olmak için kendimi psikolojiye sokmama rağmen, şimdi onun huzurundayken hissettiğim duygu karışımını kontrol altına almak hala zor. İşte bu

Kocamın kalbini benden çalan kadın, bir zamanlar her parçamla değer verdiğim bir kalp; ve Drew'in yalanlarının gerçek boyutu, gerçekleştiğinde kendi kalbimin kırılmasının acı verici olduğu anlamına geliyordu.

Drew'in Manchester'da bu kadınla ne yaptığını bilmeme ve o zamandan beri bunu sindirmeye çalışmama rağmen, kendimi onunla kıyaslamamak hala çok zor.

Benden daha güzel olduğunu söyleyebilirim, sadece saç ve makyajı için benden daha fazla çaba sarf ettiği için değil. Hayır, benim asla sahip olamadığım doğal bir güzelliği var ve bu nedenle, benim de asla sahip olamadığım bir özgüvenle kendini taşıyor. Zahmetsizce hareket ediyor, sanki hayat ona her zaman kolay gelmiş gibi, ve belki de öyle. Bu kadar iyi görüldüğünde istediğini elde etmeye alışkın bir kadın olduğunu hayal ediyorum. Odanın içinde ilerlerken, sırtarak diğer katılımcılardan birkaçıyla selamlaşırken, kendimi onun yüzündeki gülümsemeyi tokatlamak ve diğer tüm kadınlara tam olarak kiminle arkadaş olduklarını söylemek isterken buluyorum. Ama bunu yapmıyorum çünkü bu her şeyi mahvedecek, bu yüzden masaya geri dönüp birkaç fincan ve tabağın daha yerleştirilmesine yardım ediyorum, meşgulmüş gibi davranıp Alice'in bana gelmesini bekliyorum.

Ama o bunu yapmıyor. Mesafesini koruyor ve sanırım bunun nedeni kocasının ona köydeki yeni çiftten bahsetmiş olması ve benim kim olduğumu çok iyi biliyor olması. Beni nasıl tanımaz? Drew ilişkileri sırasında ona benden bahsetmiş olacak ve bildiğim kadarıyla o da internette fotoğraflarına bakıp rakibini ölçüp biçmiştir, tıpkı benim ona yaptığım gibi. Geldiğimizden beri Drew'u görmüş olabilir, tüm bildiğim bu, bu yüzden şimdi burada olduğum için biraz garip hissetmesine şaşmamalı.

Onu rahatsız etme düşüncesi, zihniyetimi değiştirmemi ve kurban gibi hisseden kişi olmaktan çıkıp bu durumda biraz kontrol uygulayabilecek kişi olmamı sağlıyor. Alice benim kim olduğumu biliyor ama benim onun kim olduğunu bildiğimi bilmiyor, o halde neden onunla biraz eğlenmeyelim?

Bardakları yerleştirmeyi bitiriyorum ve Audrey'e parçaladığı bisküvi kutusuna yardım etmeyi teklif ediyorum, ama bana iyi olduğunu söylüyor, ben de küçük bir yarım daire şeklinde birkaç sandalye yerleştirmeye çalışan Alice'e yaklaşıyorum.

"Merhaba, yardım lazım mı?"

Alice sorumu duyduğunda neredeyse elindeki sandalyeyi düşürüyordu ki kendini toparlayıp yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Evet, bu harika olur, teşekkür ederim.

Bir yığın sandalyeye doğru başıyla işaret ediyor ve ben de hızlıca onları ayırıyorum, buradaki herkese ve sonradan gelenlere yetecek kadar sandalye olana kadar yarım daireye ekliyorum. Sonra kendimi Alice'e tanıtmak için büyük bir çaba sarf ediyorum.

"Ben Fern. Buraya yeni taşındım. Drew ile evliyim, yeni doktor."

Elimi güçlü ve kendinden emin bir şekilde uzatıyorum ve Alice'in gözlerinin içine bakıyorum, kendime o an geldiğinde göz temasını kesmememi ya da zayıf bir tokalaşma teklif etmememi söylüyorum, tenine dokunmak bile kendi tenimin sürünmeye başlamasına neden olacak olsa bile.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Ben Alice."

El sıkışırsınız. Gülümsüyoruz. İkimiz de harika rol yapıyoruz. Ve şimdi resmen arkadaşız.

Evet, doğru.

"Sanırım geçen gece kocanızla barda tanıştım. Rory'ydi, değil mi? Gerçekten iyi birine benziyor."

Ona arkasından yaptıklarını hak etmeyen bir adam.

"Evet, Manchester'dan başka bir çiftle tanıştığını söyledi. Bana sizin iyi olduğunuzu söyledi. Siz ve kocanız.

Kocanın ne kadar iyi biri olduğunu zaten biliyorsun.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Aslında bunu dört gözle bekliyordum. Yine de biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim. "Gergin mi?

Neden?

Alice ne söyleyeceğimi duymak için beklerken çok garip görünüyor ve ben buna bayılıyorum.

"Arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Burada kimseyi tanımıyorum ve kaba olmak istemem ama benimle aynı yaşta olan tek kişi sen olabilirsin.

Bu biraz abartılı oldu çünkü bu köy küçük olsa da burada her yaştan insan var. Ama bu son kısımda sesimi alçak tuttum, böylece etrafımızdaki diğer kadınlar duyarsa onları gücendirmemiş olacaktım, ayrıca Alice'e paylaşabileceğimiz küçük bir sırrı ona açtığımı hissettirmek gibi bir faydası da vardı. Bu kadınla arkadaş olmaya ve ona kendini olabildiğince kötü hissettirmeye kararlıyım çünkü suçlu hissetmeyi hak ediyor. Şimdiye kadar iyi gidiyor.

"Anlıyorum," diye cevaplıyor Alice küçük bir kıkırdamayla. 'Arkadaş olabileceğimize eminim. Çok hoş görünüyorsun.

Öyle, değil mi? Ama görünüş aldatıcı olabilir. Bunu herkesten iyi bilirim.

"Bunu bir süredir mi yapıyorsun? Alice'e tüm sandalyeleri ve fincanları işaret ederek soruyorum.

"Evet, köye geldiğimden beri. "Ne zamandı o?

"Yaklaşık altı ay önce.

Kocamla olan ilişkisinin ne zaman bittiğine dair zaman çizelgesine yaptığı atıf, başka bir soru sormadan önce dışlerimi sıkımsama neden oluyor.

"Neden buraya taşındınız?

"Kocamın fikriydi, o köyde büyüdü. "Anlıyorum. Ve siz de taşınmaktan mutlu oldunuz?

"Evet, bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.

İlişkinizi açığa çıkmadan bitirmek için iyi bir fırsat.

"Kusura bakmayın, bana bir dakika izin verirsiniz," diyor Alice, kendini bu durumdan çıkarmaya çok hazır. "Orada yardıma ihtiyacım var.

Gülümseyerek masaya doğru koşturuyor ve bir paket bisküvi alıp tabaklara yerleştirmeye başlıyor. Audrey ve çetenin geri kalanının üstesinden gelemeyeceği bir şey değil ve Alice'in benimle konuşmayı bırakmaya hevesli olduğu çok açık. Ama benden o kadar kolay kurtulamayacak. Bütün sabah burada olacağım ve eminim tekrar konuşma şansımız olacak. Öyle umuyorum çünkü konuşacak çok şeyimiz var. Ama şimdilik gidip buradaki diğer kadınlarla biraz sohbet edeceğim.

Gerçek gülümsemeleri ve onurlu niyetleri olan kadınlar.

Yalan söylemeyen veya belirsiz cevaplar vermeyen kadınlar.

Saklayacak bir şeyi olmayan kadınlar.

Bir zamanlar ben de o kadınlardan biriydim. Ama işler değişti. Şimdi tüm sırlarım ve art niyetlerimle Alice gibiyim. Ama yine de onunla benim aramda büyük bir fark var.

Çoktan kazandığını düşünüyor.

Öte yandan ben, oyunun hâlâ devam ettiğini biliyorum.

ON

DREW

Dünkü kötü ruh halim bugüne de taşındı, ancak bunun tek nedeni Alice'in dn geceki mesajıma cevap vermemesi değil. Çünkü bilgisayarımın yapması gereken şeyi yapmasını sağlamakta büyük güçlük çekiyorum. Fareme ne kadar tıklarsam tıklayayım, klavyeye ne kadar dokunursam dokunayım ya da monitörü ne kadar drtersem drtelim, hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor.

Buradaki internet bağlantısı berbat görünüyor.

Issızlığın ortasındaki hayata hoş geldiniz sanırım.

"Julie, lütfen gelip şuna bir bakar mısınız?" Son on dakikamı tek bir e-posta göndermeye çalışıp başarısız olduktan sonra telefonda resepsiyonistime söylüyorum.

Julie yardım teklif etmek için hemen ortaya çıkıyor, ancak tek yaptığı benim zaten denediğim şeyleri denemek oluyor ve ikimizin de BT uzmanı olmadığı çok açık.

Hiçbir şeyin bizim için çalışmadığı netleştikten sonra bana "Bölgede kötü hava koşulları varsa bazen internetle ilgili sorunlar yaşıyoruz" dedi.

"Yani her yağmur yağdığında böyle mi olacak? "Eee.

"Yani, Manchester'da çok yağmur yağdı ama işler yine de yolunda gitti.

Anlıyorum. Sanırım bunun sinyal gücüyle de ilgisi var. Burada pek iyi değil.'

"İnsanlar nasıl bir şeyler yapabilirler ki?

"Bakması için birini ağırabilirim. Gerçi genellikle hava açtığında daha iyi olur ve bu öğleden sonra hava güzel görünüyor.

Julie'ye bir sonraki hastayı göndermesini söylemeden önce "Peki, her neyse," diye cevap veriyorum, çünkü ağıma erişimim olmadan burada yapabileceğim pek bir şey yok.

Resepsiyonistime kaba davrandığım için kendimi kötü hissediyorum çünkü kendisi elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan hoş bir kadın, ancak bu çok fazla sorundan sadece biri. Hayatımdaki diğer her şey yolunda gitseydi eski internet bağlantısıyla başa çıkabilirdim, ama değil, bu yüzden bu neredeyse bardağı taşıran son damla oldu.

Kapımın çalınması beni acıma partimden çıkmaya ve başka bir hastayı karşılamaya hazırlanırken profesyonel yüzümü takınmaya zorluyor. Sonra kim olduğunu görüyorum ve şaşırmış görünmemek benim için neredeyse imkansız.

"Merhaba Drew, nasıl gidiyor? Rory masamın yanındaki sandalyeye oturdu. "Yerleştin mi?"

Alice'in kocasının tıbbi nedenlerle burada olduğunu ve karısıyla dün aynı odada yaptığımız konuşmayı bildiği için burada olmadığını umabilirim.

Selam Rory. Evet, gayet iyi yerleştim, teşekkürler. Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz. Ne yazık ki birkaç sorun yaşıyorum'.

Sağlığınızla mı yoksa eşinizle mi?

"Anlıyorum. Sorun nedir?" diye soruyorum endişeyle. Kalemlemlerimden birinin kapağıyla oynuyorum, ama Rory'nin de parmağındaki alyansıyla oynadığını fark ediyorum ve onun da burada benim kadar garip olduğu açık. Ya da belki de bana söyleyeceklerine bakılırsa sadece endişeli.

"Yaklaşık bir ay önce başladı. Egzersiz yapmadığım veya daha az yemediğim halde biraz kilo kaybettiğimi fark ettim. Gözümü üstünden ayırmadım ama kilolarım hala azalıyor gibi görünüyor. Yani, beni yanlış anlamayın, belimin etrafında birkaç santim kaybetmeyi başarabilirdim, ama bu ondan daha fazlası. Böyle giderse Paskalya'ya kadar karın kaslarım olacak.

Açıklanamayan kilo kaybı her zaman rahatsız edici bir semptomdur ve derhal araştırılması gereken bir durumdur, ancak bu konuda eğitim aldığım için, hastayı sakinleştirmek ve rahatlatmak amacıyla endişemi hiçbir şekilde belli etmemeye özen gösteriyorum.

Anlıyorum. Peki ya iştahınız? O da değişti mi?"

"Öyle olduğunu düşünmüyordum ama karım son bir haftadır her zamanki kadar çok yemediğimi fark etti. Genelde yemek olmayan yerlerde yemek artıkları bırakıyordum. Daha önce yaptığım gibi hafta sonları paket servis önermiyorum. Bu tür şeyler.'

"Tamam," diyorum, bir yandan cevapları incelerken bir yandan da onu Alice ile bir hafta sonu kanepeye kıvrılmış, pizza ya da köri yerken hayal etmemeye çalışıyorum,

Çünkü keşke o değil de ben olsaydım. 'Başka bir sorun var mı? Tuvalete her zamankinden daha az mı yoksa daha çok mu gidiyorsun?

"Normalden daha az diyebilirim.

Başka bir kırmızı bayrak, ama hiçbir şey ele vermedim. "Herhangi bir yerinde ağrı var mı?

'Fark ettiğim kadarıyla hayır. Gerçi son zamanlarda birkaç kötü baş ağrısı yaşadım. 'Peki. Başka bir şey var mı?'

"Sanırım bu kadar.

Anlıyorum. O zaman sana hızlıca bir göz atalım. Önce tansiyonunuzu kontrol edeceğim.'

Rory seyrek bir şekilde dekore edilmiş muayenehanemin etrafına bakarken ben de tansiyon aletini ya da halk arasında bilinen adıyla kan basıncı ölçme aletini çabucak kurdum ve ölçümü kontrol etmeden önce pazısına taktım. Burada henüz kişisel eşyalarım yok ama belki de odaya biraz daha canlılık katmak için bir şeyler eklemeliyim. Şu anda her şey sağlık çizelgeleri ve sterilize edilmiş ekipmanlardan ibaret. Manchester'dayken masamda Fern'in bir fotoğrafı vardı, ancak sonunda bunun çalışırken karımın yüzünü görmek istediğimden ziyade sadece görünüşü korumak için orada olduğunu hissettim. Ve ne gariptir ki, o fotoğraf ayrılırken koyduğum kutudan hala çıkmadı. Evliliğimiz son birkaç yılda o kadar çok değişti ki eski fotoğraflarımız artık hakkını vermiyor. Fotoğraflara poz verirken attığım gülümsemeler bir zamanlar samimiydi ama artık öyle değil, öyle ki Fern'in yanında en son ne zaman gerçekten gülümsediğimi hatırlamıyorum. Aslında ben hatırlıyorum. Buraya taşınabileceğimizi söylediği zamandı ama o bile sadece Alice'e daha yakın olacağımı bildiğim içindi. Nedense bunun pek sayılacağını sanmıyorum.

'Orada her şey yolunda görünüyor. Şimdi benim için diğer kolunuzu da açabilerseniz, biraz kan alacağım.

Rory dediğimi yapıyor ve ben de iğnemle dikkatlice ondan kan alıyorum, daha önce sayısız kez yaptığım bir şey, ama hastaya acı vermemek için büyük konsantrasyon gerektiren bir eylem.

"Tamam, benim için şuradaki tartıya çıkar mısınız, kilonuzu kontrol edeyim.

Rory yine emirlerime uyuyor ve aramızdaki güç dinamiğinin tadını çıkarıyorum. Bu odanın dışında bile olsa, Alice konusunda hâlâ bana karşı üstünlüğü var.

"Harika, teşekkür ederim," diyorum tartıdaki rakamları not ettikten sonra, h a r i k a olmadığını bilsem de, çünkü Rory'nin kesinlikle zayıf olduğunu anlamak için boyunu ölçmeme gerek yok. "Ailenizde kanser geçmişi var mı? Ona soruyorum, keşke

En çok endişe duyduğum hastalığın ne olduğunu belli etmeden bu soruyu sorabilmemin bir yolu vardı.

"Sanırım öyle. Kontrol etmem gerek, emin değilim." "Anlıyorum.

"Düşündüğün şey bu mu?" "Hayır, hiç de değil. Sadece sormak zorundayım.

Ben onu tekrar yerine oturmaya davet etmeden önce Rory endişeyle başını sallıyor.

"Haftada kaç birim alkol aldığınızı söylersiniz?" "Bunu sorduğunuzda insanlar size hiç doğruyu söyler mi?

"Umarım öyledir.

"Benimle barda tanıştığını düşünürsek, içkiyi sevdiğimi zaten biliyorsun. "Benimle bir doktor gibi konuş, birlikte bira içtiğin bir adam gibi değil.

Rory yirmi ünite aldığını itiraf etmeden önce gülümsüyor, bunun yalan olduğundan eminim ama yine de yazıyorum. Sonra ona diyetiyle ilgili birkaç soru daha soruyorum ve ben birkaç not karalarken o hepsini yanıtlıyor.

"Bunları bilgisayara yazarsın sanıyordum," diyor Rory, benim eski moda yöntemimi fark ederek, ama bugün ağda sorun yaşadığımı söylediğimde anlayışla karşılıyor.

"Bir bakmamı ister misin?" diye soruyor, o anda IT'de çalıştığını hatırlıyorum ama kibarca reddetmeden önce teşekkür ediyorum. Ona arkasından yaptıklarım düşünüldüğünde bana iyilik yapması nedense kötü hissettiriyor, bu yüzden ona muhtemelen havadan kaynaklanan bir parazit olduğunu söylüyorum ve o da kabul ediyor.

'Evet, burada bir sorun var. Eğer devam ederse bana haber verin, gelip sizin için bir göz atayım. Hem de ücretsiz.

Rory gerçekten iyi bir adam, bu da karısıyla benim aramda olanları düşünmemi kolaylaştırmıyor, ama bu beni yıldırılmaz. İyi bir adamsa ne olmuş? Ben Alice'e aşığım ve Alice onu sevseydi benimle birlikte olmazdı. Belki de sadece toplum içinde iyidir? Kapalı kapılar ardında nasıl biri olduğunu kim bilebilir? Rory'nin iyi değil de kötü bir adam olduğunu düşünmek karısının peşinden gitmeme kesinlikle yardımcı oluyor.

"Şimdi ne olacak? Yazmayı bitirdiğimde Rory bana soruyor.

"Kan testinizi göndereceğim ve daha fazla bakmamız gereken bir şey varsa sonuçları size bildireceğim.

"Sence olacak mı?

"Büyük ihtimalle hayır, ama yine de emin olmak için kontrol etmekte fayda var. "Sizce ne olabilir?

"Bir şey olmayabilir.

"Ama sebepsiz yere kilo vermek iyi bir şey değil, değil mi?

'Ciddi bir şey olduğu anlamına gelmez. Emin olmak için birkaç test yapacağız.

"Peki, şimdi ne olacak? Rory ısrar eder, muhtemelen sadece endişelidir.

"Dediğim gibi, kan testini yapacağız ve sonuçlarla birlikte sizi arayacağım. Bu arada semptomlarınızı takip edin ve herhangi bir değişiklik olursa gelip beni görün. Bunun dışında, gitmeye hazırsınız.

"Teşekkürler," diyor Rory ve gömleğinin kolunu indirip üzerindeki düğmeyle oynuyor. 'Eminim önemli bir şey değildir, ama her ihtimale karşı geleyim dedim. Sanırım sağlık önemli, değil mi?

'Eğer öyle olmasaydı işsiz kalırdım.

Rory yaptığım şakaya gülüyor ve ben de onu en azından birkaç dakikalığına rahatlatılabildiğim için memnun oluyorum. Ayrıca bu adamla olan gizli geçmişime rağmen profesyonelce davrandığım için kendimle gurur duyuyorum. Belki de tüm bu olanlardan sonra olgun davranabilirim. Ama ona şu ya da bu şekilde Alice'i sormaktan kendimi alamıyorum.

"Karınıza bugün buraya geleceğinizi söylediniz mi?"

"Hayır. Onu endişelendirmek istemedim. Söylemeli miydim?"

'Hayır, en iyisi yapmamak. Dediğin gibi, onu endişelendirmenin bir anlamı yok.

Alice'in kocasının beni görmeye geldiğinden ve artık resmi olarak benim gözetimim altında olduğundan haberi olmadığı için mutluyum.

Rory gitmek için ayağa kalkıyor ve ben de ona kapıya kadar eşlik etmeye karar veriyorum, sadece arkadaşça davranmak ve buradan geldiği zamankinden biraz daha az endişeli ayrılmasını sağlamak için.

Kapıyı açarken ona "İyi günler," diyorum ama gitmeden hemen önce bana bu hafta sonu bara gelip gelmeyeceğimi soruyor çünkü bana bir bira ısmarlamak istiyor.

"Muhtemelen," diyorum. "Ve teşekkür ederim, çok nazıksınız.

Rory ayrılıyor ve ben de ona el sallayarak veda ettikten sonra bekleme odasına bakıyorum ve oradaki tüm sandalyelerin boş olduğunu görüyorum. Bu

Bir sonraki randevumdan önce biraz zamanım olduğu anlamına geliyor, bu yüzden kapıyı kapatıp masama geri dönüyorum.

Bilgisayarı tekrar kontrol ediyorum ve internet bağlantısının yeniden sağlandığını görüyorum; bu iyi bir haber ve son hastamla ilgili raporumu yazabileceğim anlamına geliyor. Ayrıca bir kan örneği aldığımı ve test için göndereceğimi de kaydedebiliyorum. Ancak sunucuya bir şey yazmadan önce tereddüt ediyorum ve klavyemin yanında duran kan şişesine bakarken aklıma bir düşünce geliyor. Profesyonel sıfatımla aklıma gelmemesi gereken bir düşünce bu, ama şimdi bu kadar güçlü bir şekilde aklıma geldiği için görmezden gelemiyorum.

Ya kan testi istemeseydim? Ya hiçbir şey olmasın diye şişeyi fırlatıp atsaydım? Ya bir hafta sonra Rory'yi arayıp her şeyin yolunda olduğunu söyleseydim?

Eğer şüphelendiğim gibi Rory'nin vücudunda daha fazla dikkat gerektiren kötü bir şeyler varsa, bu riskli ve tehlikeli olur. Ayrıca bugün bana yardım için gelen bir adam için büyük bir risk almak olur. Eğer gerçekten bir sorunu varsa, ki bazı belirtiler öyle olduğunu gösteriyor, o zaman bir an önce tıbbi bakıma ihtiyacı var demektir. Öyleyse neden ertelemeyi düşünüyorum? Ciddi bir hastalığı olduğu ortaya çıkarsa, iyi olma ihtimalini potansiyel olarak azaltma fikrini neden düşünüyorum?

Nedenini biliyorum. *Alice*. Onu o kadar çok istiyorum ki, ona sahip olmak için kocasının hayatını riske atabilirim. Rory'nin hayatı tehlikesi olması o kadar kötü bir şey mi? Artık etrafta olmaması dünyanın en kötü şeyi olmazdı, değil mi?

Şişeyi elime alıp kararımı vermeden önce içindeki kırmızı sıvıya bakıyorum. Sonra da takım elbise ceketimin cebine koyup, çöpe atmadan önce eve taşımayı planlıyorum. Şu anda onun için en iyi yer orası ya da en azından Rory hastalanırsa yakın zamanda yardım gelmeyeceğinden emin olmak için en iyi yer orası.

ON BİR

FERN

Kahve sabahı biraz sıkıcı olmasa da keyifli geçti. Hepimiz yarım daire şeklindeki koltuklarımıza oturduktan ve çaylarımızı yudumlamaya başladıktan sonra aslında bir gündem yoktu. Bunun yerine, yanınızdaki kişiyle bir sohbet başlatmakla ilgili gibi görünüyordu ve ben bunu yeterince kolay bir şekilde yapmayı başarırken, iki yanımda oturan insanlar tam olarak 'eğlenceli' olarak sınıflandırılabilir türden hikayelerle dolu değildi.

Solumdaki bayan, Agatha, her durumda bir olumsuzluk bulabilen bir insandı ve yirmi dakika boyunca bir inşaatçının gelip olası bir garaj dönüşümü için planlarına bakmasını beklemek için çok uzun bir zaman harcadığından ve gerekli iş için verdiği teklif karşısında şok olduğundan yakındı. Ardından hava durumundan, sokağındaki yol yüzeyinin durumundan yakındı ve iyi bir önlem olarak başbakanın son politikalarından duyduğu dehşeti dile getirdi. Onu beş dakika daha dinlesem bir bardak çay yerine bir şişe votkaya uzanacaktım, bu yüzden onun yerine sağımdaki kadınla sohbet etmenin bir yolunu buldum, ancak bu da pek iyi gitmedi.

Biraz daha neşeliydi, ama aynı zamanda kelimenin en güzel anlamıyla biraz kaçıktı. Söylediği her şeyden sonra, komik olup olmadığına bakmaksızın kahkahalar atıyor, ardından sessizleşiyor ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyordu. Bu durum onunla konuşmayı oldukça zorlaştırıyordu çünkü sohbetimizden keyif mi alıyor yoksa nefret mi ediyor anlayamıyordum. Cevabımı, ona yeni taşındığım evle ilgili her şeyi anlatmayı bitirdiğimde aldım, ancak hikayem sırasında bir noktada uyuyakaldığını ve az önce söylediğim her şeyi kaçırdığını fark ettim.

Ama tabii ki buraya sohbet etmek ya da arkadaş edinmek için gelmedim. Buraya aşk rakibimle yakınlaşmak için geldim. Ne yazık ki oturma düzeni bunu biraz zorlaştırıyordu.

Alice yarı dairenin karşı tarafında oturuyordu ve birkaç kez ona doğru bakmasına rağmen, göz teması kurmamakta çok iyi bir iş çıkardı. Dikkatini yanındakilerden ayırmıyor, sohbet ediyor, birkaç çikolatalı bisküvi atıştırıyor ve gruba bir demlik çay daha getirmek için bir kez ayağa kalkıyordu.

Bardağımı doldururken ona teşekkür etmeyi ihmal etmedim, o da yanımdaki Uyuyan Güzel'e geçmeden önce bana gülümsedi ama toplantıdaki etkileşimimiz bu kadarla sınırlı kaldı. Sonunda, saat dolduğunda rahatladım ve birkaç kişi odadan uzaklaşmaya başladığında, Alice de ayrılmadan önce ona tekrar yetiştigiime emin oldum.

Onu masanın yanında kirli çay fincanlarını toplarken yakalıyorum ve tekrar merhaba dediğimde, hemen yanında olduğumu fark edince biraz irkiliyor.

"Bu ilginçti," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. 'Sanırım konuşma becerilerim üzerinde çalışmam gerekecek. Yanımdaki kadın hikâyelerimden birinin ortasında uyuyakaldı.

"Barbara işte, hep uyukluyor.

Alice aceleyle fincanlardan birini devirir ve masa örtüsünün üzerine çay dökerek ortalığı temizlemeye başlamadan öncekinden daha fazla kirletir.

"Merak etme, ben hallederim," diyorum ve dökülen çayın yere akmadığından emin olmadan önce devrilmiş fincanı kaldırıyorum.

"Üzgünüm, ben de biraz yorgunum," diye itiraf ediyor Alice. "Dün gece iyi uyuyamadım.

"Bir sebebi var mı?

"Hayır. Sadece kötü bir geceydi sanırım.'

Alice fincanları taşımaya devam ediyor, onları bir tepsiye diziyor ve sanırım buradan çıkarıp odanın arka tarafındaki mutfığa götürecekt.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Alice ayrılmadan önce bana ama o kadar kolay kaçmasına izin vermem.

"İstersen bulaşıktaki sana yardım edebilirim," diye teklif ettim. "Sorun değil, arka tarafta bulaşık makinesi var.

"O zaman fincanları içine koymanıza yardım edeyim.

Alice, tuhaf ya da en kötüsü kaba görünmeden yardım tekliflerimi geri çeviremeyeceğini biliyor olmalı, bu yüzden isteksizce kabul etti ve ben de onu takip ettim

diğer katılımcılar odadan çıkarken mutfağa giriyor.

"Sormamın bir sakıncası yoksa, neden burada yardım ediyorsun?" Bulaşık makinesini doldurmaya başlarken Alice'e söylüyorum. "Yani, burası senin gibi birinin takılmasını bekleyeceğim bir yer değil.

"Benim gibi biri mi?

'Yani, kusura bakmazsanız, siz herkesten çok daha genç ve göz alıcısınız. Birkaç yaşlı kadınla çay ve bisküvi içmenin size göre olmadığını düşünmüştüm.

"Burayı seviyorum. Herkes iyi.'

Evet, öyle. Ama sanırım gönüllü olduğunuz için bunu yapmak zorunda değilsiniz, değil mi?

'Hayır, sanırım değil. Ama çalışmıyorum, bu yüzden meşgul olmak ve yardım etmek güzel. Buralarda toplum büyük bir şeydir.

Bunu görebiliyorum. Belki de daha fazla dahil olmam gerekecek. İstersen birlikte bazı şeyler organize edebiliriz?'

Çok çabalıyorum. Aşırı hevesliyim. Biraz çaresiz. Hatta yapışkan. Ama tüm bunlar yanımdaki kadının kıvrınmasına neden oluyor, bu yüzden gevşemem için hiçbir şans yok.

Alice önerimden çok rahatsız görünüyor ve bulaşık makinesini çalıştırıp tezgahı silerken hiçbir şey söylemiyor.

'Yardım ettiğin için teşekkür ederim. Geri kalanını kendim bitirebilirim,' diyor bana. 'Saçmalama, daha sandalyeleri halletmen gerekiyor,' diye hatırlatıyorum ona ve gidiyorum toplantı için kullandığımız koltukları istiflemeye başladığım ana salona geri dönüyorum.

Alice onu rahat bırakmamı diliyor olmalı, ama onu kıvrandırmaktan zevk alıyorum ve isteksizce bana yardım etmeye geldiğinde, geçmişte kocama yaptıklarıyla ilgili olarak kendisini daha da kötü hissetmesini nasıl sağlayacağıma dair başka bir fikrim var.

"Biliyor musun, bir fincan çay çok güzel ama düzgün bir içkiye ne dersin? Keyifle söylüyorum. 'Öğle yemeği için bara gidebiliriz. Ne dersin?

Alice elindeki sandalyeyi düşürür ve sandalye boş salonun zemininde yüksek sesle takırdar.

"İyi misin? Endişeliymiş gibi yaparak ona sordum. 'Evet, sadece kaydı. Özür dilerim.

Sandalyeyi tekrar kaldırıyor ve benim durduğum yığının yanına taşıyor.

"Dur, sana yardım edeyim," dedim ve ondan alıp yığına ekledim.

"Sanırım bu kadar," diyor Alice, etrafındaki düzenli salona bakarak. "Öyle görünüyor. İçkiye ne dersin?"

"Yapamam. "Emin misiniz?"

İstesem de daha fazla hayal kırıklığı taklidi yapamazdım. Oscar adayları ne zaman açıklanacak?

"Şey, yapmam gereken birkaç şey var," diyor Alice, muhtemelen kendi tarzında iyi bir rol yapıyor.

'Sadece bir içki. Yemek yememize gerek yok.'

"Üzgünüm.

"Yapacak ne işin var?" "Eee...

sadece birkaç işim var. "Ne gibi?

"Erm...

Alice'in benimle bara gitmekten kurtulmak için bahane arayışını izlemekten keyif alıyorum ve yalan söylemekte ne kadar kötü olduğunu görmek de ilginç. Bu kadar çok soru sorduğum için çok meraklı olduğumu düşünüyor olmalı, ama ben onunla oynarken çok eğleniyorum ve soru sormayı bırakamıyorum.

"Postaneye gitmem gerekiyor. Ve bu akşamki yemek için alışveriş yapmam gerekiyor," dedi ve sanırım bu geçerli bir cevaptı, ancak bunu bulması uzun zaman aldı.

"Oh, tamam. Yazık oldu. O zaman bunu başka bir zaman yapmamız gerekecek. "Evet, başka bir zaman.

Alice ceketini alıp kapıya yöneliyor, ben de onu takip ediyorum, kendi ceketimi giyip şemsiyemi taşıyorum.

Dışarı çıktığımızda hala yağmur yağıyor ve Alice'in kendi şemsiyesinin olmadığını fark ediyorum, bu da bana onu yanımda rahatsız etmek için bir şans daha veriyor.

"Nereye gidiyorsun? İstersen seninle yürüyebilirim ve bunu paylaşabiliriz?" diyorum şemsiyemi tutarak.

Yağmur damlaları paltosuna vurmaya başladığında benden uzak durarak, 'Hayır, sorun değil, iyi olacağım, teşekkür ederim,' diyor. "Gitsem iyi olacak. Seni tekrar görmek güzeldi.

Bunun üzerine Alice döner ve olabildiğince hızlı bir şekilde oradan ayrılır, ancak nereye gittiğine bakmaz ve büyük bir su birikintisine basarak etrafa su sıçratır

bacaklarını yukarı kaldırıyor.

"İyi misin? Arkasından sesleniyorum, ama o sadece el sallıyor ve yoluna devam ediyor, sokağın köşesini dönüp gözden kaybolana kadar aceleyle uzaklaşıyor.

Yağmur başımın üzerindeki şemsiyeye vururken, kilise salonunun dışında bir süre öylece duruyorum ve az önce olanları düşünüyorum. Alice'in benim etrafımda olmaktan hoşlanmadığı açıktı ve onu kim suçlayabilirdi ki? Ben de onun yanında olmaktan hoşlandığımı söyleyemem çünkü en güçlü arzum olan o güzel suratına yumruk atma isteğime yenik düşmemek zor bir iş. Ama buradaki kötü adam ben değilim, Drew ile birlikte o, bu yüzden tüm bunların garipliğinin beni caydırmasına izin vermeyeceğim. Onu benimle bir şeyler içmeye ikna edemedim ama onu nasıl kıvrandıracağıma dair başka bir fikrim var ve bu bar fikrinden bile daha iyi.

Drew'un eve gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum, böylece ona her şeyi anlatabilirim.

ON İKİ

DREW

Rory muayenehaneme geldiğinden beri beş hasta daha gördüm ama onun aksine ben tüm protokollere uydum. Yapılması gereken tüm testler için başvuruda bulunuldu ve uygulanması gereken tüm ilaçlar reçete edildi, bu yüzden takım elbise ceketimdeki bir şişe kan şu ana kadar görevi kötüye kullandığımın tek kanıtı.

İş gününün sonu yaklaşıyor olsa da, fikrimi değiştirmem, kan örneğini cebimden çıkarmam ve test için gönderilmek üzere işleme koymam için çok geç olmadığının farkındayım. Kimse kısa süreli bir ahlaki çöküş yaşadığımı bilmeyecek ve Rory hak ettiği test sonuçlarını alacak. Ya da olduğu yerde bırakıp yanlış bir şey yapmamışım gibi devam edebilir, ilerleyen günlerde vicdanımın beni çok fazla rahatsız etmeyeceğini umabilirim.

Kanın hala elimde olması ve başka bir yere teslim edilmek üzere yola çıkmamış olması, şüphelerime rağmen karanlık eylemimden geri dönmediğimin kanıtıdır. Julie bana muayenehanenin kapandığını ve bugünlük işimizin bittiğini söylediğinde, artık geri dönmemin imkânı yok. Tek yapmam gereken örneği eve götürürken sakın olmak ve orada imha etmek, sonra her şey bitecek. Ama ceketimi giyip çıkmadan önce Alice'e bir mesaj daha göndermeye karar veriyorum.

İlk mesajıma hala yanıt vermedi ama okuduğunu biliyorum. O zaman en azından beni tamamen görmezden gelmiyor ve bu düşünce bana bir kez daha deneme cesareti veriyor.

*Merhaba. Umarım iyi bir gün geçirmişsindir. Hala konuşmamız gerekiyor. Benimle bu akşam 8'de sahilde buluşur musun?
Cankurtaran tabelasının yanında?*

Rory'ye yürüyüşe falan çıkacağını söyle. Ben de Fern'e aynısını söyleyeceğim. Seni gerçekten görmem gerek. Drew x

Yazdıklarımın memnunun, bu yüzden gönder tuşuna basıp en iyisini umuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse anında bir yanıt aldım.

Tamam. Orada olacağım. Ben de seninle konuşmak istiyorum.

Harika, benimle buluşmayı kabul etti. Tamam, mesajının sonunda öpücük ya da herhangi bir sevgi belirtisi yok ama şimdilik bu kadar yeter. Bu bir başlangıç. Konuşmaya istekli. Bu sadece küçük bir şey ama üzerimdeki kara bulutların kalktığını hissedebiliyorum. Birdenbire hayat o kadar da kasvetli görünmemeye başladı.

Teşekkür ederim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum x

Buna cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum ama vermiyor. Önemli değil, istediğimi aldım. Bir toplantı. Şimdi tek yapmam gereken iyi geçtiğinden emin olmak.

Muayenehaneden çıkıyorum ve Julie'ye el sallayarak veda ediyorum, ancak giderken kan örneğinin ceketimin cebinden düşmesine neden olma ihtimaline karşı çok fazla ani hareket yapmamaya dikkat ediyorum. Arabama binip yola koyulduğumda kendimi daha iyi hissediyorum ve eve vardığımda yaptığının yanıma kâr kalacağından eminim. Fern'in beni kanla görmediğinden emin olmam gerekiyor ama döndüğümde duştaydı, ben de kanıtları yok etme şansımı kullanıyorum.

Şişeyi lavabonun üzerine koyarak açıyorum ve içindikileri musluktan akıtarak tüm kırmızı sıvının akıp gittiğinden emin oluyorum. Daha sonra şişeyi çöp kutusuna koyuyorum, zaten orada bulunan bazı atıkların altına gömüyorum ve bu iş bittikten sonra çöp torbasını çıkarıp dışarı çıkarıyorum, çöp kutusuna bırakıyorum ve toplanmasına ne kadar kaldığını hesaplıyorum. Çöpçüler yarın gelecekler, yani bu mükemmel olacak. Şimdi tek yapmam gereken içeri dönmek ve eskiden olduğum genç, masum doktorun dehşete düşeceği bir şey yapmamışım gibi davranmak. Yine de bir süredir böyle bir doktor değilim, uzun zamandır

Bu köye gelmeden ve mesleki sicilime bir kara leke daha eklemeyen önce.

Kendime bir kadeh şarap doldurup masaya oturuyorum ve Fern'in düşünüyken bitirip aşağı inmesini beklerken yorgun bedenimi taşıyan hasır sandalyenin gıcırtısını duyuyorum. Bu bana yaptıklarımın muhasebesini yapmak ve onları kafamda biraz daha gerekçelendirmek için ihtiyacım olan zamanı veriyor.

Rory muhtemelen iyidir. Az önce yaptığım şey büyük bir fark yaratmayacak. Ve eğer hastaysa, muhtemelen artık çok geçtir.

Kendimi daha iyi hissediyorum, ama belki de sadece şarap yüzünden, Fern ortaya çıkıp günümün nasıl geçtiğini sormadan önce kendime bir bardak daha dolduruyorum.

"İyi. Dram yok," diyorum ona. "Peki ya seninki? Köye gittin mi?"

"Aslında içtim," diyor, içkimi not ediyor ve masada bana katılmadan önce kendisi için bir tane hazırlıyor. "Kilise salonundaki kahve buluşmasına gittim.

"Nasıldı?"

"Fena değildi. Beklediğim gibi bir şeydi. "Hiç arkadaş edindin mi?"

"Aslında bir tane. Alice, Rory'nin ortağı."

Tedirgin bir şekilde sırtımdan önce sertçe yutkundum. Bir noktada karşılaşacaklarını biliyordum. *Sakin ol, Drew.*

"Bu harika. Bunu duymak güzel."

"Evet, çok hoş biri. Güzel bir sohbet ettik. Sonunda ortalığı toplamasına yardım ettim. "Güzel. Çok iyi.

Tekrar şarap şişesine uzanıyorum, Fern'in Alice ile arkadaş olmasının sonuçlarını düşünürken ellerim hafifçe titriyor. Alice'in karımla arasına mesafe koyacak kadar mantıklı olacağını varsaymışım, daha doğrusu ummuştum, ama Fern bir arkadaş edinmek için yanıp tutuşuyorsa, bunu söylemek yapmaktan daha kolay olabilir. Karım bu ilişkinin tüm ayak işlerini yapıyor olmalı, eski metresim ise benim burada yaptığım gibi sırtımdan ve katlanmak zorunda.

"Evet, sanırım iyi arkadaş olabiliriz. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kendim için bir ölçü daha doldururken ellerim titriyor.

"Evet, neden olmasın? Yani, benzer yaşlardayız. İkimiz de aynı yerden geliyoruz. İkimiz de burada yaşıyoruz. Bence birlikte olmasaydık garip olurdu.

arkadaş olursunuz, değil mi?'

"Bilemiyorum. Birkaç ortak noktanızın olması iyi anlaşacağınız anlamına gelmez.

"Sanırım. Sanırım zaman gösterecek. Düşünüyordum da, belki yardımcı olur diye onu akşam yemeğine davet edebilirim. Rory'yi de. Sen ne dersin?

Şarap şişesi elimden kayıyor ve tüm çabalarımın rağmen tam zamanında yakalayamıyorum ve masadan yuvarlanarak yere düşüyor, beyaz fayansların üzerinde kırmızı bir karmaşa yaratıyor, rengi o kadar canlı bir karmaşa ki bir dakika önce lavaboda bulunan kandan çok da farklı değil.

"Ne yapıyorsun sen? Fern ayağa fırlayıp mutfak rulosunu almak için acele ederken ağlıyor.

'Bekle. Dikkatli ol. Ben yaparım,' diyorum, kırık camla kendini kesme riskine girmesini istemediğim için kontrolü devralırken.

"Bu nasıl oldu?

"Bilmiyorum. Elimden kaydı.'

Böyle bir karmaşa yaratmayı planlamıyordum ama en azından Fern'in Alice ve Rory'yi davet etmekten bahsetmesini engelledi. Ben ortalığı toparlayana kadar, söylediklerini unutmuş olacağını umuyorum. Ama öyle bir şansım yok.

"Peki, ne düşünüyorsun?" "Ne hakkında?

'Alice ve Rory'yi akşam yemeğine çağırmaya ne dersin? Onlara güzel bir yemek pişirebilirim, biraz da şarap içeriz. Umarım bu sefer şişeyi yere düşürmezsin.

Şaka yapıyor ama gülemiyorum çünkü söylediklerinin hiçbiri komik değil. Hem Alice'i hem de Rory'yi bu evde, Fern'le birlikte yemek masasının etrafında otururken düşünmek benim için cehennemden farksız. Hem benim hem de Alice için inanılmaz derecede garip olmakla kalmaz, aynı zamanda her şey yolundaymış gibi davranmak için ikimizin de ciddi bir rol yapmasını gerektirir ve bunu yapabileceğimizden emin değilim. Belki de öyleyizdir ama riskler bu kadar yüksekken bu riski almak istemem.

Bilmiyorum. Daha yeni taşındık. Yerleşmek için ancak zamanımız oldu. Bence akşam yemeği partileri planlamaya başlamak için biraz erken.

'Ben sadece burada arkadaş edinmemize yardımcı olmaya çalışıyorum. Kimseyi tanımıyoruz.' 'Daha çok erken. Daha çok zamanımız var. Ve eğer

insanlarla sosyalleşmek istiyorsanız, köyde çok iyi bir pub var.

Bu. Orada mutlu olana kadar yiyip içebiliriz ama ev sahipliği yapma ve sonrasında ortalığı toplama zahmetine katlanmayız.

'Onları neden burada istemediğinizi anlamıyorum. Bir sorun mu var?'

"Hayır, tabii ki değil.

Lanet olsun, Fern'e bunu garip görünmeden bıraktırmanın başka bir yolunu bulamıyorum.

"O zaman neden onları davet edemiyorum?

Tamam. Onları davet edebilirsin. Ama henüz değil, tamam mı?' 'Neden olmasın?'

O zaman buldum. Onları henüz buraya getirmemek için bir bahane.

"Çünkü Rory bugün beni görmeye geldi ve sanırım bir sorun var.

"Ne?

Aslında bu tür şeylerden bahsetmemeliyim, ama konuşmak zorundayım.

"Bugün kontrole geldi. Size daha fazlasını söyleyemem ama şu anda ihtiyacı olan şeyin bir akşam yemeği partisi olduğundan emin değilim.

"O iyi olacak mı?

'Evet, eminim iyi olacaktır. Ama biraz stresli görünüyordu. Dikkati çok dağınık, bu anlaşılabilir bir şey. Ama şu anda pek de iyi bir arkadaş olacağını sanmıyorum. O yüzden davet planlarını şimdilik askıya alalım, olur mu?

Fern bunu fikirden vazgeçmek için yeterli bir neden olarak gördüğünde rahatlıyorum ve akşam yemeği partisinin potansiyel felaketinin en azından bir süreliğine önlenmesiyle, akşam yemeğini hazırlamaya yardım etmeyi teklif ediyorum. Fern kabul ediyor ve yemeğe oturmadan önce birlikte çalışarak biraz tavuk ve pilav ile birkaç sebze pişiriyoruz. Saatimi kontrol ettiğimden emin oluyorum çünkü Alice ile randevum var ve geç kalma riskini almak istemiyorum.

Yemek bittikten ve ben ortalığı toparladıktan sonra Fern film izlemeyi öneriyor ama benim başka fikirlerim var.

"Bu gece yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum.

'Tamam, ben de seninle geliyorum. Nereye gidiyoruz?'

Lanet olsun.

"Şey, aslında yürüyüşten ziyade koşu gibi bir şey. "Koşu mu? Ne zamandan beri koşuyorsun?"

"Ben de başlamak istiyordum. Daha aktif olmam gerekiyor. Eğer kendi egzersizlerimi yapmıyorsa hastalarım daha fazla egzersiz yapmalarını söyleyemem.

tavsiye.'

"Ama egzersizden nefret ediyorsun. "Bu doğru değil.

Evet, öyle. Bana bunun diğer tıp uzmanlarının söylediği kadar önemli olmadığını söylemiştin. Hatırladınız mı? Hasta olup olmamamızın tamamen şansa bağlı olduğunu ve koşmanın, ağırlık kaldırmanın ya da salata yemenin bunu değiştirmeyeceğini söylemiştin.

"O kadar açık sözlü olduğumu sanmıyorum. "Öyleydin.

Belki de yanılmışımdır. Bu konudaki fikrimi değiştirebilirim, değil mi? Demek istediğim, tüm bu şeylerin önemli olduğu açık.

"Peki, nerede koşacaksın?

"Bilmiyorum. Belki köyün içine. Ya da sahil boyunca, belki.

"Dikkatli olun. Dışarısı karanlık.'

"İyi olacağım.

Şortumu ve tişörtümü giymek için yukarı çıkıyorum ve hızlı hareket ediyorum çünkü Fern'in benimle koşuya gelmeyi teklif etmesinden korkuyorum. Haklı, egzersizden nefret ediyorum ve hiçbir zaman en aktif insan olmadım, ancak bunun bir kısmı her zaman hızlı bir metabolizmaya sahip olduğum gerçeğinden kaynaklanıyor, bu yüzden istenmeyen kilo alımı benim için hiçbir zaman sorun olmadı.

Elbette, koşuya çıkma isteğimden şüphelenebilir, ancak bu evden bir süreliğine ayrılmam için meşru bir neden ve ihtiyacım olan tek şey bu. Alice'le plajda ne kadar kalacağımdan emin değilim ama ne kadar sürerse sürsün orada olmaya hazırım. Ve kim bilir, eğer orada fiziksel bir şeyler yaparsak, en azından biraz terlemiş bir şekilde geri dönebileceğim ve Fern gerçekten koşuya çıktığıma inanacak.

Mükemmel.

ON ÜÇ

FERN

Kocam 'koşuya çıkıyor'. Evet, doğru. Ve domuzlar uçabilir.

Drew'un bu akşam biraz egzersiz yapmak istediğine dair bana söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyorum ve kapının yanında durup gitmeye hazırlanırken tişörtü, şortu ve spor ayakkabılarıyla öyle görünse de, aklındaki tek fiziksel eforun o kadınla ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Alice'i görmeye gidiyor olmalı. Öyle olsun.

Gerçi bunu öğrenmemin tek bir yolu var.

O ön kapıdan çıkıp gözden kaybolurken ona el sallıyorum ve hemen harekete geçip ayakkabılarımı alıp montumu giydikten sonra ne kadar uzağa gittiğini görmek için dışarı bakıyorum.

Karanlıkta onun şeklini görebiliyorum. Garaj yolumuzdan sola döndü ve şimdi caddede yürüyor. Yürüyor, koşmuyor. Yalanına ayak uydurmak için çaba bile göstermiyor. Çok aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Ön kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce birkaç saniye daha bekliyorum, ses çıkarmamak ve Drew'a onu takip ettiğimi belli etmemek için kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum. Sonra onun gittiği yöne doğru yola koyuluyorum, güvenli bir mesafe bırakıyorum ama önümde yürürken onu gözden kaçırmıyorum.

Sahile doğru bir hamle yapmadan önce onu caddede ve virajda takip ediyorum. Bir ara omzunun üzerinden geriye baktığını görüyorum ama park halindeki bir arabanın arkasına saklanıp varlığımı gizliyorum ve yola geri döndüğümde artık kumların üzerinde olduğunu görüyorum.

Yani, onunla plajda buluşacak, öyle mi? Yıldızların altında, su kenarında küçük bir randevu mu?

Ne kadar romantik.

Ne kadar iğrenç.

Geri dönüp tekrar bakması durumunda saklanacak yer olmaması nedeniyle onu doğrudan sahile kadar takip etmemeye karar veriyorum, bu yüzden yolda kalıyorum ama onu görüş alanımda tutuyorum. Sonunda durduğunda, onu cankurtaran tabelasının yanında dururken görüyorum ve sanırım Alice'in onu bulacağı yer burası.

Ama o nerede?

On dakika geçmesine rağmen ondan bir iz yok ve kocamın ekilip ekilmediğini merak ediyorum. Orada tek başına çok zavallı görünüyor, sözde koşuyor ama tabelanın yanında öylece duruyor, etrafta birilerini arıyor. Sonunda anladı.

Ay ışığında sarışının parıltısını görüyorum ve henüz yüzünü tam olarak göremesem de o olduğunu anlıyorum. Kendinden emin yürüyüşünü de tanıyorum ve sonunda tekrar bir araya gelmeden önce Drew'a yaklaşırken gözlerimi Alice'ten ayırmıyorum.

Artık öyleler, sarılacaklar mı? Öpüşecekler mi? Birlikte kumda yuvarlanmaya başlayacaklar mı? Hayır, bunların hiçbirini yapmıyorlar, her ne kadar Drew aralarındaki uçurumu kapatmaya fazlasıyla hevesli görünse de. Alice biraz daha çekingen görünüyor ve onları konuşmaya başlarken izlerken, ne söylediklerini duyabilmeyi çok isterdim. Ne yazık ki, kendimi ele vermeden onlara daha fazla yaklaşmamın bir yolu yok, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum ve onları görmeye devam etmekle yetiniyorum.

Konuşmaları bir süre devam ediyor ve bir noktada, eğer Drew ellerini öfkeyle havaya kaldırıyorsa, biraz hararetleniyor gibi görünüyor. Şimdi biraz da bağırıyor, ama hala kelimeleri çıkaramıyorum, bu çok sinir bozucu. Bu iki küçük muhabbet kuşunun dünyasında her şeyin yolunda gitmiyor gibi görünmesi beni memnun ediyor ve toplantı ikisinin de kucaklaşması olmadan sona erdiğinden kesinlikle öyle görünüyor.

Alice gitmek için döner ve Drew onu kalması için ikna etmeye çalışsa da Alice onu başından savar ve Drew'u sahilde bir kez daha yalnız bırakarak oradan ayrılır.

Vay canına. Bunu beklemiyordum. İlişki bitti mi şimdi? Drew buraya kaldıkları yerden devam edebileceğini düşünerek mi taşındı, ama Alice'in başka fikirleri olduğunu mu fark etti? Eğer öyleyse, kocam değişmezken o değişmiş gibi görünüyor. Eğer durum buysa, sanırım Rory şanslı çünkü karısı her şeye rağmen onu seviyor olabilir. Ama ortağım hâlâ çürümüş bir kadın.

Buraya taşınmadan önce olduğu gibi bir alçak ve bu artık benim için gün gibi ortadayken, bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekecek.

Önce Drew'den önce eve gitmeliyim.

Görünüşe göre en azından birimiz bu gece biraz egzersiz yapacak çünkü eve ilk ben dönebilmek için caddede koşmaya başlamaktan başka çarem yok. Kocam gibi ben de hiçbir zaman çok aktif olmadım ama tamamen formsuz da değilim ve nefes nefese kalmadan eve varmayı başardım. Yine de biraz terliyorum, bu yüzden banyoya gitmeden önce ayakkabılarımı ve montumu hızlıca çıkarıyorum ve serinlemek için yüzüme biraz su sıçratıyorum. Sonra kanepedeki yerimi alıp televizyonu açıyorum, Drew on beş dakika sonra geldiğinde de oradaydım, biraz önceki halimden çok daha az terli görünüyordum.

"Koşun nasıldı? Başımı tekrar ekrana çevirmeden önce ona rahatça soruyorum.

"Tamam. Ben bir duş alacağım."

Merdivenleri tepinerek çıktığını ve banyonun kapısını kapatıp suyu açmadan önce oldukça gürültülü bir şekilde soyunduğunu duyuyorum. Kesinlikle kötü bir ruh hali içinde. Tıpkı dünkü gibi. Acaba Alice'in onun cazibesine eskisi kadar açık olmayabileceğini ilk kez o zaman mı anladı?

Cennette sorun var.

Bana katılmasını beklerken televizyona konsantre olmaya çalışıyorum ama duştan sonra aşağıya inmiyor ve ben de onu bulmak için yukarı çıkmak zorunda kalıyorum. Çıktığımda çoktan yatağa girmiş, yorganın altına uzanmış ve telefonundan bir şeylere bakıyordu.

"Ne yapıyorsun? İçeri girdiğimi görünce telefonunu indirirken ona soruyorum.

"Yok bir şey. Koşudan sonra biraz yorulдум. Biraz uzanmaya ihtiyacım vardı. "Aşırıya kaçmadın, değil mi?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece takılıyorum." "Her şey yolunda mı?"

"Evet, neden olmasın ki?"

"Döndüğünde biraz huysuz görünüyordun."

"Öyle miydin?"

"Evet."

Drew bana iyi olduğunu tekrar söylemeden önce omuz silkiyor.

"Tamam. Ben de erken yatabilirim aslında.

Yatağında ona katılmadan önce hızla evin içinde dolaşıp ışıkları kapatıyorum. Hiçbir şey söylemiyor olsa da, ondan gelen umutsuzluğu hissedebiliyorum. Alice için buraya gelip de Alice tarafından dışlandığı için kendini aptal gibi hissediyor olmalı. Asıl soru, bu konuda ne yapacak?

"Düşünüyordum da, belki de köy hayatı bana göre değildir," diye itiraf ediyor birkaç dakika sonra.

"Ne?

"Burası çok sessiz, değil mi?"

"Ne bekliyordun ki?

"Bilmiyorum. Sadece biraz kültür değişikliği oldu.'

"Hoşuna gitmedi mi?

"Emin değilim. Ya sen?"

'Sorun değil.'

"Evet...

Drew'un sesi uzaklaşıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum.

Ne diyorsun sen? Gitmek mi istiyorsun? Manchester'a geri dönmek mi?" "Bilmiyorum.

"Buraya gelmenin senin fikrin olduğunun farkındasın değil mi? "Öyle olduğunu biliyorum.

"Orada kaldığım için mutluydum. Bizi taşınmaya zorlayan sendin. Sen olmasaydın burada olmazdık.

"Tamam, sakın ol.

"Fikrini nasıl aniden değiştirebildiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Buraya geldiğimizde daha mutlu olamazdın. O zamandan beri ne oldu?"

"Hiçbir şey.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Evet.

Kocamın bana itiraf etmesi için bir fırsat daha. Ağzından çıkan bir yalan daha.

"Bir şey olduysa, herhangi bir şey, bana söyleyebilirsin," diyorum, ona doğru şeyi yapması için bir şans daha vererek. 'Ben senin karınım. Bana karşı dürüst olabilirsin.

Ha. Saçmalığı beni neredeyse güldürüyor ama karakterimi koruyorum.

"Hiçbir şey olmadı," diye tekrar yalan söyler Drew. "Sadece sesli düşünüyorum. Ama burada mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, mutluyum.

Sanırım Alice'ten henüz vazgeçmemeye karar verdi. Görünüşe göre kalıyoruz. Daha da önemlisi, zaten gerideyken bırakma şansını kullanmayacak gibi görünüyor.

"Cumartesi günü bir köy şenliği var," diyorum ona ışıkları kapatıp yastıklarımızın üzerine daha da gömülürken. 'Belki gidip bir göz atabiliriz. Eğlenceli olabilir.

"Elbette," diye yanıtlıyor Drew, sonra da dönüp bana sırtını dönüyor.

Yumuşak horlamalarını duyana kadar karanlıkta gövdesine bakıyorum, sonra kendi üzerime dönüp biraz dinlenmeye çalışıyorum. Ama düşünebildiğim tek şey kocamın hala ilişkiye başladığı zamanki adam olduğu olunca bu çok zor oluyor.

Belki Alice'in gazabımdan kurtulma şansı vardır, ama Drew? O bunu hak ediyor. Bu çok açık. Buraya taşınmayı kabul etmek bir sınavdı ve o bu sınavı fena halde geçemedi. Metresinin ondan bıkmış olması önemli değil.

Onunla işim henüz
bitmedi. Uzun bir yolla
değil.

ON DÖRT

DREW

Hafta sonu güneşin parlaması her zaman güzeldir ve Fern'le birlikte evden çıkıp şu sıralarda başlamış olması gereken köy şenliğine doğru ilerlerken gökyüzü mükemmel bir mavilikteydi. Fern'in bana anlattığına göre, yiyecek ve içecek sunan pek çok tezgahın yanı sıra mumlar ve kimsenin ihtiyacı olmayan ama büyük olasılıkla satın alacağı diğer saçmalıklar gibi çeşitli ürünler de satışa sunulacak. Görünüşe göre, atmosfere yardımcı olacak bazı canlı müziklerin yanı sıra keşfetmeye hevesli olduğum bir bira çadırı da var ve eşimle birlikte müzik yönünde yürürken, bunun keyifli bir Cumartesi olacağını düşündüğüm için neredeyse affedilebilirim.

Neredeyse.

Alice'le ilgili düşünceler aklımdan hiç çıkmıyor ve dürüst olmak gerekirse, bugün bu şenliğe gitmemin tek nedeni onu orada görebilme umudum. Eğer oradaysa, Fern ve büyük olasılıkla Rory de etraftayken pek bir şey yapamayacağım, ama onu görmek bile bir şey olacak. Onu çok özlüyorum ve geçen gece sahilde bana söylediği sözler hala kulaklarımda çınlıyor, anlamlandırmaya çalıştıkça tekrar tekrar yineleniyor.

Alice ile görüşmemiz hiç de iyi geçmedi. Kararlaştırdığımız saatte ve yerde geldiğinde çok sevindim ama bu kadarla kalsa iyiydi çünkü daha sonra muayenehanemdeki ilk görüşmemizde bana söylediği şeyleri bir kez daha tekrarlamaya başladı.

Buraya senden uzaklaşmak için geldim.

Evliliğimi sürdürmeye çalışıyorum.

Beni yalnız bırak.

Bitti.

Fikrini değiştirmesi için yalvarmaktan tutun da aramızda olanları kocasına anlatmakla tehdit etmeye kadar her yolu denedim. Yapmadığım tek şey ona Rory'nin bana danıştığını ve onda ciddi bir sorun olduğuna dair şüphelerimi anlatmaktı. Neredeyse söyleyecektim ama şimdilik bunu kendime saklamaya karar verdim, özellikle de kan testinde yaptığım şeyden sonra. Durum benim için düzelmezse, bu kartı oynamaktan korkmuyorum, hasta bir adamla evli olduğu fikrini kullanarak potansiyel olarak yollarının hatasını görmesini ve sonuçta beni seçmesini sağlamak için kullanıyorum. Bu doktor-hasta gizliliğinin sınırlarını açmak olur ama benim için tehlikede olan çok daha fazla şey varken bunun canı cehenneme.

Buraya geldiğimden beri bu köyün ne kadar sessiz ve neredeyse cansız olduğunu düşünürsek, şenliğe vardığımızda ve kaç kişinin şenlik için geldiğini gördüğümüzde burayı bu kadar kalabalık görmek oldukça şaşırtıcı. Burada birkaç yüz kişi olmalı. Eminim birkaç turist de vardır ve hepsi çeşitli tezgahların etrafında kaynaşıyor, bir müzisyen de hepsinin önünde büyük bir sahnede gitarını alıyor.

Fern, "Bu harika görünüyor," diyor ve hemen ardından dekoratif doğrama tahtaları satan bir tezgâha ynl i y o r .

O göz gezdirirken, kırmızı ve mavi bayraklarla kaplı birçok tezgâhtan birinden gelen güçlü bir kızarmış soğan kokusu algılayarak, Alice'e dair herhangi bir işaret için kalabalığı tararken, böyle kalabalık bir yerde onu görmeye çalışmanın samanlıkta iğne aramak gibi olacağını bilsem de, onun arkasında oyalanıyorum. Bugünün uzun bir hayal kırıklığı silsilesinde bir başka hayal kırıklığı olacağını hissetmemek zor.

"Mutfağıımız için buna ne dersin? Fern, zerine gl şekli oyulmuş bir doğrama tahtasını kaldırarak bana soruyor.

"Evet, sorun değil," diyorum omuz silkerek. Gerçekten ilgilenmiyorum. Ama Fern bana onu satın almanın ne kadara mal olacağını söylediğinde ilgileniyorum.

"Elli pound! Planladığımdan biraz daha yüksek sesle haykırıyorum ve tezgahın arkasındaki kadının huysuz ifadesini fark ediyorum, belli ki ürünlerinin adil fiyatlandırıldığını düşünüyor.

Karım bana cüzdanımı çıkarıp parayı uzatmamı emretmeden önce "Cimrilik etme, yerel işletmeleri desteklemeliyiz" diyor.

Bana söyleneni yapıyorum ama yine de bundan memnun değilim, özellikle de tezgah sahibinin paramı aldıktan sonra yüzünde kocaman bir gülümseme olduğu için, bu da bana bizi dolandırmış olabileceğini düşündürüyor.

Kalabalığın arasında dolaşmaya devam ediyoruz, ancak Fern'in zor kazandığım parayı ihtiyacımız olmayan şeylere daha fazla harcamakla ilgilenmediğini görmek beni memnun ediyor. Kesinlikle bir içki içebiliriz ve bira çadırına ulaştığımızda, bar için kuyruğun arkasına katılmaya hevesliyim. Ancak bunu yapmadan hemen önce, bu kez Pat ve eşi Sheila'dan köye bir başka sıcak karşılama alıyoruz; Pat bana yerel kasapları işlettiğini ve artık yakınlarda yaşadığıma göre gelip sosislerimi ondan almam gerektiğini söylüyor.

Doktor olmanın nasıl bir şey olduğuna dair birkaç sorusunu yanıtlamadan önce ona söz veriyorum ve sonunda kendime bir içki alıp susuzluğumu gidermek için ayrılıyorum. Bir bira hızla ikiye çıkıyor ve aklımda hala çok şey olmasına rağmen biraz gevşemeye başlıyorum, ruh halime sadece alkol değil, güneş ışığı ve buradaki gürültülü atmosferin güçlü kombinasyonu da yardımcı oluyor. Fern de eğleniyor ve bizden sadece biraz daha yaşlı görünen bir çiftle konuşuyor, bu yüzden onlara bağlanacağını ve onları akşam yemeğine davet etmekle daha fazla ilgileneceğini umuyorum, bu süreçte Alice ve Rory hakkındaki her şeyi unutuyorum.

Ve sonra onları gördüm. Pasta tezgahının yanında el ele yürüyorlardı. Adam kıza bir şeyler söylüyor, kız da gülüyordu. Mutlu görünüyorlar. Mutlu. Evli bir çift gibi.

Onları izlerken midem bulanıyor ama beni burada görmediler, bu yüzden kalabalığın içinde ilerlerken onları takip ederek kendimi cezalandırmaya devam edebiliyorum. Yaklaştıkça bira çadırına doğru gittiklerini fark ediyorum, benim de içinde durduğum çadıra ve birdenbire onlar beni bakarken yakalamadan yoldan çekilmek için çok geç kalmış oluyorum.

"Selam, Drew. Nasıl gidiyor? Rory beni selamlamak için elini uzatarak soruyor.

"Merhaba Rory. İyiyim teşekkürler, sen nasılsın?"

Alice'le göz göze geldiğimizde el sıkışıyoruz ama Alice hemen başını eğiyor ve sohbet etmek için etrafta kalmak istemediğini belli ediyor. Ne yazık ki onun için, kocasının var.

"Buradaki ilk haftanızı bitirmek için fena bir yol değil, değil mi? Rory etrafımızdaki tüm aktiviteleri işaret ederek, "Buradaki ilk haftanızı bitirmek için fena bir yol değil, değil mi?" diyor.

"Hayır, şikâyet edemem," diyorum ve hâlâ benden uzak durmayı tercih eden Alice'e dönüp bakıyorum.

"Bira güzel görünüyor. Ben de bir tane alabilirim," diyor Rory. "Sen de içmek ister misin?"

Karısına bakıyor, o da başını sallıyor ama Rory bara gidip onunla burada buluşacağını söyleyince hemen pişman olmuş gibi görünüyor. Sonra onu benimle yalnız bırakıyor ve o bundan hoşlanmasa da ben şansımı deniyorum.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona, bir yandan da Fern'in hâlâ diğer çiftle meşgul olduğunu ve bizi duymadığını kontrol etmeye dikkat ediyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor Alice, sahneden gelen müzik sesinden zar zor duyuluyor.

"Biliyor musun, bana karşı bu kadar soğuk olmana gerek yok. Sanırım bundan daha iyisini hak ediyorum.

"Soğuk davranmıyorum.

"Bana zar zor bakıyorsun.

Bu yetersiz bir ifade. Alice'in gözleri kendisiyle konuşan kişi hariç diğer herkesin üzerinde.

"Belli etmemeye çalışıyorum.

"Neyi belli etmemeye?

"Bir geçmişimiz olduğunu.

"Bana katlanamıyormuş gibi davranmaya devam edersen daha da belirginleşecek.

"Bunu yapmayacağım.

"Yapmıyor musun?

Aramızdaki mesafe bir uçurum gibi.

"Sadece birbirimizden uzak durmamız gerekiyor. "Neden?

"Çünkü biliyoruz.

Bu hiç mantıklı değil. Tamam, eğer beni istemiyorsan bunu kabul etmek zorundayım. Ama küçük bir köyde yaşadığımız için birbirimizi çok sık göreceğiz, bu yüzden elimden bir şey gelmez.

"Demek istediğim bu değil.

"O zaman ne demek

istiyorsun?" "Ne demek

istediğimi biliyorsun.

Alice'in ne demek istediğini anlamam için bir an düşünmem gerekiyor. Bana nasıl baktığını. Şimdi anlıyorum. Benden nefret etmiyor, hem de hiç. Sadece benim yanımda kendine güvenmiyor.

"Hâlâ benden hoşlanıyorsun," diye fark ediyorum ve içimden yükselen sevinci gizlemek zor oluyor.

"Rory için doğru olanı yapmaya çalışıyorum.

"Kendinizi gerçekten istediğiniz şeyden mahrum bırakarak mı?

"Daha iyi bir insan olarak. Evlendiği kişi."

"Ve bu süreçte kendinizi mutsuz mu ediyorsunuz? Bu bana aptalca geliyor.

"Aptal olmak hilekar olmaktan iyidir.

"Bunun için biraz geç.

Alice'e alaycı bir gülümseme veriyorum ama o karşılık vermiyor.

"Kuyruk düşündüğümde daha hızlı ilerledi. Şerefe!"

Arkamı döndüğümde Rory'nin bize yeniden katıldığını fark ediyorum, şimdi elinde bir bira bardağı var ve plastik bardağını benimkine doğru tutuyor.

"Oh, şerefe," diye cevap veriyorum ve o susamış bir yudum almadan önce bardakları tokuşturuyoruz. Sonra Fern yeniden ortaya çıkıyor ve Alice'le özel sohbetime devam edemeyeceğim için sinirleniyorum. Fern yemek daveti konusunu tekrar açtığında daha da sinirleniyorum.

"Sizi görmek çok güzel çocuklar! Ben de geçen gece Drew'a sizi bir ara yemeğe davet etmemiz gerektiğini söylüyordum!"

Rory hevesle, "Bu harika olur," diye yanıtlıyor. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız!"

"Bir dakika bekle," diyorum, şimdilik herhangi bir planı kısıtlamaya çalışıyorum, ama Fern çok istekli ve çok kısa bir süre içinde bir akşam yemeği randevusu önererek bunu kanıtlıyor.

Bu gece.

"Eminim bu akşam için zaten planları vardır," diyorum ve Alice de aynı fikirde, ajandalarında zaten bir şeyler olduğunu söylüyor. Ama Rory o kadar ikna olmuş değil.

Rory, Alice'e sormadan önce bize, "Bu gece boş olduğumuzdan eminim," diyor ama belli ki bizi bu karmaşadan kurtaracak bir şey düşünemiyor.

Harika. Eğer müsaitseniz sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız. Saat sekize ne dersiniz?"

"Orada olacağız! Rory birasını bana doğru kaldırmadan önce tekrar söylüyor. Bu kez içimden onunla bardak tokuşturmak gelmiyor. Onun yerine içkimi suratına fırlatıp buradan defolup gitmeyi diliyorum çünkü bu köye hayatımı yeniden daha heyecanlı hale getirmek için geldiğimi düşünmeme rağmen şu ana kadar başardığım tek şey, her zaman ayrı tutulması gereken dört kişiyi aynı yerde bir araya getirmek oldu.

Bu gece zor olacak, buna hiç şüphe yok.

Ama iyi tarafından bakmaya çalışacağım. Yalnız olmasak bile Alice'le
bir gece geçireceğiz.

Bu hiç yoktan iyidir.

Değil mi?

ON BEŞ

FERN

Yeni evimde ilk kez ev sahipliği yapacağım, bu yüzden biraz gerginim ama bunun tek nedeni misafirlerimin onlara hazırladığım yemekten keyif almalarını ummak değil. Çünkü ilk kez Alice'in etrafında uzun süre bulunacağım ve hafta başındaki kahve sabahından çok daha samimi bir ortamda olacağım.

Karnımdaki kelebekler beni sinirlendiriyor ama kocam kadar endişeli hissettiğimi sanmıyorum. O şimdi ne düşünüyor olmalı? Ben onun yanında oturup her şey yolundaymış gibi davranırken, yemek masasında metresi ve onun kocasıyla oturmak zorunda kalmak? Henüz hastalanmadığına şaşırdım. Belki de hastalanmıştır. Birkaç saat önce şenlikten döndük ve o zamandan beri onu neredeyse hiç görmedim.

"Yukarıda her şey yolunda mı?" diye soruyorum ona, merdivenlerden yukarı seslenerek.

"Hayır," diye bağıyor Drew ve ben de araştırmak için yukarı çıkmaya karar veriyorum. Yatak odasına vardığımda, onu alnında ıslak bir fanila ile yatakta yatarken buluyorum.

"Sorun nedir?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum.

"Hasta mısın?"

"Belki?"

Ateşini kontrol etmek için yüzüne dokunmaya gidiyorum ama uzaklaşıyor, ben de yapamıyorum.

"Ne oldu? Şenlikte iyiydin."

"Bilmiyorum. Başım ağrıyor ve biraz midem bulanıyor. Belki de yediğim bir şey yüzündendir.

"Bugün aynı şeyleri yedik ve ben iyiyim. "O zaman belki de başka bir şeydir.

Kendisi için çok rahatsız edici bir akşam yemeği partisinden kaşmaya çalışmak için hasta numarası yaptığı belli olan kocama kaşlarımı çatarak bakıyorum. Ancak çocuğunun okuldan kaçmak için oyun oynadığını bilen bir ebeveyn gibi benim de buna tahammülüm yok.

"Kendini toparlayıp daha iyi hissetsen iyi olur çünkü misafirlerimiz birazdan gelecek," diyorum, ellerimi birbirine vurarak ve ona bu saçmalıklar için vaktim olmadığını kanıtlayarak. Ama Drew o kadar kolay pes etmiyor.

"Akşam yemeği için yeterince iyi olduğumdan emin değilim," diye inledikten sonra 'ateşli' alnına dokunuyor. "İptal etmek zorunda kalabiliriz.

Ne? Sen ciddi misin?"

"Üzgünüm ama hasta olmam benim suçum değil.

'Şimdi iptal edemem, çok geç. Son dakikanın da ötesinde. Muhtemelen çoktan yola çıkmışlardır. Bu kabalık olur.

'Hayır, olmayacak. Hala zamanımız var.'

'Bütün yemekleri yaptım. Neredeyse hazır.'

"Özür dilerim.

'Ben de üzgünüm ama iptal etmiyorum. Burada henüz hiç arkadaşımız yok ve bu gece arkadaş edinmemiz için mükemmel bir fırsat, bu yüzden kaçırmayacağım.

"Şaka mı yapıyorsun? Hasta olsaydın iptal ederdim!"

Yapar mıydın? Manchester'da Harper'larla verdiğiniz partiye ne demeli? Bütün öğleden sonra kusuyordum ve sen yine de gitmek için ısrar ettin.

'Bu bir doğum günü partisiydi. Farklıydı!'

Bu da farklı bir şey. Bu yeni evimizde arkadaş edinmek için ilk şansımız ve ben bunu kaçırmayacağım. Şimdi ya kalk, duş al ve aşağıya gelip bana katıl, ya da onlara iyi olmadığını ve burada kalabileceğini söylemek zorunda kalacağım. Ama iptal etmiyorum.'

Sonra odadan çıkıyorum, kocamın 'kötü durumuna' karşı ne kadar anlayışsız davrandığım konusunda kendimi hiç de suçlu hissetmiyorum. Biliyorum ki bunların hepsi sahte ve Alice'i bu gece benden uzak tutmak için her şeyi deneyecek. Onun için işe yaramayacak olması çok kötü.

Mutfağa döndüğümde fırındaki yemeği kontrol ediyorum ve neredeyse hazır olduğunu görüyorum, bu yüzden sıcaklığı biraz düşürüyorum ve saati kontrol ediyorum. Misafirlerimiz her an gelebilir. Alice'in nasıl hissettiğini merak ediyorum. Muhtemelen Drew kadar hastadır diye tahmin ediyorum. Ayrıca hastalık numarası yapmak ve eşinin onun yerine iptal etmesini ummak gibi son dakika numaraları deneyip denemediğini de merak ediyorum. I

onu geçmezdi. Hem o hem de Drew sinsi küçük ruhlar. Ama içimden bir ses Rory'nin de benim kadar yeni arkadaşlar edinmeye hevesli olduğunu söylüyor, umarım o da iptal etmesine izin vermez.

Beş dakika sonra ön kapının çalınması bana yemek randevusunun hâlâ devam ettiğini söylüyor ve ellerimi yıkayıp derin bir nefes almadan önce hızla önlüğümü çıkarıyorum.

İşte bu kadar.

Gösteri zamanı.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim! Ön kapıyı açıp misafirlerimi kollarımı açarak karşılarken ağlıyorum.

Rory beni aynı sıcaklıkla selamlarken, "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyor ve bu vesileyle bir şişe şampanya getirdiğini görüyorum.

Alice onun arkasında oyalanırken pek hevesli değil ama içeri girdiğinde ona kocaman sarıldığımdan emin oluyorum, misafirlerime kendilerini evlerinde hissetmelerini söylemeden önce onu hafifçe incitmeyi umacak kadar sıkıyorum.

"Drew bir dakika içinde bizimle olacak," diyorum. 'Bu arada bize biraz içki koymama ne dersiniz?

'Kulağa harika geliyor. İstersen bunu açabilir miyiz?'

Rory bana şampanyayı uzatıyor, ben de başımı sallayarak onayladıktan sonra aceleyle mutfığa gidip dört şampanya kadehi çıkarıyorum.

Şişeden çıkan mantar sesi genellikle bir kutlamanın başlangıcını işaret eder, ancak Drew aşağıya indiğinde parti havasında görünmüyor, gözle görülür derecede solgun görünüyor, ancak bunun bugün erken saatlerde tükettiği herhangi bir şeyden ziyade Alice'in burada olmasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Gıda zehirlenmesi numarası yapıyor. Çünkü çocuk olduğumu düşünüyor olmalı.

"Şeref! Herkese birer kadeh verdikten sonra hepimiz kadeh kaldırıyoruz, ancak bazılarımız diğerlerinden daha coşkulu.

Ben yemekleri hazırlarken Drew'dan misafirlerimizi nazikçe yemek masasına oturtmasını rica ediyorum ve o da gönülsüzce dediğimi yapıyor, Rory burada ne kadar harika bir evimiz olduğundan bahsederken çifti mutfaktan çıkarıyor, Alice de sessizce arkasından takip ediyor.

Yemekleri masaya getirmeye başladığımda Rory, "Harika görünüyor," diyor ve tahmin ettiğim gibi, hazırladığım pişmiş et ve salata kombinasyonu çok başarılı olacak gibi görünüyor.

Misafirlerime tıkmalarını işaret ederken, "Buyurun," diyorum ve ikisi de tabaklarına yemek koymaya başlıyorlar, Drew ise Rory'nin karşısında kayıtsızca oturuyor ve kederli bir şekilde şampanya kadehine bakıyor.

Kocamın buraya, bu küçük köye gelip Alice'le olan ilişkisini yeniden canlandırabileceğini düşünürken benim onunla arkadaş olabileceğimi ve onları akşam yemeğine davet edebileceğimi hesaba katmamış olmasını komik buluyorum. Ama işte benim kocam böyle biri. Asla başkalarını düşünmez. Sadece kendini düşünür. Ve şimdi içine düştüğü şu karmaşaya bakın.

Belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yemek yerken sohbetin en ağır kısmını ben ve Rory üstlenirken, Drew ve Alice çoğunlukla tabaklarındaki yiyecekleri karıştırıyor ve birbirlerine çok fazla bakmamaya dikkat ederek içeceklerini yudumluyorlar. Manchester'daki yaşam ve bunun gerektirdiklerinin yanı sıra İskoçya'nın artık ne kadar yakın olduğu ve hızlı hafta sonu kaçamakları için nasıl mükemmel bir fırsat sunduğu hakkında sohbet ediyoruz.

"Çiftler haftasonu için hep birlikte sınırın ötesine gitmeliyiz! Sanki bu fikir aklıma rastgele gelmiş ve sadece Drew ve Alice'i daha da kıvrandırmak için söylediğim bir şey değilmiş gibi söylüyorum.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor! Rory bana bunu söylüyor ve yemeğine geri dönmeden önce kadehini bana kaldırıyor. Ne çok hızlı ne de çok fazla yediğini fark etmedim değil.

"Yemeğinle ilgili her şey yolunda mı? Onu bir süre daha izledikten sonra soruyorum.

'Oh, evet, çok güzel, teşekkür ederim. Korkarım son zamanlarda pek iştahım yok'.

Elimde olmadan Drew'a bakıyorum çünkü bana Rory'nin onu görmeye gittiğini söylediğini biliyorum ve bunun bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Kocam da Rory'nin tabağındaki yemeğe bakıyor ve belli ki yetişkin bir adamın yemesi gerektiği gibi yemediğini fark ediyor.

"İyi hissediyor musun? Rory'ye sordum. "İyi değilsen Drew sana bakabilir.

'Hayır, buna gerek yok. Bırakalım da iyi doktor boş zamanının tadını çıkarsın. "Onun için sakıncası yok, değil mi Drew?

Kocamı zor durumda bıraktım, kibarca davranmak zorunda kalışını izledim ve eğer isterse Rory'ye bakmaktan mutluluk duyacağını söyledim.

'Yemeklerimizi bitirsek ve sonra biz kızlar size erkekleri versek nasıl olur? birlikte bir dakika?' Kayıtsızca öneriyorum ve gerçekten aday gösterilmeliyim.

Bu akşamki performansımla bir çeşit oyunculuk ödülü alacağım. Masadaki iki hilebazı olabildiğince rahatsız etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, ancak onlara göre iyi bir izlenim bırakmaya aşırı hevesli bir kadın gibi görünmeliyim.

Yemekler bittikten sonra üç boş tabağı ve Rory'ye ait oldukça dolu bir tabağı kaldırıp Alice'i benimle mutfaka davet ediyorum ve erkekleri yemek odasında bırakıyorum. Orada Alice'e burada yeni bir arkadaş edinmiş olmanın ne kadar harika olduğunu anlattıktan sonra heyecanla yakın zamanda Carlisle'da birlikte bir alışveriş gezisine çıkmamız gerektiğinden bahsediyorum ve tabii ki dördümüzün İskoçya'da geçireceğı hafta sonunu planlamaya başlıyorum. Ve tüm bu süre boyunca o kaltak sadece gülümsüyor, şampanyasını yudumluyor ve daha tanışmadan bana neler yaptığını bilmesine rağmen sanki benim arkadaşımımış gibi davranıyor. Belki de oyunculuk ödölünü hak eden odur. Öte yandan, şu anda yemek salonunda Drew adında büyük bir aday daha var.

Kim kazanacak?

Burada en iyi oyunu kim oynuyor?

Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

ON ALTI

DREW

Bu berbat akşam yemeği partisi ne kadar kötü olursa olsun, en azından bana minnettar olduğum bir şey söylüyor. Karımın Alice ile onu aldattığıma dair en ufak bir fikri bile yok. Eğer olsaydı, bu kadını evinde tutması ve ona karşı bu kadar dostça davranması mümkün olmazdı.

En azından bu da bir şeydir. Bu maskaralıktan bir olumlu sonuç çıktı. Sanırım izlerimi örtmekte düşündüğüm kadar iyiydim ve Alice de Rory ile aynı şeyi yapmış, yoksa o da burada olmazdı. Partnerlerimiz bizim mükemmel birer arkadaş olduğumuzu düşünüyor, öyle ki hep birlikte İskoçya'ya gidip bir hafta sonu kaçamağı yapmamız gerektiğini düşünüyorlar. Bu benim cehennem fikrim olsa da, onların da en az birbirleri kadar aptal olduklarını kanıtlıyor. Alice ve benim onların arkasından neler çevirdiğimizi bir bilseler, o zaman şampanya içmeyi ve şakalar yapmayı bırakırlardı. Ama daha çok aptallar.

Sırrımın hâlâ güvende olduğunu bilmenin yanı sıra, bu akşam yemeği partisi bana başka bir şey daha öğretti, o da Rory'de kesinlikle bir sorun olduğu. Çok lezzetli ve tüketilmesi gereken bir yemek olmasına rağmen, yemek sırasında ne kadar az yemek yediğini görmek, vücudunda her şeyin yolunda olmadığının bir başka işaretiydi. Bunu fark eden tek kişi de ben değildim. Fern de fark etti, o kadar ki ana yemeklerimizden sonra 'hastayı' hızlı bir şekilde kontrol etmemde ısrar etti. Şimdi isteksizce Rory'yle birlikte hareket ediyorum, midesini yokluyorum, bağırsak hareketlerini tekrar soruyorum ve temelde umursuyormuş gibi görünüyorum. O da bu konuda en az benim kadar garip görünüyor ve geçen gün onu görmeye geldiğimi Alice'e söylemediğim için bana teşekkür etmeden önce endişelenmememi söylüyor.

"Elbette, dostum. Doktor-hasta gizliliği. Tek kelime etmeyi aklımdan bile geçirmem," diyerek göz bebeklerini hızlıca kontrol etmeden önce onu rahatlattım.

Sağ ol dostum. Onu endişelendirmenin bir anlamı yok. Eminim bir şey yoktur. Bahse girerim kan testi temiz çıkar.'

Lavabomdan akan kan testi mi?

"Evet, eminim öyle olacak, dostum.

Kontrolümü iyi göründüğünü söyleyerek bitiriyorum ve herhangi bir değişiklik olursa beni görmeye gelmesini tekrar hatırlatıyorum, o da geleceğine söz veriyor. Ama bana öyle geliyor ki, olası durumu hakkında söylediğinden çok daha fazla endişe duyuyor ve bence duymalı da çünkü kendini iyi hissetseydi ekstra kontrol teklifini kabul etmezdi.

Her şeye rağmen, o anda onun için biraz üzülmekten kendimi alamıyorum, bu yüzden gidip mutfakta bir bira içmeyi önererek onu neşelendirmeye çalışıyorum.

"Bana uyar dostum," diyor ve sanki uzun yıllar sonra hayatına yeni girmiş, uzun zamandır görmediği bir arkadaşımıymışım gibi sırtımı sıvazlıyor.

Bir içki daha içmeye hevesli olsam da, mutfaka bir an önce girmek istememin bir nedeni de zaten orada bulunan iki kadını kontrol etmek. I Fern ve Alice'i tatlı hazırlarken sohbet ederken buluyoruz.

"Burada işler nasıl gidiyor kızlar? Bu gece oynamam gereken role yavaş yavaş ısındığımı ve artık her şey yolundaymış gibi davranma konusunda daha iyi bir iş çıkardığımı hissederek onlara soruyorum. Ya da belki sadece sarhoş hissetmeye başlıyorum. Akşam yemeğinde oldukça fazla şampanya içtim.

"Harikayız. Tatlı neredeyse hazır,' diyor Fern, Rory tuvaletin nerede olduğunu sormadan önce, çünkü bir sonraki yemek servis edilmeden önce tuvalete gitmesi gerekiyor.

"Hemen üst katta, sağdan ikinci kapı," diyorum ama Fern ona göstermeyi teklif ediyor, sanırım yanlışlıkla yanlış odaya girip henüz açmaya fırsat bulamadığımız kutularla karşılaşmasından endişelendiği için. İşte benim karım. Her zaman görünüşe önem verir.

Rory'yi yukarı çıkarırken, Alice'le özel olarak konuşma fırsatını yakalıyorum. Vücudumdaki alkolün verdiği cesaretle ellerimi beline doluyor ve onu hafifçe kendime doğru çekiyorum.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağılıyor nefesinin altında, beni itmeye çalışıyor.

Ama onu bırakmayı reddediyorum, sadece ona eskiden nasıl olduğumuzu hatırlatmaya çalışmak için bile olsa onu yakınımda tutuyorum.

"Bu gece çok iyi görünüyorsun," diyorum kulağına fısıldayarak.
"Yemek için yeterince iyi.

"Drew, kes şunu. Her an içeri girebilirler.'

Umurumda değil. Belki de en iyisi budur. En azından bu sahtekarlığa bir son vermiş oluruz.

"Drew, lütfen. Kes şunu.'

"Neden? Hoşuna gittiğini biliyorum.

O zaman Alice'in boynunu öpüyorum ve sonunda beni itse de bunu yapması bir iki saniye sürüyor, bu da bana gerçekten hoşlandığını ve onu geri kazanmaya düşündüğünden daha yakın olduğumu doğruluyor.

"Bir fikrim var," diyorum ona, başımızın üstündeki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyarken sesimi alçaltarak, Fern ve Rory'nin hâlâ üst katta ve duyamayacakları bir yerde olduklarını söylüyorum. 'Bir gece resepsiyonistim gittikten sonra benimle muayenehanemde buluşmalısın. Orada baş başa kalabiliriz. Biliyorsun, tüm doktorların odalarında hastaları muayene etmek için bir yatak vardır. Seni muayene edebilirim. Ve tabii ki hasta gizliliği hakkına sahip olursunuz. Kimsenin haberi olmaz. O odada olanlar o odada kalır.

Alice'e tekrar yaklaşıyorum ve boynunu öpmek için bir kez daha deniyorum ve bu sefer beni durdurması daha da uzun sürüyor. İşe yarıyor. Onu geri kazanıyorum. Ama yine de biraz direnç gösteriyor, sadece bunun için çalışmamı sağlamak için.

"Bunun iyi bir fikir olacağından emin değilim," diyor ama bu benim için bir evet kadar iyi ve gülümsemem zaten bunun gerçekleşeceğine güvendiğimi bilmesini sağlıyor. Ama sonra havayı biraz bozan bir şey söylüyor.

"Rory'nin nesi var? İyi mi?" "Rory mi?

'Evet, az önce ona baktın, değil mi? İyi mi, yoksa bir sorun mu var?

"Bilmiyorum. Bunu söylemek zor. Yemek odamda onun için yapabileceğim çok şey var.

Yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. Evde de eskisi kadar yemek yemediğini fark ettim. Bir sorun olabileceğini düşünüyorum.

"Olsaydı sorun olur muydu? "Bu da ne demek oluyor?

'Hadi ama Alice, konuştuğun kişi benim. Rol yapmana gerek yok. Onun seni mutlu etmediğini biliyorum. Bana çok şey söyledin.

daha önce.'

'Bu onun hasta olmasını istediğim anlamına gelmiyor. O iyi bir adam. "Evet, ama benim kadar iyi değil, değil mi?"

O zaman Alice'in saçını hafifçe çekiyorum ve kendini tekrar toparlamadan önce yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Buraya gerçekten benim için mi geldin?" diye soruyor bana, şu anda gördüğü tüm ilgiye ısınıyor, kocasının ona aynı şekilde ilgi göstermediğinden eminim.

"Emin olabilirsin," diye cevap veriyorum dudaklarına bakarken ve alttakini gergin bir şekilde dişlediğini görürken. Tıpkı ilk günlerde olduğu gibi yine büyüme kapılıyor. Eğlenceli günler. Ama eğlencenin şimdi bitmesi gerektiğini kim söylüyor?

'Birlikte olmamız gerektiğini biliyorsun,' diyorum ona, her geçen saniye kendime olan güvenim artarak. 'Rory iyi bir adam ama sen bunu istemiyorsun, değil mi? Sana nasıl davranacağını bilen bir adam istiyorsun. Benim gibi bir adam.

Saçını bir kez daha çekti. Başka bir yumuşak inilti. Alice artık ellerimde oyuncak oldu.

"Ayrıca, Rory hastaysa çok yazık olur, ama hasta bir adamı bana tercih etmezsin, değil mi? Biraz acımasızca ama Alice'in kafasına bu yarışta yanlış atı desteklemenin bir anlamı olmadığı fikrini yerleştirdiğimden emin olarak devam ediyorum.

"Yani hasta olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Geçen gün beni görmeye geldi," diye itiraf ediyorum. "Aramızda kalsın ama evet, bir sorun olduğunu düşünüyorum.

"Ona söyledin mi?"

'Hayır, bunu söylemek bana düşmez. Onu sevk etmem gerekecek ve eğer varsa kötü haberi ona başka biri verebilir.

"Onu sevk ettiniz mi?"

"Hayır, ama edeceğim.

"Söz veriyor

musun?" "Evet.

Ve sonra oldu. Dudaklarım Alice'inkilere değiyor ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Başımızın üstündeki tuvaletin sifon sesi dağılmamıza neden oluyor ve Fern ile Rory dönmeden önce mutfağın diğer tarafına geçiyorum, böylece onlar yokken bir şey olduğundan şüphelenmeyeceklerinden emin oluyorum.

Fern hemen tatlıya kaldığı yerden devam ederken, ben de Rory'ye buzdolabından söz verdiğim birayı getiriyorum. Sonra hepimiz yemek odasına dönüp daha fazla yemeğin tadını çıkarıyoruz ya da en azından üçümüz çıkarıyoruz, çünkü Rory kendi porsiyonunu reddediyor.

Zavallı adam. Ama hayatta her zaman kaybedenler olmak zorunda ve ben kazananlar çemberinde olduğum sürece şikayet edemem.

"Şeref," diyorum, bu akşam kadeh kaldırmak için ilk fırsatımı kullanıyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar. Bu çok eğlenceliydi.

Ve sonra hepimiz kadehlerimizi tokuştururken Alice ile göz teması kuruyorum çünkü onun neyi ima ettiğimi bilmesini istiyorum.

Eğlence daha yeni başladı.

YEDİ

FERN

Bence bu akşam yemeği partisi başarılı oldu. Her iki misafirim de evimden yüzlerinde gülümsemeyle ayrıldı. Yiyecek, içecek ya da genel olarak misafirperverliğim hakkında hiçbir şikayetim olmadı, bu yüzden ön kapıyı kilitleyip yatağa gitmeye hazırlanırken kendimi oldukça iyi hissediyorum. Görünüşe göre kendini iyi hisseden tek kişi ben değilim, çünkü Drew şu anda oturma odasında televizyondaki bir şarkı eşliğinde dans ediyor, bir kadeh şarabı başının üzerinde tutuyor ve bu akşam kaç tane içtiğinin sayısını unuttum.

Müziğin sesini biraz kısarken 'Birileri kendini daha iyi hissediyor,' diyorum. "Hasta olmana ne oldu?"

'Yataktan kalktığımda kendimi çok daha iyi hissettim. Sanırım yemek yardımcı oldu. "Ve sanırım şarabın da.

Drew bardağını bitirip kanepeye uzanmadan önce güler.

"Eğlenceliydi," diyor, gerçekten ciddiymiş gibi görünüyor, bu da kafamda birkaç alarm zilinin çalmasına neden oluyor, çünkü onun için eğlenceden başka bir şey olması gerekiyordu.

"Gerçekten mi? İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, hoş bir çift, değil mi?"

Tamam, onunla Alice arasında kesinlikle bir şeyler oldu ve sanırım Rory'yle ben üst katta yokken oldu. Alice o gece sahilde olduğundan daha anlayışlı davranmış olmalı, yoksa şu anda bu kadar neşeli olmazdı.

Eminim ki kocam daha ayık olsaydı duygularına hakim olmakta daha iyi bir iş çıkarırdı, çünkü Alice'le ilgili bir şey olmuş olsa bile, dördümüzün birlikte olduğu daha fazla saat yaşamak zorunda kalmamayı tercih ederdi. Bunu aklımda tutarak, onu geri getirmeye karar verdim.

İskoçya gezisinin potansiyelini hatırlatarak bir darbe ile yeryüzüne indi.

'Bence bu iyi bir fikir. Sen ne düşünüyorsun? Yattığı odanın etrafını toplarken ona soruyorum.

'Bilmiyorum, belki. Bunu organize etmek için acelemiz yok, değil mi?'

"Hayır, ama sanırım artık ikisiyle de çok zaman geçireceğiz, o yüzden daha eğlenceli planlar yapabiliriz.

Başardım. Gelecekteki çift buluşmalarımızdan bahsederek Drew'un iyi ruh halini başarılı bir şekilde söndürdüm ve şimdi yine biraz daha huysuz görünüyor.

"Peki, biz yukarıdayken Alice ile ne hakkında konuşuyordunuz?" "Ne?"

"Rory'ye tuvaletin yerini göstermeye gittiğimde. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Çok değil.

"Bir şey olmalı. Garip bir sessizlik olmadıysa tabii?" "Hayır, olmadı.

"Peki ne hakkında konuştunuz?"

"Hava durumu.

"Hava mı?" "Evet.

"Vay canına, ne kadar heyecan verici!"

Drew iğneleyici konuşmamdan hoşlanmıyor ama bu durumda yapabileceği pek bir şey yok.

"Peki, siz ikiniz hava durumu hakkında ne söylediniz? Ona daha fazla takılarak devam ediyorum.

"Fazla değil. Sadece bugün ne kadar güzeldi.'

"Aman Tanrım, dünyanın en heyecanlı sohbetini kaçırmışım gibi görünüyor!"

Daha fazla iğneleme. Drew tedirgin görünüyor. Ama o ve Alice'in birlikte sıkıcı bir kombinasyon olduğunu iddia etmekten zevk alıyorum ve daha yeni başlıyorum. Ondan gerçekten ne kadar hoşlandığını görmenin zamanı geldi.

"Söylemem gerek, Rory Alice'ten çok daha eğlenceli görünüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni yanlış anlamayın, çok hoş biri. Ama o biraz...'

'Ne?'

Onun hakkında ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyor.

Bilmiyorum. Sade mi? Doğru kelime bu mu?"

"Sade mi?

Metresine böyle sıkıcı, sıradan bir kelime söylediğim için incindiğini görebiliyorum. Ama eğer hoşuna gitmiyorsa, o zaman durumu daha da kötüleştireceğim. "Evet, yani o pek karizmatik biri değil, değil mi? Rory komik ve biraz enerjisi var, ama o sadece bir tür, meh. "Meh?

"Bilmiyorum. Belki de acımasız davranıyorum. Yani güzel bir kız ama biraz daha yakışıklı olduğunu düşünmüştüm.

Drew'un önünde Alice hakkında kötü konuşmak iyi hissettiriyor. Keşke daha sert olabilseydim ama bu kendimi ele verme riskini doğururdu.

"Bu hiç hoş değil.

"Sadece söylüyorum.

"Senin hakkında böyle şeyler söylese hoşuna gider miydi?"

"Sakin ol, neden bu kadar savunmaya geçiyorsun?"

"Ben değilim!

Evet, savunuyorsun. Onu savunuyorsun. Bana katılmıyor musun?"

"Bilmiyorum.

"Yani, az önce bana hava durumu hakkında sohbet ettiğinizi söyleyen sizdiniz, yani bu söylediklerime karşı en ikna edici argüman değil, değil mi?"

"Her neyse, önemli değil," diye homurdanıyor Drew ve belli ki konuyu kapatmak istiyor. Ama şu anda duramayacak kadar çok eğleniyorum.

"Sorun nedir? Birisi yeni arkadaşımıza biraz aşık mı oldu? Öyle mi?"

Ne? Hayır!"

Drew bu öneri karşısında dehşete düşmüş görünüyor, daha doğrusu onun küçük sırrını öğrenmeye son derece yaklaştığım için dehşete düşmüş durumda.

"Yani, onu çekici bulsaydınız bunu anlardım. O güzel." "Hayır, bulmuyorum!"

"Dürüst mü davranıyorsun?"

"Evet!"

O çok zavallı. Bu kadar basit bir şeyi bile kabul edemiyor. Sırf diğer yalanlarını sürdürmek için apaçık ortada olan bir şeyi inkar etmeyi tercih ediyor.

"Tamam, sakın ol, sadece seninle dalga geçiyorum," diyorum kendi kendime kıkırdayarak. Ama odadan çıktıktan ve tekrar yalnız kaldıktan sonra kıkırdamayı bırakıyorum. Drew'un ben başlamadan önce iyi bir ruh hali içinde görünmesi beni rahatsız ediyor.

onu gaza getiriyor. Sanırım artık onu daha da yakından izlemem gerekecek. Eğer ilişki tekrar başlayacaksa, bunu hemen öğrenmem gerekiyor çünkü geçen seferkinden farklı olarak bu konuda bir şeyler yapacağım.

Yatmak için üst kata çıkmadan önce mutfağı toparlamayı bitiriyorum ve Drew da çok arkamda kalmıyor. Aslında banyoda dişlerini fırçalarken ısıklık çaldığını duyuyorum ve bu da keyfinin yerinde olduğunun bir başka kanıtı. Gecenin erken saatlerinde ikisini yalnız bıraktığım için pişman olmam kolay olurdu çünkü bu onları tekrar yakınlaştırmış olabilirdi ama onları ayrı tutmaya çalışmamın bana bir faydası yok. Sonunda ne yapacaklarsa yapacaklar, bu yüzden sadece devam etmelerine izin vermeli ve kendileri için ne kadar çukur kazmak istediklerini görmeliyim.

Drew yanımdaki yatağa kayıyor ve ısıklık sesi kesiliyor ama bu uyumaya hazır olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü elleri yorganın altında dolaşmaya başlıyor, vücudumda geziniyor ve ışıkları kapatıp günü sonlandırmadan önce biraz eğlenmek istediğini bana bildiriyor.

Tek düşünebildiğim, aklında Alice varken, vücudunda bir sürü içkiden bahsetmiyorum bile, kendini oynak hissediyor, ama tüm zaman boyunca başka bir kadını düşüneceğini bilirken onunla nasıl sevişmem gerektiğinden emin değilim. Yine de bunu ilk kez yapmak zorunda kalmayacağım. Çünkü evlilik dışı faaliyetlerine rağmen, Drew yatak odamızda ayak uydurmak için kısmen çaba göstermeyi başardı, muhtemelen benimle sekse olan tüm ilgisini kaybetmenin sadece kırmızı bir bayrak kaldıracağının ve ondan şüphelenmeye başlamamın farkında. Bu yüzden, iyi bir sporcu gibi, her zaman bir değil iki kadını mutlu etmeye çalıştığından emin oldu.

"Havanda mısın?" diye soruyor boynumu öpmeye başlarken ve kadınlara istediğini yaptırmaya o kadar alışmış ki ona hayır diyebileceğim muhtemelen aklının ucundan bile geçmiyor. Ama diyorum, her ne kadar bu kadar açık bir şekilde olmasa da. Bunun yerine, havayı bozacağını bildiğim bir şey söylüyorum, çünkü hastalıktan bahsetmek pek de afrodisyak sayılmaz.

"Rory için endişeleniyorum. Seni görmeye gelirse ona iyi bakacaksın, değil mi?"

"Ne?"

"Doktoru olarak ona siz mi bakacaksınız?"

"Elbette, tıpkı diğer hastalara yaptığım gibi yapacağım."

"Güzel."

Drew artık beni öpmeyi ve bana dokunmayı bıraktı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek ışığı kapatıp yuvarlanıyorum.

"İyi uykular kocacığım," diyorum dişlerimi sıkarak. O da karşılık vermiyor.

SEKİZ

DREW

Son on dakikadır bilgisayarımın ekranında yanıp sönen imlece bakıyor ve başladığım mektubu yazmaya devam edip etmemeyi düşünüyorum. Bu Rory için bir sevk mektubu ve bugün beni ziyarete gelip karnında giderek kötüleşen bir ağrı olduğunu söyledikten sonra üzerinde çalışmaya başlamak zorunda kaldım.

Konsültasyon sırasında bana kan testi sonuçlarını henüz alıp almadığımı sordu, ben de bir yığılma olduğu ve işlerin normalde olduğu kadar hızlı yürümediği gibi bir bahaneyle onu geçiştirmek zorunda kaldım. Her hastanın doktorunun söylediklerine inandığı gibi o da bana inandı ve konuyu kapattı. Aslında, bir sonraki sorusu akşam yemeğinde eğlenip eğlenmediğimle ilgiliydi, ancak kötüleşen sağlığı hakkında endişelenmemek için konuyu değiştiriyor olabilirdi.

Bu adamın sadece benim gibi bir pratisyen hekim tarafından değil, bir uzman tarafından muayene edilmesi gerektiği açık ve kan testinde yaptığım şeye rağmen, artık oyun oynayamam. Ona ihtiyacı olan yardımı sağlayacağım, ki doğru olan da bu. Ancak aşk rakibim olarak gördüğüm bir adama yardım etme konusundaki ani isteğimin, aslında onu yendiğimi fark ettiğimde ortaya çıktığının da farkındayım. Cumartesi gecesi akşam yemeğinde Alice'le paylaştığım anın yakınlığı bana tekrar yola girdiğimize dair bir inanç verdi, bu yüzden artık Rory ve onun yolumuza çıkmasından daha az endişe duyuyorum.

Peki, tüm bunları söyledikten sonra, neden mektubu bitirmedim? Muhtemelen bunun Alice'in bana mesaj atmasını beklememle de bir ilgisi var.

Bu akşam mesai saatinden sonra, herkes evine gittiğinde ve bina bize kaldığında muayenehanemde bana katılması için ona bir davetiye gönderdim. Cumartesi günü ona söylediğim gibi, odamda biraz eğlenebiliriz,

Bunu kimsenin bilmesi gerekmiyordu ve ben de ona bir randevu ayarlamak için hâlâ istekli olduğumu bildirmek için hiç vakit kaybetmedim.

Henüz bir yanıt almadım, bu nedenle bu arada bu mektuba birkaç kelime daha ekleyeceğim.

Telefonum çaldığında, masanın üzerinden alıp kontrol ediyorum. Mesajı okuduğumda, sandalyemde bacaklarımı biraz sallamadan önce havayı yumrukluyorum. Çünkü Alice bu gece gelip benimle burada buluşmayı kabul etti.

Şimdi tek yapmam gereken Fern için bir bahane uydurmak.

Geç saatlere kadar çalıştığımı söyleyebilirim ama bu, onun bana sürpriz yapmak ya da sadece merhaba demek için buraya gelme riskini de beraberinde getirir. İş tamamen bırakıp başka bir yere gittiğimi söylemek daha iyi. Belki Julie ile bir şeyler içmeye gittiğimi söyleyebilirim. Takım kaynaşması ya da onun gibi bir şey diyelim. Fern bunun şüpheli olduğunu düşünmez ya da kıskanmaz, çünkü Julie'nin bizden çok daha yaşlı olduğunu biliyor. İşte bu kadar. Kullanacağım bahane bu. Metresimi tekrar gün ışığına çıkarırken karımı bu şekilde karanlıkta tutacağım.

Alice ve Fern'e mesaj gönderdikten sonra Rory'nin mektubunu bitirmek için geri döndüm. Ama bir aksaklık daha var. Sunucu yine çökmüş görünüyor. Ben Rory'ye yardım etmeye çalışırken bile, kader ona karşı komplo kuruyor gibi görünüyor.

Günün son birkaç hastasıyla ilgilenirken mektubu şimdilik bırakmak zorunda kalıyorum ve Julie kapıdan kafasını uzatıp bana gideceğini söylediğinde mektubu tamamen unutmuş oluyorum. Çünkü o artık eve gittiğine göre Alice'in içeri girmesi için ortam müsaitti.

Alice'e mesaj atıp benimle ön kapıda buluşmasını söylemeden önce güler yüzlü resepsiyon görevlisine el sallıyorum. O zaman masamın çekmecesinde sakladığım tıraş losyonundan biraz sürmek ve her zaman el altında bulundurduğum tarağımla saçlarımı düzeltmek için yeterli zamanım oluyor, sonra da muayenehanemden heyecanla çıkıp misafirimi karşılamaya gidiyorum.

Beni gördüğünde 'Birileri güzel kokuyor,' diyor ama ben onu içeri çekmeden, kapıyı kapatıp dudaklarımı onunkilere değdirmeden önce söyleyebildiği tek şey bu.

Teknik olarak, buraya taşındığımdan beri paylaştığımız ilk öpücük değil, çünkü geçen gece mutfağında çok küçük bir öpüşme yaşadık. Ama bu, kimse için endişelenmek zorunda olmadığımız ilk öpücük.

Bizi yakalıyor ve dudaklarımız birbirine geçerken, ikimizin de umutsuzca yapması gereken şeyi yapana kadar kimsenin aramıza girmeyeceğini bilmek harika bir duygu.

Biraz zamanımızı alıyor ama sonunda odama giriyoruz ve Alice'in bluzunun düğmelerini çözmeye başlamadan önce gömleğimin düğmelerini çözüp yere atmadan önce kapıyı kapatıyorum. Bana bir kez daha bunu yapmamamız gerektiğini söylüyor, ancak bu, yarı çıplak bir halde bana katılmadan önce direncinin toplamı hakkında, daha ayrıntılı bir şekilde inceleyebilmem için herhangi bir giysiyi çıkarmalarını istediğimde bu odada garip bir şekilde duran hastaların çoğu kadar utangaç değil.

Muayene masasına, yani tetkiklerimin bir parçası olarak etrafı biraz kurcalamam gerektiğinde hastalarımın genellikle uzanmalarını istediğim yere gitmeden önce giysilerimizin geri kalanını kolayca çıkarıyoruz. Ancak masa şu anda tamamen başka bir amaç için kullanılıyor ve geçici bir yatak olarak ikiye katlanacak. Alice ve ben Manchester'da kaldığımız yerden devam ederken tüm endişelerim uçup gidiyor. Fern'i ve düğün günümüzde ona ettiğim yeminleri nasıl bozduğumu unutuyorum. Rory'yi ve benim gözetimim altında yken nasıl profesyonelce davranmadığımı unutuyorum. Ve sırf buraya gelip bu zevki tekrar yaşama şansına sahip olmak için bildiğim her şeyi nasıl geride bırakmak zorunda kaldığımı unutuyorum. Ama Alice'in üzerimdeki gücü bu. Bana her şeyi unutturuyor ve sadece o anda var olmamı sağlıyor ve bu çok güçlü bir şey, hayatım boyunca denediğim tüm ilaçlardan çok daha güçlü. Sağlığın savunucusu olmam gerekse de, birkaç tane denediğimi itiraf etmeliyim. İkimiz de kendimizi yeniden bütün hissetmek için yapmamız gerekenleri yaptıktan sonra, bedenlerimiz iç içe geçmiş bir şekilde yatağa uzanıyoruz, normal nefes alma düzenimizin devam etmesini beklerken göğüslerimiz yükselip alçalıyor. Sanki ikimiz de konuşmak ve aramızdaki mükemmel sessizliği bozmak istemiyoruz, çünkü bunu yapmak ikimizin de şu anda içinde bulunduğu büyüyü bozabilir.

Sonunda, Alice başını çıplak göğsüme yaslayıp tatlı saçlarını okşamama izin verirken söyleyecek bir şeyleri var.

"Neyimiz var bizim?" diye soruyor, sesi gerçekten endişeli geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani neden elimizdekiyle mutlu olamıyoruz? Neden bu riskleri alma ihtiyacı hissediyoruz?"

Bunlar güzel sorular, ancak benim için kolayca yanıtlanabilecek sorular da.

"Çünkü hayatın yaşamak için olduğunu biliyoruz, pişmanlık duymak için değil. "Fern ve Rory çok iyi insanlar.

"Belki öyle, ama bu kötü olduğumuz anlamına gelmez. "Değil mi?

"Hayır, çünkü o kadar da net değil. Hayattaki diğer her şey gibi bulanık ve gri.

"Sanırım. Ama Fern'i buraya sahte bahanelerle getirdiğin için kendini kötü hissetmiyor musun?

"Hayır, bilmiyorum," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Çünkü bilmediği bir şey ona zarar veremez.

NINETEEN

FERN

Drew'un bu gece resepsiyonistiyle bir şeyler içmeye gideceğine dair mesajına inanıyor muyum? Hâlâ onun sadık bir adam olduğu yanılısamı içinde olsaydım belki. Ama bu yanılısma uzun zaman önce yıkıldı, bu yüzden şimdi bana söylediği her şeyin yalan olduğunu düşünüyorum, buna bu da dahil. Bu yüzden evimi terk ettim ve haklı olduğumu kanıtlamak için köye geldim. Kocamın peşindeyim ve daha spesifik olarak, onu bu *kadınla* yakalamanın peşindeyim.

Ama onları nerede bulacağız? Sahili göz ardı ettim çünkü hava karanlık olsa da toplum içinde birlikte görülme riskleri var, bu yüzden orada bir araya gelecek kadar aptal olamazlar. Ayrıca bir otel odasında yer ayırtmaya çalışacak kadar da aptal olmayacaklarını düşündüm, çünkü burada çok fazla otel yok ve köy doktorunun karısı olmayan bir kadınla oda tutarken görülmesi iyi bir görüntü olmazdı.

Eminim şehri geride bıraktıklarında özleyecekleri tek şey bu olacak. Manchester'da iğrenç küçük benliklerini götürebilecekleri pek çok yer vardı ama burada o kadar fazla değil.

Başka nerede olabilirler ki?

Muayenehanesinde buluşuyor olabilecekleri ihtimali aklımdan geçti, bu yüzden genellikle Drew'in işyerine doğru yürüyorum. Ancak, her ihtimale karşı ve bir mucize eseri doğruyu söylüyorsa, Julie ile bir şeyler içiyor olma ihtimaline karşı bara uğramayı planlıyorum. Sonuçta, eğer öyleyse, köyde içki içebilecekleri tek yer orasıydı, bu yüzden kalbimde bir kez olsun bana karşı dürüst olabileceğine dair küçücük bir umutla kapıdan içeri giriyorum. *Sürpriz, sürpriz.* Drew burada değil, Julie de. Ama tanıdık bir yüz var. Rory barın yanında oturuyor ve içeri girdiğimi görünce bana el sallıyor. Onunla konuşacak vaktim yok.

Yine de etrafta takılıyorum, bu yüzden tekrar dışarı çıkıp doktorlara doğru ilerlemeden önce ona hızlıca el sallıyorum.

Oraya vardığımda binanın tamamen kapalı olduğunu görmek beni şaşırtmadı çünkü saat altı ve Manchester'dakinin aksine buradaki yerler saat tam 17:00'de kapanıyor. Ancak mekânın boş gibi görünmesi öyle olduğu anlamına gelmiyor, bu yüzden binanın etrafında dolaşmaya başlıyorum, camın diğer tarafında olabilecek herhangi birinin görüş alanının dışında kalmaya dikkat ederek birkaç pencereyi dikizliyorum.

Pencerelerin çoğu kapalı, ama açık bir tane buluyorum ve içeriden panjurlar çekilmiş olsa da, her rüzgar estiğinde hafif bir boşluk var. İçeri baktığımda çıplak bir bacak görüyorum ve bu açıdan başka pek bir şey göremesem de bacağın kime ait olduğunu bilmeme gerek yok. Alice'e ait, çünkü sesini duyabiliyorum. Biriyle konuşuyor ve ona bundan sonra ne olacağını soruyor.

Çok iyi tanıdığım bir erkek sesinden 'İşleri ağırdan alalım' yanıtı geliyor.

Bu Drew. İçeride onunla birlikte. Perde rüzgârda hafifçe dalgalanınca odayı daha iyi görebiliyorum. Ve sonra ikisini çıplak ve birbirlerinin kollarında görüyorum, mutlu ve memnun görünüyorlar, şüphesiz az önce birbirleriyle çok samimi olmuşlar.

İlişkinin tekrar başladığını bilmem için gereken tek onay bu, bu yüzden oradan ayrılıp eve dönmeliyim. Yine de kendimi pencereden çıkamaz halde buluyorum, kalbimin yeniden kırıldığını hissederken bir anlığına orada sıkışıp kalıyorum. Buraya taşınmayı kabul edersem bunun tekrar olabileceğinden şüphelenmeme rağmen, kocamın yollarını değiştireceğine ve sonunda beni seçeceğine dair her zaman küçük bir umut besledim. Ama bu olmasaydı, hep merak edecektim. Manchester'da kalabilirdik, yine de orada başka bir ilişkiye başlamasını engelleyen hiçbir şey yoktu ve büyük bir şehirde bunu gizlemek çok daha kolay olurdu. En azından burada ona daha iyi göz kulak olabilirim, ama yine de bir önemi yok. O hala bir hilekar ve artık ne yapmam gerektiğine dair hiçbir şüphem yok.

Pencerenin yanında dururken bir tıraş losyonu kokusu alıyorum ve bu tanıdığım bir koku. Bu Drew'a Noel'de aldığım tıraş losyonu, gerçi o zamandan beri pek sürmüyor, muhtemelen artık benim yanımda güzel kokmak için fazla çaba sarf etmeye zahmet edemediği için. Ama belli ki bugün biraz sürmüş ve fazladan çaba göstermiş.

Alice'le birlikte olmak kalbime saplanan küçük bir hançer daha oldu; artık yaralarla dolu olan kalbim, belki de hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecek yaralarla.

Birkaç fısıltının ardından kıkırdamalar duyuyorum ve ardından derin, tutkulu öpüşmelerin kusursuz sesini duyuyorum ve gitmem gerektiğini anlıyorum. Ama bir röntgenciden çok bir casus gibi davranıyorum, bu yüzden biraz daha kalıyorum.

Sonunda pencereden gelen sevişme seslerini duymadan hemen önce kendimi pencereden uzaklaştırıyorum ve aceleyle uzaklaşırken sanki saklayacak utanç verici bir sırrı olan benmişim gibi hissediyorum. Etrafı gözetlemiş olmak yanlış geliyor ama burada yanlış olan ben değilim. Az önce yaptığım şey hakkında kötü hissetmeyi reddediyorum. Yapmam gerekeni yaptım ve bu kadar öngörülebilir olmaları benim suçum değil.

Eve dönerken bara girip Rory'ye gördüklerimi anlatmayı düşünüyorum ama kötü haberi ona daha sonra vermek için zamanım olacak. Şimdilik içkisinin tadını çıkarmasına izin vereceğim, çünkü bu bir süre için içeceği son içki olabilir. Bu, onlarla dolu bir hayattaki bir başka özverili davranışım, ama şimdi bildiklerimle donanmış olarak, bir değişiklik yapmaya ve bencil olmaya başlamaya hazırım.

Drew ve Alice'e yapmak istediğim şey bir süredir hayalini kurduğum ama gerçekleştirmeye cesaret edebileceğimi neredeyse hiç düşünmediğim bir şey. Tehlikeli bir plan, ancak uzun zamandır kafamda tekrar tekrar kurduğum ve kurşun geçirmez olduğunu hissettiğim bir plan. Şimdi bunu hayata geçirmek zorundayım, her ne kadar benim hatam olmasa da bu gerçekleşecek.

Bu onların.

Düşüncelerimde o kadar kayboluyorum ki, ana caddeden geçerken neredeyse bir arabanın önüne çıkıyorum ve nereye gittiğime dikkat etmediğim için aptal olduğumu düşünen sürücüden özür dilemek zorunda kalıyorum. Belki de başka şekillerde de aptalım ve sahil boyunca uzanan yola çıktığımda, suyun karşısına bakıyorum ve hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissediyorum. Kocam Alice'e sarılmışken, ben tek başımayım ama bu duyguya aldır mıyorum çünkü bu bana önümüzdeki günlerde yapmam gerekenler için güç veriyor.

Kocam ve metresi uğraşmak için yanlış kadını seçmişler ama eminim ki birazdan yapacağım şeyi yapabileceğim akıllarına bile gelmemiştir. Akıllarına gelseydi, ilişkilerini başladıkları anda bitirirlerdi ve Drew'un da bu ilişkiyi bitirmesine imkan yoktu.

Alice'i buraya kadar takip edecek kadar aptallar. Ama hiçbir fikirleri yok ve bu onların çöküşü olacak.

Eve geliyorum ve Drew doksan dakika sonra başka bir melodiyi ıslık çalarak ve kulaktan kulağa sırtarak ön kapıdan içeri girene kadar kendimi evin etrafındaki önemsiz işlerle meşgul ediyorum.

"İyi günler mi?" diye soruyorum, daha bir saat önce Alice'i öptüğü ağzıyla beni öpmek için yanıma geldiğinde.

İlk düşüncem gelen öpücüğü geri çevirmek, ama bunun bir şeylerin yanlış gittiğini ele vereceğinden korkuyorum, bu yüzden kendimi kabul etmeye zorluyorum, her ne kadar içimi bulandıracak olsa da.

"En iyisi," diyor muzaffer bir edayla soruma yanıt olarak. "Buraya taşındığımız için çok mutluyum.

Eminim öyledir, diye düşünüyorum, duş almak için uzaklaşmadan önce dudaklarını üzerime yerleştirirken. Fırsatın varken tadını çıkar, çünkü burası göreceğin son yer olacak.

YİRMİ

DREW

Dün gece bir bebek gibi uyudum ve bunun nedeni sadece Alice'in ameliyatta beni yorması değildi. Çünkü bu köye taşınma riskini alma kararımın karşılığını muhteşem bir şekilde aldığım için artık tamamen rahatım. Alice ile yeniden bir araya geldim ve hayat yeniden yaşamaya değer. Önümüzde hala engeller olabilir, yani eşlerimizin bunu öğrenmesi gibi, ama şimdi işlerin ters gitmesi konusunda endişelenmenin zamanı değil. Alice'i geri getirme planımın işe yaradığını bilmenin verdiği sıcak ışıltının tadını çıkarma zamanı.

O kadar iyi bir ruh halindeyim ki bu sabah arabamı evde bırakıp işe yürüyerek gitmeye karar verdim. Güneşin yeniden parlamaya başlaması da buna yardımcı oldu, ancak evden çıkıp sahil boyunca yürürken birkaç yağmur damlasının bile keyfimi kaçıracağından şüpheliyim.

Zihnimi dolduran tek şey Alice'in düşünceleri ve tek bilmek istediğim onu bir daha ne zaman göreceğim? İşe gidip gelirken ona mesaj yoluyla tam olarak bu soruyu soruyorum. Yanıt almak için biraz beklemem gerekeceğini biliyorum, çünkü Alice her zaman geç yatar, ama hayal kırıklığına uğratacak bir yanıt alacağımı sanmıyorum. O da dün benim kadar eğlendi, bu yüzden en kısa zamanda tekrar yapmak için can atacağından eminim.

Ancak, oldukça can sıkıcı bir şekilde, Alice'in kocasını onu görmeden önce görüyorum, çünkü Rory ben yürürken ana caddede. Beni gördüğünde, merhaba demek için yanıma geliyor.

"Selam, dostum. İşler nasıl?"
'Evet, iyi teşekkürler. Sen?"

"Fena değil. Hala kendimi yüzde yüz hissetmiyorum ama işlere devam etmeliyim, değil mi?"

"Sanırım.

"Sevrimi ne zaman öğrenebileceğime dair bir fikriniz var mı?"

Lanet olsun. O mektubu hala göndermedim.

'Oh, her an gelebilir. Bugün takip edeceğim.'

'Endişelenme dostum. Peki ya kan testi?'

"Ah, özür dilerim. Orada bir karışıklık oldu. Bazı gecikmeler oldu. Korkarım pandemiden bu yana her şey daha yavaş ilerliyor. İşe gittiğimde bir güncelleme olup olmadığını kontrol edeceğim.

"Merak etmeyin. Elinden gelen her şeyi yaptığina eminim. Ben de işe koyulsam iyi olacak. Biraz süt almak için dışarı çıktım. İyi günler!"

Rory yoluna devam etmeden önce sırtıma bir tokat atıyor, ben de onun gidişini izliyorum ve kendimi en çok ne için suçlu hissettiğimden emin olamıyorum. Sağlığıyla oyun oynamak mı yoksa karısıyla oyun oynamak mı? Muhtemelen en iyisi ikisinin de üzerinde fazla durmamak.

İşe yürüyüşümün geri kalanı kesintisiz sürüyor ve Julie'ye günaydın dedikten sonra masa sandalyeme gömülüp hastalık hastalarını gerçekten hasta olanlardan ayırmakla geçecek yeni bir güne hazırlanıyorum. Kapımdan içeri girecek ilk hastaya yeşil ışık yakmadan önce masamdaki takvime bakıyor ve Alice'i bir otelde romantik bir gece geçirmesi için alıp götürebileceğim bir tarih olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Sanırım Carlisle'da olmalı çünkü buraya en yakın en büyük yer orası, ancak yeterince uzak olduğu sürece makul büyüklükteki herhangi bir otel de iş görür. Manchester'da böyle bir sorunum yoktu. Orada bize oda ayırtmak için bir sürü yer bulabilirdim ama Betty'nin ana caddedeki pansiyonunda şansımı denemeye hiç niyetim yok. Bahse girerim bu köyün dedikodusunu benim 'işgüzar' dememden daha hızlı yayabilir.

Fern'e başka bir yerde katılmam gereken tıbbi bir konferans varmış gibi davranma fikri sabahın ortasında aklıma geliyor ve bu şekilde bir geceliğine köyden ayrılabilceğimi düşünüyorum. O zaman tek yapmam gereken Alice'in de buradan gitmesi için bir yol bulmak, ama eminim onu bir sonraki görüşümde birkaç fikir üretmeme yardımcı olabilir. Ve az önce aldığım mesaja bakılırsa bir sonraki görüşmemiz çok yakında olacak.

*Merhaba. Dün çok eğlenceliydi. Seni tekrar görmek istiyorum.
Akşam 8'de sahildeki kayalıkların orada buluşalım. Battaniye
getireceğim. Eminim birbirimizi sıcak tutabiliriz x*

Alice ikinci raunt için benimle bu gece sahilde buluşmak mı istiyor? Harika olur. Daha önce hiç kumda yapmamıştık, muhtemelen çok fazla olmadığı içindir.

Manchester'daki
plajlar. Bu gece o
gece.

Ben de orada olacağım. Sabırsızlanıyorum x

Günümün geri kalanı, köydeki bazı insanların sorunlarını dinlemek yerine Alice'in sahildeki vücuduyla ilgili hayaller kurarak geçiyor, ancak bugün Rory'nin sevk mektubunu gerçekten gönderme fırsatını yakalıyorum. Bu bana korkmaya başladığım kadar kötü bir insan olmadığımı gösteriyor. Yine de ona karşı olan görevimi tamamen ihmal etme riskini göze alamazdım.

Daha önce yaptıklarımın sonra değil ve sadece kan testini düşünmüyorum.

Bugüne kadar seçkin bir doktor olmama rağmen, mesleki geçmişimde dikkatle geliştirdiğim kariyer yolumu raydan çıkarmakla tehdit eden iki olay var. Bunlardan ilki, doktor olarak yeterlilik kazanmaya çalıştığım ve bir kişinin doktorluk ruhsatı alabilmesi için geçmesi gereken çok sayıda sınavdan birine girdiğim sırada meydana geldi. İlkokul sınavlarından GCSE'lere ve aradaki her şeye kadar daha önce hiçbir sınavda kopya çekmemiş olmama rağmen, aniden önümdeki görevin büyüklüğü konusunda biraz bunalmış hissediyordum. Çalışacak çok şey vardı. Öğrenecek çok şey. Ve tek bir kötü sonucun başarmaya çalıştığım her şeyi rayından çıkarabileceğini bilmek büyük bir baskı yaratıyordu.

Sınav stresi ve öğrenci hayatının daha eğlenceli yönlerinden çok fazla keyif almanın birleşimi nedeniyle birkaç gece uykusuz kaldıktan sonra, yaklaşan bir sınavı geçme şansımın çok az olduğunu fark ettim. Ama aynı zamanda tek olmadığımı da biliyordum ve bir gece kütüphanede tanımadığım biriyle konuşan bir öğrenci arkadaşına kulak misafiri olduktan sonra, sınavda daha iyi sonuçlar almayı garanti etmenin bir yolu olduğunu fark ettim. Gizemli kişi, yaklaşan sınav kağıdına erişim satıyordu ve bir ücret karşılığında bir öğrenci onu okuyabilir, ne olacağını öğrenebilir ve buna göre hazırlanabilirdi.

Birkaç gün boyunca bu kararla boğuştu, kaçınılmaz olanı erteledim çünkü sadece sıkı çalışma ve cesaretle sınavı geçebileceğime inanmak istiyordum. Ancak, kendi kendime girdiğim birkaç deneme sınavında başarısız olduktan sonra zorlandığımı fark ettim ve büyük güne sadece iki gün kala, sınav kağıdının bir kopyasını temin ettim, bu süreçte nakit para ve birkaç ahlaki değerimi değiş tokuş ettim.

Bunun için kendimden nefret ettim ama işe yaradı. Sınavı geçtim ve o korkudan sonra kendimi bir daha asla böyle bir duruma sokmamaya yemin ettim. Daha çok çalıştım, daha az parti yaptım, daha iyi uyudum ve diğer tüm sınavları başarıyla geçtim. Ancak kendimi hayal kırıklığına uğrattığım o anın anısı, mezuniyetten sonra ve yeni başlayan doktorluk kariyerim boyunca aklımdan çıkmadı ve o kadar çok aklımdan çıktı ki bir gece, yaptığımdan birkaç yıl sonra ve birkaç şişe kırmızı şarabın ardından karıma günahımı itiraf ettim.

Fern'e öğrenciyken yaptıklarımı anlattığımda çok şaşırdı, çünkü o da geçecek kadar zeki olduğumu ve böyle bir şey yapmama gerek olmadığını düşünüyordu. Benim gibi o da kopya çekmemin tıp lisansım üzerinde ne gibi sonuçları olabileceğinden endişe ediyordu. Bu tek hata yüzünden her şey gözden düşebilir miydi? İkimiz de öyle olmadığını düşünmek istiyorduk ama ikimiz de işin o kadar basit olmadığını hissediyorduk. Bu yüzden en iyisi riske girmemek ve sonsuza kadar sessiz kalmaktı.

Bazıları sırrım ortaya çıksaydı ve doktorluk yapma hakkımı kaybetseydim daha iyi olurdu diyebilir, çünkü ufukta başka bir hata belirliyordu, çok daha yıkıcı bir hata ve bu sefer sadece beni etkilemeyecekti.

İkinci olay ise sekiz yıl önce, eşini kaybettikten sonra uyumakta güçlük çektiğini söyleyerek beni görmeye gelen bir hastama acıdığım zamandı. Danışmanlık önermenin yanı sıra, adama uyku hapı yazdım ve en azından kederini atlatmaya çalışırken biraz dinlenmesini sağlamak için önerilen dozu verdim. Ne yazık ki bu yeterli olmadı ve daha fazlasını istemeden önce bana bunu söylemek için geri döndü.

Başlangıçta ona katılmama ve daha fazlasını veremeyeceğimi söyleme eğilimindeydim ki bu yasal olarak doğrudu. Ancak bana yaşadığı zorlukları anlattıkça, ona yardım edip edemeyeceğimi merak etmeye başlamıştım. Belki benimle aynı yaşta olduğu için, belki benimle aynı futbol takımını tuttuğunu söylediği için ya da sadece onun için çok üzülüğüm ve neler yaşadığını hayal bile edemediğim için olabilir, ancak o aşamada işe yaramadıkları ve profesyonel yardıma ihtiyacı olduğu açık olmasına rağmen ona uyku haplarının dozajını artıran ekstra bir reçete yazdım. Ayrıca alkol kullandığı da belliydi çünkü alkolün kokusunu alabiliyordum.

Ameliyatımdaydı. Bu yüzden ona hapları içkiyle birleştirmemesi konusunda uyarıda bulunduğumdan emin oldum çünkü bunu yapmak risk taşıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, alkolik olduğundan şüphelendiğim bir adama asla fazladan uyku hapi vermemeliydim ama verdim ve birkaç gün sonra adamın aşırı dozdan öldüğünü öğrendiğimde yıkıldım. Sonunda pişman olacağım bir şey daha yaptım ve Fern'e yaptıklarımı anlattım. Bunu yapmamalıydim ama yaptım ve ona ölümcül miktarda alkolle karıştırma ihtimali olan birine nasıl güçlü haplar vermeyi seçtiğime dair her şeyi anlattıktan sonra, bundan sonra ne olacağını bilmek istedi.

Soruşturulacak mıyım? Tıbbi kayıtlardan çıkarılır mıyım? Merhumun ailesi tarafından dava edilir miyim? Ona, başka kimse ne olduğunu bilmediği sürece sorun olmayacağını söyledim.

Bu da bizim küçük sırrımız oldu.

Bu iki sır o zamandan beri aramızda ve her iki olay da uzun zaman önce yaşanmış olsa da, hala kafamı kurcalayan ve karımı resmen terk etme konusunda isteksiz olmama neden olan şeyler. Sağlık kurulunu ya da sevdiklerini kaybeden aile üyelerini arayabileceği korkusu çok gerçek ve onu başka bir kadın için terk ettiğimi öğrenirse neden aramasın ki? Alice'ten bahsetmeden onu terk etmek bile beni tedirgin ediyor, çünkü onu orta yaşlı bir dul olarak terk ettikten sonra hala çok mağdur hissedebilir. Evliliğimizde kapana kısılmış gibi hissediyorum. Boşuna endişeleniyor olabilirim ama Fern'in kariyerimi olumsuz etkileyebilecek bilgilere sahip olduğunu göz önünde bulundurduğumda, bana karşı olumlu duygular beslemesini sağlamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Hâlâ mutlu bir evliliğimiz varken beni tehlikeye atacak bir şey yapmasının imkânı yok, en azından onun bakış açısından, ama eğer ayrılırsak o zaman tüm bahisler kapanabilir. Elbette karıma günahlarımı itiraf ettiğim için pişmanım ama bunu çok daha yakın olduğumuz ve gerçekten Fern'le sonsuza kadar mutlu olacağımı düşündüğüm bir zamanda yaptım. Daha sonraki bir tarihte başka biriyle tanışacağımı ve umutsuzca aşık olacağımı nereden bilebilirdim ki? Ancak bu gerçekleştiğinden beri, itiraflarım boynumda bir albatros gibi duruyor.

Bunun yanı sıra, karımın başka bir kadınla yakınlaşabileceğine dair herhangi bir ipucuna iyi tepki vermediğini ve bu bilginin sert bir deneyimle kazanıldığını da biliyorum. Bu birkaç yıl önceydi, ancak hala hafızama kazınmış bir şey, tıpkı bir yara izi gibi.

Hasar. Tıp fakültesi günlerimden eski bir arkadaşım olan Lisa ile mesajlaştığım ve gençlik yıllarımda yakın ilişki içinde olduğumu kabul ettiğim bir zamandan bahsediyorum.

Lisa ile yirmili yaşlarımızda yaşadığımız kaçamak boşa gitti çünkü ikimiz de gençtik, önümüzde koca bir kariyer ve hayat vardı ve dürüst olmam gerekirse bu daha çok seksle ilgiliydi. Ancak yıllar sonra, Fern ile evlendiğimde Lisa bana mesaj atmaya başladığında, ona cevap vermek ve sohbetin tadını çıkarmak konusunda hiçbir şey düşünmedim. Ne de olsa mesajlar hiçbir şekilde uygunsuz değildi, sadece iki eski arkadaşın tekrar iletişime geçmesi ve diğerinin hayatta nasıl olduğunu öğrenmesiydi. Ne yazık ki Fern bunu bu şekilde görmedi. Bir gece ekranımda Lisa'dan gelen bir mesaj belirdi, Fern bunu fark etti ve masum olduğu konusunda ısrar etmeme rağmen çılgına döndü, neredeyse telefonumu duvara fırlatacaktı, beni aldattığımı söyledi ve hatta beni terk etmekle tehdit etti.

Bu ciddi bir aşırı tepkiydi, ya da en azından ben öyle görüyordum, ama o sırada sadece karımı sakinleştirmeye ve ona sadakatsiz olmadığını kanıtlamaya odaklanmıştım. Mesajların hiçbirinde benim başka bir kadınla yattığım ya da yatmaya çalıştığım şeklinde yorumlanabilecek hiçbir şey olmadığını göstererek bunu başardım ve konu hakkında başka bir şey söylenmedi. Ancak bu olay biraz aklımı kurcaladı, ancak o sırada yakın aileme veya arkadaşlarıma bahsetmekten çok utandım, çünkü hepsi Fern'i tanıyor ve ona veya bana karşı bir yargıya varmalarını istemiyordum. Olaydan bahsettiğim tek kişi, birkaç yıl önce haftalık tenis maçlarımızdan birinden sonra arkadaşım Greg'di. Bir gece maç sonrası bira içerken beni küstahça bir kadınla zararsız bir şekilde flört etmeye ikna etmeye çalışmıştı, ancak ben bu fikri, Lisa'nın mesajıyla olanları örnek göstererek, karımın iyi bir şey yapmadığını düşünürse beni öldüreceğini söyleyerek geri çevirdim.

Greg de Fern'in aşırı tepki gösterdiği konusunda benimle hemfikiridi ama futbol konuşmaya geçmeden önce bunu karşı cinsin karmaşıklığına ve erkeklerin kadınları asla tam olarak anlayamayacağına bağladık. Fern'in Lisa'nın mesajlarına verdiği tepkiyi belki de caydırıcı olması için, şansımı zorlayıp başka bir kadınla yakınlaşırsam bunun sonunun iyi olmayacağını göstermek için verdiğini düşündüm. Onun deli olmadığını, sadece zeki olduğunu düşündüm. Yine de sanırım bu beni evliliğim dışında başka bir kadınla görüşme fikrinden tamamen uzaklaştırmadı. Alice

ortaya çıktı. Geçmişte neler olduğunu bir an bile düşünmedim.

Elbette Alice ile olan ilişkimin bir çocuğun ateşle oynaması gibi olduğunun farkındaydım ve hala da farkındayım. Ancak gerçek ortaya çıkarsa ve Fern benden kişisel ya da profesyonel olarak intikam almaya karar verirse bu kesinlikle zarar verici olabilir.

Tek yapabileceğim işlerin o noktaya gelmemesini ummak.

YİRMİ BİR

FERN

İntikam söz konusu olduğunda seçeneklerin olması güzel. Alice ile ilişkisini yeniden başlattığı için kocama bunu nasıl ödetebileceğimi düşünmek bana pek çok fikir veriyor, bazıları diğerlerinden çok daha uğursuz. Şüphesiz Drew arkamdan başka bir kadınla görüşerek büyük bir risk aldığını biliyor olmalı ve ben sadece bunun dikkatlice hesapladığı ve her halükarda yaşamayı öğrendiği bir risk olduğunu varsayabilirim.

Ama onu yakalarsam ne olacağını düşünüyor?

Tahmin etmem gerekirse, başına gelebileceğini düşündüğü en kötü şeyin, dört yıl önce alkol kullanan ve uyumakta zorlanan bir hastasına yaptıklarını birilerine anlatmam olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden Drew onu yardıma yönlendirmek yerine daha fazla uyku hapi yazmıştı. Drew'in işten eve dağınık ve rahatsız bir şekilde geldiği geceyi asla unutmayacağım, çünkü o gece kendisi için yıkıcı olabilecek bir sırrı bana açmıştı.

Bana güvenmesi ne kadar endişeli olduğunu ve o zamanlar beni ne kadar sevdiğini ve güvendiğini gösteriyordu. Gerçi şimdi bu beni üzüyor çünkü o zamandan beri olanlardan sonra artık benim için böyle hissetmediğini biliyorum. Bana tekrar başka bir derin ve karanlık sırrını anlatma noktasını çoktan geçtik ve eğer daha fazla sırrı varsa, muhtemelen bugünlerde bunları benden ziyade Alice duyuyordur. Ama bana hastasıyla ilgili o üzücü hikayeyi ve önemli sınavlarda kopya çekme geçmişini anlattı ve eminim bana sır verdiğine pişman olmuştur, çünkü eğer ondan intikam alma ihtiyacı hissedersen bunları ona karşı kullanabileceğimi biliyor.

Acaba bu yüzden mi beni henüz terk etmedi? Belki de asla yapamayacağını hissediyordur. Yine de bu onu başka yerlerde eğlenmekten alıkoymadı. Ama bu yüzden mi? Aldattığını öğrenirsem başına gelebilecek en kötü şeyin benim onun kariyerini mahvetmeye çalışmam olacağını mı düşünüyor? Eğer öyleyse, bu

Çok komik, çünkü beni çok hafife aldı. Elbette, Alice'i öğrenmem konusunda endişelenmekte haklı. Ama endişelenmesi gereken onun kariyeri değil.

Bundan çok daha fazlası.

Beni aldatması halinde işlerin onun için ne kadar tehlikeli bir hal alabileceği konusunda ona fikir verdiğim tek an, öğrencilik günlerinden kalma eski bir arkadaşıyla mesajlaştığını öğrendiğim andı. O zaman aşırı tepki göstermiş olabileceğimi kabul ediyorum, özellikle de mesajların hiçbirinde suçlayıcı bir şey olmadığı için, ama elimde değildi. Paranoyak ve korkak biriydim ve bunun bir sonucu olmasa da, bana ihanet edecek kadar aptal olması durumunda neler olabileceğine dair iyi bir uyarı olacağını düşündüm.

Sanırım uyarım yeterince güçlü değildi.

Takip eden günlerde çok sert, çok dramatik olup olmadığım konusunda endişelendim. Ama aynı zamanda yapabileceğim kadar ileri gitmediğimden de endişelendim. Sadece tehdit etmek yerine telefonunu duvara fırlatmalıydım ve bu çok daha dramatik bir ifade olurdu. Dedikleri gibi yaşar ve öğrenirsiniz ve ben de bu deneyimden, böyle bir şey söz konusu olduğunda, anlık öfke patlamalarının her zaman en iyi yol olmadığını bilecek kadar ders aldım. Bu nedenle evlendiğim adamla ilgili bir sonraki endişemde çok daha farklı tepki verdim.

"İzleyecek bir film buldum," diye sesleniyorum Drew'a, o koridordayken kanepedeki yerimden. "Merak etme, başka bir romantik komedi değil.

Tam uzaktan kumandanın düğmesine basmak üzereydim ki bana akşam için başka planları olduğunu söyledi.

"Kusura bakma canım, ben de bir koşu daha yapacaktım. Sakıncası yok, değil mi?"

"Bir tane daha mı?"

"Evet, ne yazık ki bir tanesi yeterli değil.

Yaptığı espriye gülüyor ve ben de gülmeye özen gösteriyorum, sadece söylediği her kelimeye inanıyormuşum gibi görünmek için.

"Vay canına, birileri gerçekten fitness hastalığına yakalanmış, değil mi?" "Deniyorum.

"İyi, sanırım geceyi tek başıma geçireceğim o zaman.

"Birkaç ay içinde Adonis gibi bir kocan olduğunda şikayet etmeyeceksin.

"Nedenmiş o? Başka biriyle mi evleniyorum?"

Drew bu saçma şakam karşısında gözlerini deviriyor ve bana çok uzun kalmamaya çalışacağını ama eğer egzersizini uzatmak için bir dürtü ya da enerji duyarsa devam edebileceğini söylüyor. Eminim canı bir şeyler yemek istiyordur ama ona veda ederken ve evden çıkışını dinlerken bunu ona söylemiyorum.

Koşuya çıkacağı konusunda bana yine yalan söylediğini ve bunu Alice'le buluşmak için bir sis perdesi olarak kullandığını bilsem de, artık peşinden gitmek zorunda değilim. Onu sahile kadar takip ettiğim son seferin aksine, peşinden gitmeden önce biraz daha bekleyebilirim ve bunun nedeni bu sefer tam olarak nereye gittiğini biliyor olmam.

O kadar sakınım ki bulduğum filmin ilk beş dakikasını izledikten sonra harekete geçiyorum, ayakkabılarımı ve montumu giyiyorum ama telefonumu olduğu yerde, kanepenin kolunda bırakıyorum. Onu yanıma almam gerekmiyor, güvenli oynamayı planlıyorsam da almamalıyım, ki kesinlikle öyle yapıyorum.

Serin ve esintili bir gecede cadde boyunca ilerlerken yolu kesip kayalıklara doğru kumlara doğru ilerliyorum. Şu anda kocamı göremiyorum, ama önümde bir yerlerde olacağını biliyorum, çünkü şu anda aklında olan şeyle dünyada olmayı tercih edeceği başka bir yer yok.

Sahilde yürürken omzumun üzerinden geriye bakıyorum, uzakta evimi görüyorum ama daha çok Audrey'nin evine ve yakındaki diğer komşuların mülklerine bakıyorum. Ama onlar benim gittiğim yerden güvenli bir mesafede ve karanlık da hesaba katıldığında, o evlerdeki hiç kimsenin bu gece sahilde neler olduğunu görmesi mümkün değil.

Karadaki tanıklar konusunda endişelenmeden dikkatimi suya çeviriyorum. İçinde insanların olabileceği herhangi bir tekne olup olmadığına bakıyorum, kumu ve çok kısa bir süre sonra üzerinde olacakları iyi görebilecek insanlar. İhtiyacım olan son şey bir balıkçının tüm iyi planlarımı mahvetmesi, ama dışarıda hiç tekne yok. Her şey sessiz ve sakin, ki bu da kıyamet kopmadan ve her şey bir daha asla eskisi gibi olamadan önce her şeyin yolunda gitmesi için her zaman en iyi yoldur.

Biraz önce yağmur yağmış olmalı çünkü kum botlarımın altına hafifçe yapışıyor ama durup geri dönmek istememe neden olacak kadar zor değil. Sanırım Drew'i kısa bir süre sonra Alice ile bu kumda yuvarlanmaktan vazgeçirecek kadar da ıslak değil, ya da en azından o öyle olacağını düşünüyor.

Onu şimdi görebiliyorum, önümde. Kayalıklara ulaşmış ve üzerine oturmuş. Birkaç dakika erken geldi, bu yüzden az önce benim baktığım sessiz su kütlesine bakacak zamanı var ve bahse girerim şu anda kadını gelmeden önce huzurlu bir anın tadını çıkarırken kendini çok zen hissediyordur.

Kadını gelecek, tamam mı? Sadece beklediği kadın olmayacak.

İşte bu noktada eşikte olduğumu fark ediyorum ve bu eşiği geçmeden önce fikrimi değiştirmek için son şansım. Bir kez geçersen, asla geri dönemem. İşte bu, hayatımın bir yöne ya da diğerine gitmesini seçebileceğim son an. Drew için artık çok geç, o bu gece seçimini yaptı ve buna bağlı. Ama benim için durum farklı. Planlarımı değiştirebilirim. Geri dönüp kanepede oturabilir, o filmi izleyebilir ve önümde çok kolay birkaç hafta geçirebilirim. Ya da devam edebilir, Drew'a yapmayı planladığım şeyi yapabilir ve belki de kaderimi sonsuza dek değiştirebilirim.

Sonunda, bu çok kolay bir seçim.

Devam ediyorum, kayalara doğru yürüyorum ve Drew'in dikkatini çekecek kadar gürültü çıkarıyorum, böylece dönüp bana doğru bakıyor.

Alice'i bekliyor.

Ama beni yakaladı.

"Fern, ne yapıyorsun?" diye bağırıyor, sanki aniden kışını yakıyormuş gibi kayanın üzerinden atlıyor.

"Pek koşuyor gibi görünmüyorsun," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Sorun nedir? Düşündüğün kadar formda değil misin? Yoksa o kadar zeki değil misin?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Sanırım neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bu gece evden çıkmanızın gerçek nedeninden bahsediyorum, çünkü kesinlikle koşuya çıkmak için değildi, değil mi?"

Drew, Alice'in buraya gelip kendisine sorun çıkarmayacağını kontrol etmek istercesine endişeyle etrafına bakınır ve belki de bunun farkında değildir

bunun için çok geç.

"Kimi arıyorsunuz? Birini mi bekliyorsun?" 'Hayır, tabii ki hayır.

"Emin misiniz? Burası oldukça iyi bir buluşma noktası gibi görünüyor. Akşam 8'de sahildeki kayalıklar ve şuna bakın, saat tam 8.'

Saatime dokunuyorum ve sanırım o zaman Drew, ona tesadüfen rastlamadığımı yavaş yavaş anlamaya başlıyor. Belirli bir saatte burada olacağını biliyordum.

"Nasıl?" diye soruyor bu buluşmayı benim ayarladığımı anladığında.

"Nasıl ne? Alice ile bir ilişkin olduğunu nasıl öğrendim?

Ya da onunla burada buluşmanı söylemesi için sana mesaj atmasını nasıl sağladım?

Drew sanki Alice de bize katılacakmış gibi sahilde etrafına bakınmaya devam ediyor ama ben ona başımı sallıyorum.

"Unut onu. O gelmiyor.'

'Fern, burada neler olduğunu düşündüğünü gerçekten bilmiyorum ama bu gece koşuya çıktım. Yorulmuştum, bu yüzden şu kayaların üzerinde bir dakika oturdum, ama bir dakika içinde tekrar gidecektim.

"Bir saniyeliğine yalan söylemeyi bırakıp yakalandığınızı kabul edebilir misiniz?

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum?

'Yani, ilişkini itiraf etmeyecek misin? Seni yakaladığım için bana itiraf etme nezaketini göstermeyecek misin? Anlamsız olduğunu bildiğin halde yalan söylemeye devam etmeyi mi tercih ediyorsun?

Tanrı onu korusun, sorularıma nasıl cevap vereceği konusunda gerçekten hiçbir fikri yok, bu yüzden onun işini kolaylaştırdım ve ona kendi sorularından birkaç tane sordum.

"Alice'le aranızdakileri ne zaman öğrendiğimi sor," diyorum ona ve bunu yapmak istemese de yapana kadar ısrar ediyorum.

"Ne zaman?

"Manchester'da.

"Ne?

Bu cevabın onu şoke ettiğini görebiliyorum. Belki de en kötü ihtimalle sadece birkaç gün önce çuvalladığını düşünüyordu ama hayır, aslında aylar önce çuvalladı ve bunu fark ettiğini görmekten keyif alıyorum.

Bu doğru. Seni orada öğrendim. Öyleyse, bir sonraki bariz soru, bana yaptıklarından sonra neden seninle buraya taşındığım?

"Neden?

"Çünkü sana bir şans veriyordum.

"Bir şans mı? Ne demek istiyorsun?" 'Yaşamak için bir şans.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tek yapman gereken Alice'ten uzak durmaktır. İlişkiyi yeniden başlatmamak. Bana değiştiğini göster. Eğer bunu yapsaydın şimdi burada olmazdık. Ama kendine yardım edemedin ve işte buradayız.

"Neden bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum.

"Seni muayenehanende onunla gördüm. Bana Julie ile bir şeyler içtiğinizi söylemişsiniz. Ama Alice ile birlikteydin. Çırlıçıplak. Öpüşüyordunuz. Gülüyordunuz. Kime gülüyordun? Bana ve Rory'ye mi?"

Drew onu görürsem inkar edemeyeceğini biliyor olmalı ama yine de deniyor. "Düşündüğün gibi değil. Açıklayabilirim.

Bir tahminde bulunayım. Bana yanlışlıkla mesaj attın ve bir yalan söyledin, sonra Alice yanlışlıkla ameliyatına geldi, sonra da kıyafetlerin yanlışlıkla düştü ve kendini yatakta buldun. Hepsi bu mu?"

Ben saçmalıyorum ama Drew de saçmaladığı için.

"Fern, lütfen, izin ver açıklayayım.

"Hayır, açıklamama izin verin. Sana bundan sonra ne olacağını söyleyeyim. Bu sahilden çıkıp evime gideceğim ve hayatıma sensiz devam edeceğim.

"Fern, lütfen. Beni boşamak çözüm değil."

"Boşanmaktan bahseden kim?"

Bu onun kafasını karıştırıyor, tıpkı benim düşündüğüm gibi. Aynı zamanda beni güldürüyor çünkü işte bu. Beklediğim an.

Kocamın yaptıklarının bedelini ödediği an.

YİRMİ İKİ

FERN

Kapıyı kapattıktan sonra ön kapının arkasına yaslanıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Hadi, Fern. Kendini toparla. Sakin ol. Şimdi kaybetmek iyi değil.

Kendimi toparladıktan sonra yapmam gerekenlere devam ediyorum ve ilk işim kıyafetlerimi çamaşır makinesine koymak oluyor.

Kıyafetlerimi makineye yerleştirip sıkma işlemini başlatmadan önce mutfakta soyunuyorum. Ardından, botlarımı alıp lavaboya götürmeden önce dairesel pencereden bir süre giysilerimin üzerinden akan sabunlu suyu izliyorum. Orada, her bir kum tanesi çıkana kadar onları ovarak temizliyorum, böylece kimse bu botların bu gece ya da başka bir gece sahilde olduğunu bilmeyecek.

Botlarımı kurutma tahtasında kurumaya bırakarak duş almak için üst kata çıktım ve tam da bir kez daha duygularımın kontrolünü kaybetme noktasına gelmişken tenime değen sıcak su beni canlandırdı.

Artık her şey bitti. Yapman gerekeni yaptın. Şimdi sadece sakin olman gerekiyor ve her şey yoluna girecek.

Duş sırasında yıkandığım, ağladığım ve güldüğüm için bu duş hayatımın en uzun duşu oluyor. Burada her yerdeyim, ancak musluğu kapatıp havluma uzandığımda, oyun yüzümü geri aldım ve bu sorun değil çünkü bu küçük erimeleri gizli tuttuğum sürece kimse bir şeyden şüphelenmeyecek.

Havlumu bir sonraki yıkama için sepete eklemekten önce iyice kurulandım. Sonra pijamalarımı giyip bir fincan çay yapmak için aşağı iniyorum ve uyku öncesi rutine geri dönmek için çaba sarf ediyorum çünkü bu önemli.

Bundan sonra yapacağım her şey önemli.

Bir elimde sıcak bir çay, diğesinde sindirim bisküvisi, yarım saat televizyonun karşısına kıvrılıp yatmadan önce rahatlamaya çalışıyorum. Kolay değil ama ulusal haberleri izleyerek biraz kafa dağıtıyorum, ta ki Londra'da devam etmekte olan bir cinayet davasıyla ilgili bir haber çıktığında kanalı değiştirmek zorunda kalana kadar.

Bu gece nedense, ciddi bir suç şüphesiyle mahkemeye çıkarılan bir kişiyi dinlemek, hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğim bir şey değil.

Bir süre sonra huzursuzlanıyorum, çamaşır makinesini kontrol etmeye gidiyorum ve döngüsü tamamlandığında, kurumaya başlayabilmeleri için kıyafetlerimi çıkarabiliyorum. Ayrıca mutfağı temizlemeden önce botlarımı merdivenin altına geri koyduğumdan emin oluyorum, böylece endişeli bir kadın bu akşam üzerinde ne varsa fırçalamış gibi görünmüyor.

Saat onu çok geçmeden yatağı giriyorum ama yatağın yan tarafındaki boşluk kaçınılmaz oluyor. Drew genellikle şimdi burada, yanımda yatıyor olurdu ve normalde ışıklar sönmeden ve horlaması başlamadan önce kısa bir sohbet ederdik. Ama bu gece değil. O burada değil ve bir daha asla yanımda yatmayacak.

Uyumak kolay olmayacak ama denemek zorundayım, bu yüzden yorganıma sarınıyorum ve kendimi rahatlatıcı bir şeyler düşünmeye zorluyorum. İnsanlar uykuya dalmak istediğinizde koyunları saymayı denemenizi söylüyor ama nedense bunun benim için yeterli olacağını sanmıyorum. Bunun yerine, Drew'in geçmişte bana yalan söylediğini bildiğim tüm zamanları saymayı deniyorum. Bu kesinlikle hayal edebileceğim koyun sayısından çok daha fazla.

Birkaç saat uyuyamıyorum ama Drew'in evliliğimizdeki tüm başarısızlıklarını düşündükçe yaptıklarında haklı olduğumu hissediyorum, öyle ki yaptıklarından dolayı duyduğum suçluluk duygusu, güneş ufukta belirmeye başladığında pencerenin dışındaki karanlık kadar kolay kayboluyor.

Şafak sökerken bir ara uykuya dalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda saat neredeyse dokuzdu ve planladığımdan biraz daha geç yatmıştım. Uyandığımda elime aldığım ilk şey telefonum oluyor ve kocama kısa bir mesaj yazıyorum; bu mesaj biraz sıradan görünebilir, ancak önümüzdeki günlerde beni araştırarak olan polis memurlarının gözünde masumiyetimi yansıtmaya çalışırken çok önemli olduğunu kanıtlayacak.

Selam canım. İşe gitmeden önce seni göremediğim için üzgünüm. Daha yeni uyandım. Dün gece boş yatak odasında uyuduğun için teşekkürler. Şimdi daha iyi hissediyorum. Umarım iyi bir gün geçirirsin. Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum x

Bu hayati görev tamamlandıktan sonra, bir sonraki işim kalkmak, giyinmek ve haftalık kahve sabahı için zamanında kilise salonuna gitmek. Orada yüzümü göstermek, bana göre hayatımda her şeyin hala normal olduğunu göstermenin bir başka önemli adımı.

Dram yok. Endişelenecek bir şey yok. *Polisi aramak için bir sebep yok.*

Evden çıkmadan önce hızlıca bir fincan kahve içerek kendime geliyorum ve toplantının başlaması için tam zamanında salona varıyorum. Sandalyeler çoktan yerleştirilmiş, fincanlar çay ile doldurulmuş ve düzenli katılımcılar binada, kendi aralarında sohbet ediyorlar ve bunu köydeki normal bir Çarşamba günüymüş gibi davranıyorlar, ki en azından şimdilik öyle.

"Günaydın Agatha," diyorum, geçen toplantıda burada konuştuğum kadınlardan birinin adını hatırlayarak ve beni gördüğüne memnun olmuş görünüyor. Belki de her şey hakkında geçen hafta olduğu kadar karamsar olmayacak. Ancak bu iyimserlik on saniye kadar sürüyor ve bana banyosundaki musluğun son birkaç gündür akıttığını ve geceleri *damlama, damlama, damlama* sesiyle onu delirttiğini anlatmaya başlıyor.

Onu dinlemek bütün gece akan bir musluğu dinlemeye benziyor ama kendimi buna zorluyorum çünkü hiçbir şekilde sıra dışı davranamıyorum. Geçen hafta oturup bu kadının hikayelerine katlandım, bu hafta da aynısını yapmalıyım. Ayrıca yanımda oturan diğer insanlarla da konuşmalıyım ki polisin anlattıklarımın herhangi birini doğrulamak için onlara ulaşması durumunda her biri beni burada gördüğünü hatırlayabilsin. Eğer bunu yaparlarsa, tüm bu kadınların benimle ilgili her şeyin normal görüldüğünü ve o sırada kocasında ciddi bir sorun olduğunu bilen bir kadın gibi görünmediğimi söylemelerine ihtiyacım var.

Alice, bu toplantının organizatörü olarak olması gerektiği gibi burada ve toplantı sona ermeden önce onunla birkaç kelime konuştuğumdan emin oluyorum. Ancak onunla etkileşime geçme fırsatı bulduğumda, bir şeylerden rahatsız olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Her şey yolunda mı? Biraz huysuzluk sezdikten sonra ona soruyorum.

"Evet, sorun yok. Sadece telefonumu kaybettim. Hiçbir yerde bulamıyorum. Çok sinir bozucu."

"Oh, çok yazık. Bunu en son nerede yediğini hatırlıyor musun?"

"Evet, evdeydi ama bulamıyorum. Her yere baktım ama hiçbir iz yok."

"Eminim ortaya çıkacaktır. Umarım öyle olur."

"Telefonumu hep kaybediyorum. Ama her zaman geri alıyorum. Bunun için endişelenmemeye çalış. Döndüğünde bir daha bak. Ve en kötü ihtimalle kendine yeni bir tane alırsın."

"Kocamın bu konuda mutlu olacağından emin değilim," diyor ve birkaç kullanılmış bardağı alıp bir tepsiye koyuyor.

Tam ona yardım etmek üzereydim ki kendi telefonum çaldı ve hemen cevap vermek için telefonu aldım.

"Merhaba, Bayan Devlin'le mi görüşüyorum?" diye soruyor hattın diğer ucundaki kadın sesi.

"Evet, öyle. Bu kim?"

"Benim adım Julie, kocanız Drew ile birlikte doktor muayenehanesinde çalışıyorum."

"Merhaba Julie. Her şey yolunda mı?"

"Umarım öyledir ama emin değilim. Drew bu sabah işe gelmedi ve ben de hasta olup olmadığını merak ettim."

"Drew işte değil mi?"

Alice beni duyuyor ve yaptığı işi bırakıyor, ama bu konuşmaya kulak misafiri olmasından memnunum, bu yüzden ondan uzaklaşmak için herhangi bir çaba sarf etmiyorum.

"Hayır, o seninle mi?"

"Hayır, orada olduğunu sanıyordum. Yani uyandığımda evde değildi, ben de işe gittiğini düşündüm."

"Anlıyorum ama korkarım burada değil. Başka nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok. Onu aramayı denediniz mi?"

"Evet, ama telefonu kapalı. Bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

"Onu kendim aramam gerekecek. Bu çok garip. Bana bir tane ver Birazdan seni arayacağım."

Aramayı sonlandırıp Drew'un telefonunu deniyorum.

"Her şey yolunda mı? Alice bana soruyor ama ben kocamı aramaya başlamadan önce ona şaşkın bir bakış atıyorum. Ama zaten bildiğim gibi cevap vermiyor, ben de Julie'yi geri arayıp ona da ulaşamadığımı söylüyorum.

"Bugün herhangi bir konferans ya da başka bir şey var mı diye günlüğüne baktım ama orada hiçbir şey yok," diyor Julie, sesi benim gibi şaşkın çıkıyor. 'Bu sabah ayrılmadan önce başka bir yerde olması gerektiğine dair bir şey söyledi mi? Burada onu görmek için bekleyen hastalarımız var ve onlara ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Hayır, bu sabah onu görmedim. Dün gece ayrı yatak odalarında yattık. Kendimi iyi hissetmediğim için beni biraz yalnız bırakıyordu. Ben uyandığımda gitmişti.

"Bu çok garip. "Evet, öyle.

Alice hâlâ yanımda duruyor ve konuşmanın sadece benim tarafımı duyabiliyor olsa da, Drew'da bir sorun olabileceğini bilecek kadar çok şey duydu, bu da ne olabileceğini öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyeceği anlamına geliyor.

Julie'ye 'Onu bulmaya çalışacağım' dedim. "Lütfen ortaya çıkarsa beni arayabilir misin?

"Evet, tabii ki. İyi olduğuna eminim.

Endişelenmemeye çalışın.' "Denerim.

Telefonu kapatıp çıkmaya niyetlendim, ama tahmin ettiğim gibi Alice durdu Ben.

Ne oldu? Drew iyi mi?"

"Bilmiyorum. Kayıp gibi görünüyor.' "Kayıp mı?

"Bu sabah işe gelmedi.

Alice şimdi çok endişeli görünüyor, yeni bir arkadaştan çok daha endişeli olmalı.

"Sence nerede olabilir?" diye soruyor ama ben sadece omuz silkip hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum. Sonra eve gidip orada olup olmadığını kontrol etmem gerektiği için müsaade isteyip Alice'i çay fincanlarının olduğu masanın yanında bırakıyorum, şüphesiz gidişimi izliyor ve şüphesiz Drew'u arayıp iyi olup olmadığını kontrol edebilmek için telefonunu kaybetmemiş olmayı diliyor.

Ama telefonu yanında değil.

Ve bildiklerime dayanarak, onu bulamayacak.

Ama polis olabilir.

YİRMİ ÜÇ

FERN

Sakinliğimi korudum ve kocasının nerede olduğu bilinmeyen bir eşten bekleneni yapmaya devam ettim. Kilise salonundan ayrıldıktan sonra, Drew'den herhangi bir iz var mı diye evi 'kontrol etmek' için doğruca eve döndüm. Hiçbir şey bulamayınca Julie'yi tekrar aradım ve bir haber olup olmadığını sordum.

'Hayır, üzgünüm. Hâlâ burada değil' demişti ve ben de ona polise gitmek zorunda kalabileceğimi söylemeden önce biraz daha endişeli gibi davranmıştım.

"Eminim o kadar ciddi bir şey değildir," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı ama Drew'un nerede olabileceğine dair bir ipucu vermediği için beni bir sonraki aramamdan vazgeçirmek için söyleyebileceği fazla bir şey yoktu.

999'u arayıp bir polis memuruyla görüşmek istediğimi söyledim ve adımları ve adresimi verdikten sonra konuya girmeme izin verildi.

"Kocam arıyor," dedim aceleyle. "Kendisi kayıp.

"Onu en son ne zaman gördünüz?

"Dün gece yatmadan önce. "Peki ne yapıyordu?

'Ben de yatmaya gidiyorum. Ayır odalarda uyuduk.'

"Bunun için özel bir neden var mı?

"Ne demek istiyorsun?

"Sadece bir anlaşmazlık olup olmadığını merak ediyorum.

'Hayır, öyle bir şey değil! Sadece kendimi iyi hissetmiyordum, o yüzden yatak bana kalırsa daha iyi uyuyabileceğimi düşündü.

"Anlıyorum. Kayıp olduğunu ne zaman fark ettiniz?"

"Bilmiyordum. Sadece işyerinden bir telefon aldığımda öğrendim.

Oradaki resepsiyonist bana gelmediğini söyledi.

"Bu sabah onu görmedin mi?" "Hayır, yattım.

"Saat kaçta uyandın?" "Dokuz civarı.

"Ve kocanız gitmişti?" "Evet.

"Gittiğini duydun mu?"

"Hayır, dediğim gibi uyuyordum.

"Yani, dün gece evden çıkmış olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Yatmaya gittiğini sanıyordum.

"Ama onu yatağa girerken hiç görmediniz?"

"Hayır.

"Peki bugün işe gitmedi mi?" "Hayır.

"İşe nasıl gidiyor? Araba kullanıyor mu?"

"Genellikle, ama hava güzelse bazen yürür. Araba hala burada, bu yüzden bugün yürüdüğünü düşündüm.

"Tamam, nerede çalışıyor?"

"Köydeki doktorun muayenehanesinde.

"Oraya yürümesi ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Belki yarım saat."

"Bu işlek bir yol boyunca mı yoksa ara sokaklarda mı olur?" "Burası bir köy. Burada gerçekten işlek bir yol yok.

"Tamam, ben sadece bu sabah işe giderken görülmüş olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Etrafta dolaştınız mı? Kimseye onu görüp görmediğini sordunuz mu?"

"Hayır, bu senin işin değil mi?"

"Evet, bunu yapabiliriz ve eğer kocanız yakın zamanda bir yerlerde ortaya çıkmazsa kesinlikle yapacağız, ancak henüz çok erken, bu yüzden henüz resmi olarak kayıp diyemeyiz.

"Ama o kayıp! Eğer işte değilse, nerede?" "Herhangi bir yerde olabilir.

"Ama arabası burada, o yüzden uzağa gitmiş olamaz!" "Tamam, lütfen sakın olmaya çalışın.

"Sakin mi? Çok endişeliyim!"

Kocasının güvende olduğunu bilmek isteyen sıkıntılı bir eş olarak çok ikna edici bir iş yaptığımı hissediyorum ve biraz panikledikten sonra, benimle daha fazla konuşmak için adresime bir polis memurunun gönderileceği söylendi.

"Bu arada evin etrafına bir göz atın ve kocanızın nereye gitmiş olabileceğine dair ipucu verebilecek bir şey var mı bakın.

"Burada hiçbir şey yok! Baktım!" 'Peki ya cüzdanı? Orada mı?' 'Onu göremiyorum.'

'Tamam, sadece sıkı tutun ve yakında biri yanınızda olacak.

Telefon görüşmesi sona eriyor ve az önce konuştuğum polis memurunun beni bir süreliğine belirsizlik içinde bırakmış gibi hissettiğinden emin olsam da, bugün zihnimde yapılacaklar listemdeki bir maddeyi daha işaretliyorum. Artık polis, kocamın olması gereken yerde olmadığı konusunda uyarıldığına göre, kendimi onlardan yüz yüze gelecek bazı sorulara hazırlamalıyım. Ama sorun değil, bunun olacağını biliyordum ve bunların hepsi kaçınılmaz olan gerçekleşmeden önce yapılması gerekenlerin bir parçası.

Bir içki ve bisküviyle kanepede dinlenmektense polisin gelmesini beklerken karakterime bürünmemin daha iyi olacağına karar veriyorum ve aceleyle evin içinde dolaşıyor, çekmeceleri açıyor, dolapları karıştırıyor ve genel olarak Drew'in nereye gitmiş olabileceğine dair herhangi bir iz bulmak için evi aramışım gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Boş yatak odasında yatağın altına bakarken evin önünden gelen araba sesi duyuyorum. Üst kattaki pencerelerden birinden dışarı baktığımda, az önce park etmiş olan aracın kolayca ayırt edilebilen rengini görüyorum.

Polis geldi.

Merdivenlere yönelirken kendime 'Sorun değil,' diyorum. 'Bu aşamada endişelenmeyeceklerdir. Ama benim endişelenmemde hiçbir sakınca yok.

Diğer polis memurunun tavsiyesine uyarak evi aradığımı ama bu gizemi aydınlatacak bir şey bulamadığımı söylemeden önce memurlara olabildiğince çabuk geldikleri için teşekkür ediyorum. Sonra tüm hikayeyi tekrar anlatmak zorunda kalıyorum, telefonda cevapladığım tüm sorulara cevap veriyorum, çünkü sanırım buraya gelmeden önce durum hakkında bilgi almamışlar. Ya da belki de öyleydiler ve tüm bunları bana cevaplarımdan birini değiştirip değiştirmediğimi görmek için tekrar soruyorlar; basit bir hata, kaybolma olayıyla bir ilgim olabileceğine işaret edebilir. Ancak hikayeyi kafamda prova etmek için o kadar çok zaman harcadım ki, kelimesi kelimesine biliyorum, bu yüzden daha önce söylediğim her şeyi hatırlamakta ve karşımda oturan iki memur için tekrarlamakta sorun yaşamıyorum.

"Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?

"Kaybolması gibi mi? Hayır."

"Hiç açıklanamayan bir şekilde işe gelmediği oldu mu?" "Bildiğim kadarıyla olmadı."

"Ve onunla iletişime geçmeniz gerektiğinde nerede olduğunu bilmediğiniz bir zaman hiç olmadı mı?"

"Hayır, o her zaman olması gereken yerde. Ve ona ulaşmaya çalıştığımda her zaman telefonuna cevap verir ya da bana mesaj atar. Her zaman."

Polis memurları neden bu kadar endişelendiğimi anlamışa benziyorlar çünkü Drew'un telefonunun açık olmamasının ne kadar garip olduğunu sürekli dile getiriyorum ki ona ulaşabileyim.

"Son birkaç gündeki ruh halini nasıl tanımlarsınız?" "Ne?"

"Kocanızı rahatsız edebilecek bir şey oldu mu?" "Ne gibi?"

"Her şey olabilir. Evde bir şey. İş yerinde bir şey." "Hayır, hiçbir şey. Biz harikaydık ve o yeni işinin tadını çıkarıyordu. "Yeni işi mi?"

"Evet, Manchester'dan buraya yeni taşındık. Köydeki yeni doktor o."

"Taşınma sorunsuz geçti mi?" "Evet."

"Kocanız Manchester'ı kaçırmış olabileceğini belirtti mi?"

"Hayır, buraya taşınmak onun fikriydi."

"Peki neden?"

"Burayı seviyor. Ben de seviyorum. Daha huzurlu."

Drew'den geçmiş zaman yerine şimdiki zamanda bahsetmeye devam ettiğimden emin olmak için çok dikkatli davranıyorum. Her şeyi berbat etmek için tek yapmam gereken ondan artık aramızda değilmiş gibi bahsetmek olurdu, çünkü polis kesinlikle bunu anlayacak ve bana çok daha zor sorular sormaya başlayacaktır.

"Herhangi bir konuda stresli ya da endişeli değil mi?"

"Hayır, neden? Sence başı belada mı?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece onun hakkında daha iyi bir resim oluşturmaya çalışıyoruz."

"Bildiğim kadarıyla Drew iyiydi. Aklında bir şey olsaydı bilirdim çünkü bana her şeyi anlatırdı."

Bu saçma bir yalan ama polisin bundan daha iyi bildiği bir şey yok. Onlara göre biz birbirini çok seven mükemmel bir çift olabilirdik ve bu sadece büyük bir yanlış anlaşılma olabilirdi. Ne kadar sürerse sürsün böyle düşünmeye devam edecekleri için mutluyum.

'Tamam, tüm sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ederiz. Sakıncası yoksa buraya hızlıca bir göz atacağız ve sonra köye gidip birkaç kapı çalacağız, etrafa soracağız ve kocanızı gören olup olmadığına bakacağız. Mutlaka birileri görmüştür ve eminim aramaya başladığımızda onu çabucak bulacağız.

Bu polis memurlarının endişeli bir halk üyesiyle nasıl başa çıkacakları konusunda eğitim aldıklarını ve bana söylediklerinin içimi rahatlatması gerektiğini anlıyorum. Eminim aldıkları eğitim onlara, birilerinin sadece birkaç kelimeyle endişelenmeyi bırakmayacağını ve bu gibi durumlarda fark yaratacak olanın sadece eylem ve sonuçlar olduğunu da söylemiştir. Kocamı aramaya gitmek gibi bir eylem ve onu bulmak gibi bir sonuç.

Polis memurları evi incelerken ben kanepede oturmaya devam ediyorum ama onları gerçeğe götürecek herhangi bir suçlayıcı kanıt bulunmadığından eminim. Birkaç dakika sonra beni boş yatak odasına çağırıyorlar ve yatağın uyunmuş gibi görünüp görünmediğini soruyorlar, çünkü yorgan ve çarşaf sıkışmış durumda, bu da öyle olmadığını gösteriyor, ama emin olmadığımı söylüyorum.

"Belki. Bilmiyorum. Bunu söylemek zor. Sanırım bu sabah ayrılmadan önce tekrar yapmış olabilir.

Bu, meselelere yardımcı olmayacak kadar belirsiz bir cevap, ki tam da ihtiyacım olan şey buydu ve polis memurlarının bana başka soruları yok, muhtemelen artık işlerine yarama noktasını geçtiğimi fark ettikleri için.

'Tamam, köyün etrafında bir yürüyüşe çıkacağız ve Drew'in son hareketleri hakkında neler bulabileceğimize bakacağız' dendi.

"Peki ne yapmalıyım?" diye soruyorum, garip bir şekilde merdivenin dibindeki tırabzanın kenarına tutunuyorum ve sanki bana sunduğu desteğe ihtiyacım varmış gibi davranıyorum çünkü aksi takdirde ayakta duramayacak kadar zayıf ve endişeli olurum.

'Sen burada bekle, biz seni ararız. Ama kocanız eve gelirse bizi arayın.

"Elbette. Yapacağım.'

Memurlar gitti ve ben de rahat bir nefes aldım çünkü bir sınav daha geçmişti. Ama bu sadece işin kolay kısmı. Bir dahaki sefere

polisin varlığı benim için o kadar kolay olmayacak.

O zaman sadece bazı sorulara cevap vermek zorunda kalmayacağım. Bunun yerine, hayatımın oyunculuk performansını sergilemek zorunda kalacağım. Ağlamam, feryat etmem ve beni dinleyenlere bunların hiçbirinin doğru olmadığını ve hepsinin sadece kötü bir rüya olduğunu söylemeleri için yalvarmam gerekecek. Bunu yapamadıklarında ise dizlerimin üzerine çöküp, duyacak kadar talihsiz olan herkesin tüylerini diken diken edecek türden bir çılgılık atmam gerekecek. Ve tüm bunlardan sonra, birinin kocama neden bu kadar zarar vermek istediği konusunda hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmam gerekecek çünkü o harika bir adamdı ve başına gelen korkunç kaderi kesinlikle hak etmemişti.

Ama her şey sırayla.

Bir fincan çay ve bisküvi zamanı.

YİRMİ DÖRT

FERN

Cesedin sahilde bulunmasının ardından dünyanın bu bölgesine tekrar huzurun gelmesinin uzun zaman alacağını farkında olarak, bu köyde sessiz sakin geçen son birkaç anın tadını çıkarmaya özen gösterdim.

Ülkenin çok az insanın ilgilendiği bir bölgesi için, buranın yakında her türden insanın birdenbire büyüldüğü bir yer olacağını biliyordum. Burada ilginç bir şeyler olabileceğini asla hayal edemeyecek olan gazeteciler, kalemleri bir alıntı için hazır, kameraları ve kayıt cihazları bir ses kaydı için hazır, hepsi de kariyerlerinde bir adım öne geçmelerine yardımcı olacak ilginç bir şeyle editörlerine geri dönmeye hevesli olarak kasaba ve şehirlerden koşarak geleceklerdi.

Yıllar içinde, ara sıra sarhoş bir sürücü ve yerel süpermarketteki ufak tefek hırsızlık olayları dışında uğraşacak bir şeyleri olmadığı için sıkılan yerel polis memurları, aniden içlerindeki adalet tutkusunun yeniden uyandığını hisseder ve sonraki birkaç günü davayı çözebilecek ve kahraman olabilecek tek kişi olmak için çaresizce geçirirlerdi.

Bir de ülkenin dört bir yanındaki insanlar var, İskoçya'nın hemen dışındaki bir İngiliz köyünü hiç düşünmeyen insanlar, çünkü neden düşünsünler ki? Ama yakında umursayacaklar. Yakında televizyonlarını açacaklar, radyolarını dinleyecekler ve akıllı telefonlarında buradan, nerede yaşarlarsa yaşasınlar sıradan hayatlarını unutturacak kadar dram ve entrika sunan bu yerden en son haberleri arayacaklar.

Yakında her şey değişecek.

Herkes bu yöne bakıyor olacak.

Herkes bana bakıyor olacak.

Bazıları benim için üzülecek. Bir kocayı kaybetmek korkunç bir şey. Ama diğerleri benden şüphelenecek. "Hep karısıdır,

Sinsi bir sırıtışla, sanki bunu kasıtlı olarak tartışmaya açmak yerine gerçekten bir tür kanıta dayandırıyorlarmış gibi söyleyecekler. Elbette benden şüphelenenler, şüphelenmeyenlere göre gerçeğe çok daha yakın olacaklar ama mesele bu değil. Mesele şu ki, hangi açıdan bakarsam bakayım, hakkımda konuşulacak.

Gazetede profilim çıkacak. Sanki kaç yaşında olduğum önemliymiş gibi yaşım adımın yanında listelenecek. Söz konusu gazeteciliğin kalitesine bağlı olarak, bir erkeğin asla maruz kalmayacağı şekilde görünüşüme bile atıfta bulunulabilir. 'Güzel Eş Kocasının Cinayetiyle Yıkıldı' ya da buna benzer bir şey, sanki nasıl görüldüğüm başıma gelenler kadar önemliymiş gibi.

Hangi fotoğrafın kullanılacağını merak ediyorum. Bu konuda seçim hakkım var mı? Onlara bir tane verebilir miyim yoksa gazeteciler nasıl resmedileceğimi seçme şansı bile vermeden sosyal medyadan benimkilerden birini mi alacaklar? Yıkılmış bir eşin resmini çizen gazeteciler mütevazı bir resim seçebilir, belki düğmeli bir bluz giymiş ve çok az makyaj yapmış halimi. Ama bir ajandası olan ve benden şüphelenenler muhtemelen tatilde, bikinili, yüzümde kocaman bir gülümseme olan fotoğraflarımdan birini kullanacaklardır, sanki hiçbir şey için, kocasını kaybetmek için bile durmayan, eğlenceyi seven bir kızmışım gibi.

Bazı gazeteciler benimle konuşmak için izin isteyecek, bazıları ise yüzüme mikrofon tutup konuşmamı umacak. Hikâyeyi benim açımdan anlatmam için maddi teklifler gelebilir, ancak bunları kabul edersem benim için pek iyi bir görüntü olmaz, bu yüzden hepsini kesin bir dille geri çevireceğimden emin olabilirsiniz.

Polisle uğraşmanın yanı sıra bir de bunlarla uğraşmak zorunda kalacağım ama ciddi bir suç işlendiğinde ve kimse kimin işlediğini bilmediğinde böyle olur. En azından her şeye hazır olduğumu hissediyorum ve bu iyi bir şey çünkü duştan çıkıp saçlarımı kurutmaya başladıktan sonra köyde bir şeylerin değiştiğine dair ilk işareti duyuyorum.

Dışarıdaki ambulansın siren sesi ve pencereye koştüğümde yoldan çıkıp sahile doğru ilerlediğini görüyorum, tekerlekleri kumun üzerinde dönüyor ve onu çalkalıyor, arkasında bıraktığı lastik izleri muhtemelen gelgit gelip onları yıkayana kadar orada kalacak.

Ambulansın kayalıklara yaklaşmasını izliyorum, dün gece Drew'la birlikte durduğum ve ona gerçekleri anlattığım kayalıklara. Bu sadece beş dakika önce olmuş gibi görünüyor, ama gerçekte on altı saat geçti ve birinin onu bulması düşündüğüm kadar uzun sürmedi.

geride bıraktıklarım. En azından ambulansın bu yüzden burada olduğunu varsayıyorum. Belki de başka bir nedenden dolayı çağrılmıştır. Ama aynı gün orada iki ceset olma ihtimali nedir?

Ambulansın durmasını izliyorum ve gözden kaybolmadan önce içinden iki kişinin indiğini görüyorum. Şu anda cesedin yanında olmalılar, yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyor, kalp masajı yapıyor, onu hayata döndürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Çok geç kaldıklarını fark etmeleri ne kadar zaman alacak merak ediyorum.

Belli ki çok da uzun sürmemiş çünkü polis arabaları gelmeye başlıyor ve işte tam bu noktada sahilde olup bitenlerle ilgili bilgimi bir başkasıyla paylaşmaya karar veriyorum. Yakın gelecekte herhangi bir polis memuru tarafından bilinmemesi için kullan-at olarak satın aldığım ikinci telefonumu çıkarıyorum ve bir arama yapıyorum. Cevap verildiğinde, mümkün olduğunca az kelimeyle ihtiyacım olan tüm bilgileri aktarıyorum.

"Onu buldular.

Basit ifadem anlaşılıyor, böylece telefon görüşmesini neredeyse başladığı kadar hızlı bir şekilde bitirebiliyorum, ardından aceleyle giyiniyorum, böylece sahildeki polis memurlarından biri gelip beni ziyaret etmeye karar verdiğinde hazır oluyorum.

Neler olup bittiğini merak ediyormuşum gibi görünmek için dışarı çıkmayı düşünüyorum ve bahse girerim komşularımdan birkaçı çoktan yüzleri asık ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapılarının önünde duruyorlardır, evlerinin hemen dışında bu kadar ciddi bir şey olabileceği için şok olmuş ve sinirlenmişlerdir. Audrey'nin dışarıda bir yerlerde olduğuna eminim ve onu tanıyorsam, muhtemelen acil durum çalışanlarına son vardiyaları sırasında acıkırlarsa yemeleri için bir şeyler pişiriyordur. Ama ben kendi işime bakıyorum ve ön kapımı kapalı tutuyorum, mülkümün sınırlarının hemen dışında neler olup bittiğinden habersiz davranmayı tercih ediyorum ve ben soru sormadan birinin gelip bana anlatmasından yeterince mutlu oluyorum.

Biraz zaman alıyor ama sonunda kapı çalınıyor ve polisin Drew'in öldüğünü söylemeye geldiğini anlıyorum. Hangi zavallı adam ya da kadının kısa çöpü çektiğini ve bana artık bir dul olduğumu söylemek zorunda kaldığını merak ediyorum. Bu tür konularda deneyimli biri olmalı, ama sanırım bunu ilk kez yapmak zorunda kalan biri de olabilir. Eğer durum buysa, kapı açıldığında ve formaliteler başladığında muhtemelen onlar da benim kadar gergindir.

"Bayan Devlin?

"Evet.

"Ben Polis Memuru Monroe, bu da Polis Memuru Knight. İçeri gelebilir miyiz lütfen?" "Ne oldu? Kocamı buldunuz mu? Onu ihbar ettim. daha önce kayboldu. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"İçeri gelebilirsek konuşabiliriz.

"Aman Tanrım, ne oldu? Ne oldu? O iyi mi?"

Sonra onların yanından sahildeki tüm araçlara bakıyorum ve oyunculuğumu gerçekten artırıyorum.

"Oh hayır, tüm bunların onunla bir ilgisi var mı? Benim Drew'um mu? Yaralandı mı?"

"Lütfen, içeri girebilir miyiz?"

Geri çekilip memurların içeri girmesine izin veriyorum ve onlar da sanki evlerinde misafirmişim gibi beni koltuğuma oturmaya davet ediyorlar. Ancak oturduğumda bana vuruyorlar.

"ok zgnm Bayan Devlin, ama kocanızı bulduğumuza inanıyoruz ve korkarım ki haberler kötü. Kısa bir süre önce bir köpek gezdiricisi tarafından sahilde bir ceset bulundu ve korkarım onun için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Sahildeki birkaç görgü tanığı tarafından yapılan görsel teşhis nedeniyle cesedin Doktor Devlin'e ait olduğundan şpheleniyoruz, ancak tabii ki cesedi resmi olarak teşhis etmeniz gerekiyor. Sahilde görgü tanıkları olduğu için içtenlikle özür dileriz, ancak umarım buranın kontrol altına alınması çok zor bir yer olduğunu takdir edersiniz.

Kasıtlı olarak hiçbir şey söylemiyorum, sadece polis memuruna bakmayı tercih ediyorum, sanırım bunu daha önce de yaptı çünkü kendinden oldukça emin. Ya yle ya da bu konuda doğal bir yeteneği var, ama bu çok tuhaf ve talihsiz bir yetenek olurdu.

"Bayan Devlin, iyi misiniz?"

Muhtemelen şimdi bir şey söylemeliyim.

"Drew öldü m?"

Sorum zar zor duyuluyor. "yle olduğuna inanıyoruz.

"Ne oldu? Sesimin tonunu biraz yükselterek ama yine de biraz uysal ve snk görünmeye çalışarak soruyorum, sanki böyle korkunç bir haber verildikten sonra vücudumdaki tüm hava boşalmış gibi. şimdilik suratım da asık, ama su işleri yolda ve başladığında beklemeye değecek.

'Bunu söylemek için henüz çok erken, ancak adli tıp ekipleri araştırıyor ve daha fazla bilgi edinir edinmez sizi bilgilendireceğiz. Ancak eğer yapabileceğinizi düşünüyorsanız cesedi teşhis etmenizi istiyoruz.

Anlamıyorum. Onu sahilde mi buldunuz? Orada ne yapıyordu?"

"Henüz bilmiyoruz.

Anlamıyorum. Nasıl öldü? Boğuldu mu?"

'Tekrar ediyorum, size tüm gerçekleri anlatabilmemiz için adli tıp ekiplerinin çalışmalarını tamamlamalarını beklememiz gerekiyor. Bu süre zarfında spekülasyon yapmamaya ya da sizi sıkıntıya sokacak herhangi bir şey yapmamaya çalışın.

'Sıkıntı mı? Az önce bana kocamın öldüğünü söylediniz! Nasıl olmamı istersiniz?"

Şimdi zamanı geldi. Gözlerim doluyor ve elimden geleni yapıyorum, feryat edip sızlanırken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum, kederin beş aşamasını da neredeyse saniyeler içinde geçiyorum.

"Hayır, bu olmayacak!"

'Bu nasıl olabilir? Söyle bana! Nasıl?"

'Hayır, bana bundan başka bir şey söyle.

Lütfen!"

"Gittiğine inanamıyorum! Onsuz nasıl başa çıkacağım?"

"Gerçekten gitti, değil mi?"

Memurlar beni teselli etmek için ellerinden geleni yapıyorlar; mendil getiriyorlar, koluma giriyorlar ve hatta bana bir fincan çay yapıyorlar. Tabii ki, bunların hiçbirisi işe yaramıyormuş ve bunu daha iyi hale getirmek için yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundayım, ta ki onu görmek istediğimi söyleme zamanı gelene kadar.

"Elbette," diyor Memur Knight ve beni koltuktan kaldırıyor, bir eli titreyen kolumda, ben titremeye devam ederken, gerçekten şoktaymışım gibi görünüyor. Sonra beni arabaya bindiriyor ve arabayla uzaklaşırken Audrey'nin evinin önünde durmuş beni izlediğini görüyorum.

Tamamen çaresiz görünüyor.

Neyse ki ben aynı şekilde hissetmiyorum.

YİRMİ BEŞ

FERN

Drew'in cesedinin tutulduğu oda soğuk ve karakersiz, bu da bana kocamın kalbini ve son günlerinde nasıl aynı olduğunu düşündürdüğü için komik. Beyaz önlüklü, çok üzgün görünen bir adam tarafından odaya götürülüyorum ve sedyedeki cesedi ortaya çıkarma işlemine başladığında, onu bu işe girmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Bunun sizin için en iyi iş olduğunu düşünmek ne kadar kötü olabilir ki? Tabii her gün ölümle iç içe olmaktan hoşlanan hastalıklı tiplerden biri değilse. Benim yerime onu tercih ederdim çünkü şu anda ölümle iç içe olmak zorunda olsam da bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Derin bir nefes alıp gözlerimi mendille kuruladıktan sonra başıyla onaylıyor ve benim komutumla kapağı çekip altında ne olduğunu gösteriyor.

Bu Drew, ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bir zamanlar pespembe olan yanakları şimdi solgun, ben onu son kez görmek için buraya gelmeden çok önce renklerini kaybetmişler. Gözleri kapalı, yani bu durumu daha katlanılabilir kılmak istesem uyuyor gibi görünebilirdi, ama tişörtündeki ve boynundaki kan lekeleri bana bunun işkenceden başka bir şey olmayacağını hemen hatırlatıyor.

Kan damlacıkları başımızın üstündeki floresan ışığın altında pırıl pırıl parlıyor ama keşke elektrikler kesilse de hepsini görmek zorunda kalmasam. En azından ben sadece bir kısmını görebiliyorum. Başın arka kısmında, vücudun bana görünmeyen ve teklif edilse bile görmek istemediğim bir kısmında çok daha fazla kan var. Tüm bunları biliyorum çünkü kocamın hayatını sona erdiren darbenin vurulduğu yer orasıydı.

ve beni burada, bu odada, şimdi bana bir soru sormak üzere olan bu adamın yanında biten bir yola soktu.

"Bunun çok zor olduğunu biliyorum ama bu adam sizin kocanız mı?

Başımı sallayıp elimi ağzıma götürmeden önce birkaç saniye daha cesede bakıyorum, böylece konuşamayacak kadar şok olduğumu anlıyor. Cesedin üstü örtülüp odadan çıkarılırken ağladığımdan emin oluyorum ve çok zor bir işi olan bir sonraki kişiyle konuşurken de ağlamaya devam ediyorum.

Drew'u kimin öldürdüğünü bulmakla görevli dedektif.

Kötü bir futbol menajeri ile tehlikeli bir mağaza mankeninin karışımı gibi görünen gri ceketli, siyah pantolonlu ve çok ucuz bir çift ayakkabıyla önümde duran adam bana kendisini Dedektif Tomlin olarak tanıttı. Başsağlığı diledikten sonra oturmamı istedi ve birisinin bana bir içki getirip getiremeyeceğini yüksek sesle sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum başımı sallayarak ve birkaç hıçkırığı daha bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Kaybınız için tekrar çok üzgünüm," dedikten sonra duraklıyor ve biraz garip görünüyor. "Sizinle konuşmam gereken birkaç şey var, eğer sorun olmazsa?

Başımı sallıyorum, vücut dilim bu işi bir an önce bitirmek istediğim izlenimini veriyor, böylece eve gidip cenaze hazırlıklarına başlayabilirim.

Dedektif Tomlin bana, 'Kocanız başının arkasına aldığı bir darbe sonucu ölmüş,' dedi. "Bir cisimle vurulduğunu ve anında öldüğünü düşünüyoruz.

Tam olarak bu şekilde öldüğünü bilmeme rağmen, uygun bir şekilde sersemlemiş gibi davrandığımdan emin oluyorum.

"Yapacağım şey bu darbeyi tam olarak kimin indirdiğini bulmak ve adalete teslim edilmelerini sağlamak," diye devam ediyor hevesli dedektif, muhtemelen çiftlerin bir hafta sonu boyunca art arda izledikleri bir TV suç dizisinden fırlamış olabilecek bir replik söylemekten biraz heyecan duyarak.

"Size sormam gereken şeylerden biri de kocanıza zarar vermek istemiş olabilecek herhangi birini tanıyıp tanımadığınız.

"Hayır," diyorum, elimdeki ıslak mendil sümük ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

'Hiç düşmanı yok muydu? Herhangi bir nedenle ona kin beslemiş olabilecek kimse yok muydu?

"Hayır.

'Ölümünden önceki günlerde herhangi bir tartışması ya da anlaşmazlığı oldu mu? Düşünmeye çalışın, büyük bir şey olmak zorunda değil. Başka bir arabaya yol vermek için durmaması ya da barda birinin yanlışlıkla birasını üzerine dökmesi gibi basit bir şey olabilir. Bana araştırarak bir şeyler verebilecek herhangi bir şey.

"Hayır, aklıma bir şey gelmiyor.

Elimdeki mendil yavaş yavaş sıkı bir top haline geliyor ve muhtemelen onu yere bırakmalıyım ama bu garip bir şekilde rahatlatıcı. Küçük de olsa bu dedektiften ve sorularından uzaklaşmaya ihtiyacım var.

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Kocanızla hiç tartıştınız mı?" "Hayır.

'Hiç mi? Vay canına, dünyada kavga etmeyen ilk çift siz olmalısınız'.

Hiçbir sorununuz yokmuş gibi davranmak için biraz fazla hevesli olduğumu fark ettim, bu yüzden biraz daha inandırıcı bir cevap vererek bunu hemen düzelttim.

"Yani, tabii ki herkesin yaptığı gibi küçük anlaşmazlıklarımız oldu.

"Ne gibi?"

Bu dedektiften şimdiden nefret etmeye başladım ama sakın olduğum ve her şeye açık bir şekilde cevap verdiğim sürece benim için bir sorun teşkil etmeyecektir.

"Sadece aptalca şeyler. Ev işi kavgaları, arabaya benzin doldurma sırasının kimde olduğu. Gerçekten saçma.'

"Ama hiç ciddi bir şey
olmadı mı?" "Hayır, hiç
olmadı.

Dedektif başını sallıyor ama bana inandığından emin değilim ve bu beni tedirgin ediyor. Bana inanması şart ve bana onu son gördüğüm zamanın hikâyesini anlattırırken, birkaç yalan söylerken olabildiğince inandırıcı olmak için ekstra çaba sarf ediyorum.

"Kesin olan bir şey var ki," dedi başını sallayarak, "kocanız dün gece yatmadı. Şafak sökmeden çok önce ölmüştü, yani siz ana yatak odasında uyumaya gittikten bir süre sonra evden çıkmış olmalı. Dışarı çıkmak için seçmiş olabileceği herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?"

"Şey," diyorum, aklıma gelmeden önce ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Bazen koşuya çıkardı.

"Koşu mu?

"Evet, son zamanlarda yapmaya başlamıştı. Forma girmek istiyordu. Biraz kilo vermek.

'Bu, neden egzersiz için kullanılabilecek kıyafetlerle bulunduğunu açıklayabilir. Genellikle sahilde ya da başka bir yerde koşuya çıkar mıydı?

"Bilmiyorum. Onunla hiç gitmedim. Sanırım ruh haline göre rotasını değiştiriyordu.

"Peki bunu nasıl biliyorsun?

"Döndüğünde nereye gittiğini bana söylerdi. "O dışarıda koşarken sen ne yaptın?

"Genelde televizyon izlerim ama o gece sanırım uyuyakalmışım. "Tahmin mi ediyorsun?

"Yani öyleydim.

Dedektif sandalyesine yaslanır ve sandalyenin gıcirtısı sessiz odada rahatsız edici bir ses çıkarır.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Pardon

"Nasıl hissediyorsun?

'Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Kocamı yeni kaybettim. Berbat hissediyorum.' 'Hayır, onu kastetmedim. Genel sağlığınıza kastediyorum. Boğaz ağrısı yok,

"Öksürük, ateş?"

"Hayır, neden?

'Burada kocanızı en son gördüğünüz gece hasta olduğunuz yazıyor, bu yüzden merak ediyorum sorunuz neydi? Grip olamazsınız çünkü eğer öyleyse bile oldukça hızlı bir şekilde iyileşmişsiniz.

Benden şüpheleniyor. Yalan söylediğimi düşünüyor. Boku yedim.

"Hayır, grip değildim. Başım ağrıyordu.

"Başınız çok ağrır mı?" "Bazen.

"Peki başınız ağrıdığında kocanızı hep boş yatak odasında mı yatırırırsınız?

"Bazen.

'Bazen yine. Tamam.'

Benimle konuşma şeklinden hoşlanmıyorum ama sanırım savunmacı olmayı bırakıp daha iddialı olmanın zamanı geldi.

'Kocam öldürüldü. Neden bana bu soruları soruyorsunuz? Dışarıda bunu yapan kişiyi bulmaya çalışıyor olmanız gerekirdi.

"Merak etmeyin, ekibim araştırıyor ve suçluyu çabucak bulacaklarından eminim" diye cevap veriyor. Eğer gerçekten suçlu bensem, beni endişelendirmek için tasarlanmış bu ipucunu kaçırmıyorum.

"İyi, güzel. Çünkü bunu neden yaptıklarını bilmek istiyorum." "Ben de öyle.

Burnumu silmek için başka bir mendile uzanmadan önce bir süre birbirimize bakıyoruz ve bu odada oluşmakla tehdit eden gerginliği kırmaya yetiyor.

Dedektif Tomlin, "Pekala, eğer size başka sorularım olursa sizi nerede bulacağımı biliyorum," dedi. "Şimdilik, ben ve meslektaşlarım adına, lütfen bu zor zamanda başsağlığı dileklerimizi kabul edin.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve odadan olabildiğince çabuk çıkıyorum.

Şüphelendiğim ve korktuğum gibi, bir dedektifle konuşmak zorunda kalmak sinir bozucu bir deneyimdi ve tekrarlamak zorunda kalacağımdan emin olduğum bir deneyimdi. Ancak şimdilik, bir danışmanın beni bekleyeceği eve gitmekte özgürüm, böylece Manchester'dan aile üyeleri gelene kadar tek başıma değilim.

Beni evime geri götüren aracın camından dışarı bakıyorum ve köye yaklaştıkça sokakların her iki tarafında park etmiş arabaları ve medya minibüslerini görüyorum. Şenlik gününden bile daha yoğun görünüyor ve evleri sahildeki cinayet hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışan insanlarla dolup taşan köy sakinlerinin bundan ne anladığını merak ediyorum.

Buraya geldiğimden beri ilk kez, bir polis minibüsü böyle bir manevra için yeterince büyük olmayan bir yolda geri dönmeye çalışırken gerçek bir trafik sıkışıklığına tanık oluyorum, ancak bekleyen araçlardaki sürücülerin hiçbiri korna çalmıyor. Hepsi de polisin sadece bir iş yapmak için burada olduğunun ve iş bitene kadar herkesin onları rahat bırakması gerektiğinin bilincinde.

Minibüsü kullanan zavallı polis irtibat görevlisi sonunda istediği yola girmeden önce istemediği yoldan gitmesi gerektiğini fark ediyor ve trafik yeniden hareketlenmeye başlıyor, böylece eve yaklaşabiliyorum. Ancak evimin önündeki insan kalabalığına bakılırsa, orada da pek rahat yok. İlk başta hepsinin gazeteci olduğunu sanıyorum.

Arabadan iner inmez beni köşeye sıkıştırmak için bekliyorlardı ama sonra çiçek demetlerini gördüm ve saygılarını sunmak için gelen sakinler olduklarını anladım. Drew'in cesedinin kimliği daha yeni tespit edilmiş olmasına rağmen, merhumun kimliği hakkında söylentiler çoktan yayılmış olmalı. Cesedi bulan köpek gezdiricisi birilerine onun yeni doktor olduğundan bahsetmiş olmalı ve bu bilgi birbirine sıkı sıkıya bağlı bu köyde bir yangın gibi yayılmış.

İçinde bulunduğum arabanın yaklaştığını gören herkes dönüp bakıyor ve keşke hepsiyle yüzleşmek zorunda kalmadan ön kapıya ulaşabileceğim başka bir yol olsaydı, ama yok, bu yüzden arbedenin içinden geçirilmeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Çok üzgünüm!" diye bağıyor biri sol tarafımda.

"Bunu yapanı yakalayacaklar! Söz veriyorum!" diye bağıyor bir başkası sağımda.

Birkaç duygu daha bana doğru bağıyor ama çoğunlukla yanlarından geçerken herkes sessiz, ne diyeceklerini bilemiyorlar ya da beni daha da üzmekten korktukları için bir şey söyleyemiyorlar. Kahve sabahından birkaç yüz görüyorum ve sanırım gelecek hafta benim katılmayacağımdan oldukça emin olduğum bir toplantıda gündem için mükemmel bir maddeleri var. Ancak toplantıdan burada olmayan bir kişi var ve yokluğuyla dikkat çekiyor.

Alice hiçbir yerde görünmüyor ve ben nedenini merak ediyorum.

Sanırım dünyayla yüzleşemeyecek kadar üzgün olduğu için. Benim aksime, o değer verdiği bir adamı kaybetti.

Ama yakında onu yakalamak için bolca zamanımız olacak.

YİRMİ ALTI

FERN

Çiçekler. Onlardan oluşan bir denizde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. İhtiyacı olan birine hediye almak isteyenlerin tercihi beyaz leylak ya da gül gibi görünüyor ve görünüşe göre beyaz yasın gayri resmi rengi, sanırım bu mantıklı. Evim şu anda sevdiklerim ya da yabancılar tarafından bırakılan buketlerle dolu, hepsi de bu zor zamanda bana destek olma arzusunda birleşti. Elbette, oturma odasındaki halıyı kirleten yaprakların miktarı olmasa da, tüm jestleri takdir ediyorum, ancak zor koşullar altında bir demet çiçek teslim eden herkesin bileceği gibi, bunlar gerçekten çok fazla fark yaratmıyor. Olan kötü şeyi değiştirmezler ya da her şeyi aniden yeniden yoluna koymazlar. Sadece solup ölmeden önce kasveti aydınlatmak için kısa bir renk katarlar ve hayattaki diğer her şeyin de aynı şekilde sona erme eğiliminde olduğunu bir kez daha hatırlatırlar.

Herkesin düşündüğünün aksine teknik olarak yas tutmuyorum; bir demet zambağın daha vazoya konulup, üzerinde hâlâ yer olan birkaç yüzeyden birinde sergilenmesini izlerken kendimi olabildiğince kötü hissetmiyorum. Söz konusu 'çiçekçi' annem Kath ve neredeyse yirmi dört saattir burada; dün babam Tony ile birlikte geldiler, yüzlerinde kederli bir ifade vardı ve kollarını iki yana açmış kızlarını bekliyorlardı.

Aslında onları gördüğümde oldukça kolay ağlayabildim, bu oyunculuk işinde daha da iyi olduğum için değil, her iki ebeveynimin de yüzündeki gerçek acıyı görebildiğim için. Cehennemi yaşadığıma inandıklarını düşünmek kalbimi kırdı. Her ikisinin de, bana olanları alıp kendilerine aktarma şansları olsaydı, ellerinden gelen her şeyi seve seve yapacaklarını görebiliyordum ve aslında gayet iyi olduğuma dair hiçbir fikirleri olmasa da, bunu görmek beni yine de üzüyordu.

Buraya geldiklerinden beri ikisi de çok meşguldü; annem çiçekleri ve taziye kartlarını düzenlerken bir yandan da mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla fincan çay yapıyordu, babam ise ya küçük bir çocukken yaptığım aptalca bir şeyden ya da Drew'la evlendiğimizden bahsederek beni neşelendirmeye çalışıyor ve düğün gününde yaşanan komik bir olayı vurguluyordu. Bazı insanlar böyle bir durumda konuyu garip bir şekilde geçiştirebilir ama babam öyle değil. Drew'un adını anmaktan ve beni üzme riskini almaktan korkmaz, bunun yerine onu düşünürken beni gülümsetme şansı varsa ve bu konuda iyidir. Aslında o kadar iyi ki, bir noktada Drew ile geçirdiğim o güzel zamanı hatırlamamı sağlıyor ki, kaybettiğim şey için gerçekten üzülüyorum.

Tüm bunlar onlara yas tutma sürecinin doğal bir parçası gibi görünse de benim için, planladığım ve uyguladığım şeylere rağmen hala bir şeyler kaybettiğimin açık bir hatırlatıcısı. Kötülükten önce gelen tüm iyi zamanları kaybettim. Drew üzüntüyü getirmeden önceki neşeyi. Artık onları geri getirme şansım yok, Drew'un kendini affettirme, beni tekrar kazanma, yeminlerimizi yenileme ya da buna benzer bir şey yapma şansı yok. Sadece bitti. Sonsuza kadar.

Ailemin benim için yaptıklarından çok daha fazla minnettar olduğum bir şey varsa o da henüz Drew'ın ailesiyle yüzleşmek zorunda kalmamış olmam. İkisi de yurtdışında yaşıyor ve şu anda buraya gelmek üzere yola çıkmış olsalar da henüz gelmediler, bu konuda rahatladım çünkü yüzlerindeki acının annem ve babamınkinden çok daha kötü olacağını biliyorum. Şu anda yaşadıkları kedere katkıda bulunmuş olmam berbat bir şey ve bunun nedenini ancak benim neler yaşadığımı ve beni bu kadar uzun süre ezip geçen bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilseler anlayabilirlerdi. Ancak bunların hiçbirini henüz bilemezler, bu nedenle şu an itibariyle sevgili oğullarını, aziz kocalarını, popüler arkadaşlarını ve saygın doktorlarını kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorlar, her ne kadar öldüğünde bu unvanlardan bazıları onun için geçerli olmasa da.

Ziyarete gelenler sadece aile üyeleri değil. Köydeki insanlar, plajın önündeki gazeteci kalabalığına göğüs gererek kapımı çaldılar ve başsağlığı dileklerini bizzat ilettiler. Audrey geldi ve belli ki elinde unlu mamuller vardı. Agatha geldi, muhtemelen her zaman olduğu gibi sefil olabileceği ve böyle bir durumda kimsenin gözünü kırpmayacağı gerçeğinin tadını çıkarıyordu. Kasapların sahipleri çok büyük ve çok büyük bir

Kalorili et tepsisi çünkü onların deyimiyle, 'Sosisler böyle bir zamanda yardımcı olamaz. Ama işleri daha da kötüleştiremezler.

Babam şu anda mutfakta o sosislerden birkaçını pişiriyor ve kokusu ağzımı sulandırıyor. Ama lezzetli bir sandviç yemeden önce ilgilenmem gereken bir ziyaretçi daha var ve annem kapıyı açtıktan sonra tam olarak kim olduğunu duyuyorum.

Bu Rory. En derin üzüntülerini sunuyor.

Ama tek bilmek istediğim karısını da yanında getirip getirmediği.

Daha iyi görebilmek için koridora doğru yürüyorum ve bunu yaptığımda Alice'in gerçekten de kocasının yanında durduğunu görüyorum. Siyah bir bluz giymiş, sanki cenaze töreni için prova yapıyormuş gibi, ancak bunun ne zaman olacağından tam olarak emin değilim. Polisin Drew'in cesedini toprağa vermeden önce yapması gereken işler var.

Rory koridorda annemin arkasında gizlendiğimi fark edince, "Çok üzgünüm," diyor. 'Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa. Herhangi bir şey.

Onlara biraz daha yaklaşmak için kendimi zorluyorum ve Rory gerçekten de az önce söylediklerinde ciddi gibi görünüyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Alice henüz bir şey söylemedi ve söylemeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum, ama sonra boğazını temizliyor ve başsağlığı diliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum onlara, bu insanların kim olduğunu söylerken omzuma güven verici bir el koyan anneme katılarak. 'Bunlar köyde edindiğimiz yeni arkadaşlar. Drew'den kısa bir süre önce bir akşam yemeği partisi vermiştik...'

O zaman bilerek sesimin kesilmesine izin verdim, cümlemi yarım bıraktım çünkü kelimeleri söylemek benim için zor olmalıydı.

"Drew harika bir adamdı," diyor Rory. 'Kısa bir süreliğine de olsa onu tanıdığımız için kendimizi çok şanslı hissediyoruz.

"Evet," diye ekliyor hüzünlü Alice, kocamla tanıştığı için ne kadar mutlu olduğunu söylemesine gerek yok. Yorgun görünüyor ve gözleri hafifçe şiş, bu da buraya gelmeden önce ağladığını gösteriyor. Ama bunu, tıpkı uzun süredir yürüttüğü ilişkide olduğu gibi, eşinin gözünden uzakta, özel olarak yaptığını hayal ediyorum.

İkisi de harekete geçmeye hazır gibi görünüyorlar, beni ve ailemi rahat bırakıyorlar, ta ki ben onlara bir şeyler içmek için içeri gelmelerini önerene kadar.

Rory, "Hayır, yük olmak istemeyiz," diyor ama ben ısrar ediyorum, Alice'in bu eve tekrar gelmek zorunda kalma düşüncesinden ne kadar tedirgin olduğunu görmekten zevk aldığımı emin oluyorum.

Annem mutfaka koşturmadan önce bugün on ikinci kez, "Ben çaydanlığı koyayım," diyor, Rory ve Alice de beceriksizce beni oturma odasına kadar takip ediyor ve hepimiz çiçeklerin önüne oturuyoruz.

Rory başını sallayarak, "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyor. 'Neden biri Drew'a zarar vermek istesin ki? O harika bir adamdı.

Ben de başımı sallıyorum ve şu anda tek umudumun polisin suçluyu bulması olduğunu belirtiyorum.

"Ellerinde hiç ipucu var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok.

'Eminim onları yakalayacaklardır.

Yakalamak zorundalar.' "Evet.

Garip bir sessizlik oldu, sonra hıçkırık sesiyle bozuldu. Ama bu sefer ağlayan ben değilim.

Bu Alice.

Gözyaşlarını bastırmak için elinden geleni yapıyor ama sanırım bunu yapması zor çünkü benimkinin aksine onun gözyaşları çok gerçek ve Rory ona bir mendil getirirken ağlayan kadını izliyorum ve onun Drew'u düğün günümüzde benden daha çok sevmiş olup olamayacağını merak ediyorum. Belki de aralarındaki tek şey seksti. Her iki durumda da, ikimiz de onu kaybettik. Ama bu ikimizin de kaybeden olması gerektiği anlamına gelmiyor.

Penceremin dışında bir kargaşa var ve Rory'ye kapalı perdelerin arasından bakıp neler olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğini soruyorum, çünkü kendim bakarsam dışarıdaki tüm kameralı telefonlar tarafından fotoğrafım çekilecek.

Dediğimi yapıyor ve kontrol ettikten sonra bana polis arabalarının evimin önüne park ettiğini söylüyor.

"Neler olduğundan emin değilim," diyor bana polisin garaj yoluna doğru geldiğini söylemeden önce.

Alice gözyaşlarını silerken iyimser bir ifadeyle, 'Belki bir haberleri vardır,' diyor.

Sanırım öyle, yoksa neden burada olsunlar ki? Ama ne biliyorlar? Katilin kim olduğunu bulabildiler mi? Burada gerçekten ne olduğunu anladılar mı?

Babam kapıyı açmaya giderken "Ben bakarım," diye sesleniyor ve ben de onunla gitmem gerekirken, ayağa kalkamayacak kadar endişeli bir şekilde koltukta oturmaya devam ediyorum.

Bu olabilir. Polis yalanlarımı anlamış olabilir. Ve şimdi beni ailemin ve nefret ettiğim kadının önünde tutuklamaya geliyorlar.

Ayak sesleri yaklaşmadan önce koridorda alçak sesler duyuyorum ve babam eve birkaç kişinin girmesine izin vermiş gibi görünüyor.

Dışarıda kaç polis memuru var?

Odaya girmeye başladıklarında cevabımı alıyorum ve en az dört tane saydıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve bana kelepçeleri taktıklarında şok olmuş gibi davranmak için iyi bir iş çıkarmaya çalışmam gerektiğini anlıyorum.

Ama buraya gelmelerinin sebebi ben değilim. Onun yerine, dikkatlerini karşımdaki kanepeye çeviriyorlar.

'Alice Richardson, sizi cinayet şüphesiyle tutukluyoruz. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulanırken daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak sunulabilir.

"Bekle. Ne?" diye sorar şüpheli.

Alice ayağa kaldırılırken ve elleri arkasından çekilirken odadaki diğer herkes gibi şaşkın görünüyor. Gördüğüm metalik parıltı, kapıya doğru götürülmeden önce takılan kelepçeler. Ama onu öylece götürmeleri o kadar kolay olmayacak.

'Ne halt ediyorsun sen? O benim karım! Rory ağlayarak onları durdurmaya çalışır, ama belli ki bu hoşlarına gitmez ve onu işlerini yapmalarına izin vermesi, aksi takdirde bir memuru engellemekten tutuklamak zorunda kalacakları konusunda uyarırlar.

Mutfaktan yanık sosis kokusu gelirken babam, "Anlamıyorum," diyor.

Annem bana neler olduğunu sorarak kafa karışıklığına bir yenisini ekliyor ama Alice götürülürken ben sadece şaşkınlıkla bakıyorum. Daha sonra başka bir memur bana gelişmelerden kısa süre içinde haberdar edileceğimi söylüyor ve Rory hemen cevap isterken Alice'in ayaklarının olduğu yerde halının üzerinde duran mendili fark ediyorum. Tutuklanmadan hemen önce düşürmüş olmalı.

Kocamı öldürmekten tutuklandım.

Keşke şu an yalnız olsaydım da gülümseyebilseydim.

Gülümserdim çünkü az önce olan şey iyi bir haberdi.

Her şey plana uygun gidiyor demektir.

YİRMİ YEDİ

FERN

Polis karakoluna geri döndüm ve Dedektif Tomlin'den bilgi almak için sabırsızlanıyorum. Beklerken Alice'in gözaltında olduğunu ve kendisine yöneltilen tüm sorularla nasıl başa çıkabileceğini hayal ediyorum. Suçlandığı için üzgün olabilir ya da meydan okurcasına masum olduğunu iddia ediyor olabilir. Yine de kesin olan bir şey var. Polis Drew'i onun öldürmediğine ikna olana kadar hiçbir yere gitmeyecek ve eğer işimi doğru yaptıysam, asla da gitmeyecekler.

Dedektif Alice'le konuştuktan sonra beni görmeye gelene kadar bir saat daha geçti ve karşıma otururken, çok zor bir zamanda sabırlı olduğum için bana teşekkür etti.

"Neler oluyor? Kovalamacayı keserek soruyorum.

"Bildiğiniz gibi Alice Richardson'ı cinayet şüphesiyle tutukladık. Kendisini sorguluyoruz ve mülkünde arama yaparken kendisini gözaltına almak için yeterli delil olduğunu düşünüyoruz.

"Ne kanıtı?

"Kocanızın telefonunda Alice'ten gelen bir mesaj bulduk; Alice kocanıza öldüğü gece sahilde buluşmalarını söylüyordu. Önerdiği yer cesedin bulunduğu yerle aynı.

Şimdiye kadar çok iyi.

"Aman Tanrım, onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Bunu neden yapsın ki?"

"Hikayenin tamamını henüz bilmiyoruz ama bu çok güçlü bir ipucu ve Alice'i sorgularken mesajın onun cihazından geldiğini teyit edebilmek için cep telefonunu görmek istedik. Ancak bize telefonunu birkaç gün önce kaybettiğini söyleyerek veremedi.

"Bu çok uygun görünüyor.

Muhtemelen. Bu yüzden şu anda evini aramak üzere yola çıkan polisler var. Onlara katılacağım, ama sadece seni gelişmelerden haberdar etmek istedim.

gitmeden önce.'

"Sence onu bulabilecek misin? Telefonu yanı.'

Bilmiyorum. Bu arada Alice burada tutulacak çünkü ona soracağımız daha pek çok soru var. Ama o telefon çok önemli, o yüzden sakıncası yoksa arama sırasında ekibe eşlik edeceğim.

"Elbette. Teşekkür ederim.'

Dedektif Tomlin ayrılıyor ve ailemin beni beklediği koridora kadar bana eşlik ediliyor.

"Neler oluyor? Babam beni gördüğünde soruyor. "O mu yaptı?"

"Henüz bilmiyorlar. Evini arayacaklar.'

"Onun bir arkadaşı olduğunu sanıyordum! Annem ağlıyor, o kadar masum ve naif ki onu bu yüzden seviyorum.

"Sadece eve gitmek istiyorum," diyorum. "Drew'in ailesi birazdan burada olur.

Koridorlarda çıkışa doğru ilerliyoruz, ama oraya varmadan önce bir köşede birinin tartıştığını duyuyorum. Sesin Rory'ye ait olduğunu anlıyorum ve belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, karısının cinayetten tutuklandığını gören bir adam için çok kızgın.

"Birinin bana neler olduğunu anlatması gerekiyor!

Muhtemelen gitmem gerektiğini biliyorum, ama bir göz atmadan edemiyorum, bu yüzden gürültüye doğru yürüyorum.

"Ne demek evimizi aramak istiyorsunuz? Rory ağlar. 'Hayır, bunu yapmanıza izin vermiyorum! Karımla konuşmak istiyorum! Bu çok saçma!

Sonra Rory'yi gördüm, etrafı polislerle çevriliydi. Dikkatli olmazsa, gözaltında karısına katılabilir. Çünkü hâlâ atıp tutuyor ve defalarca sakın olması söylenmesine rağmen bunu yapmıyor.

Polis memurlarının ona biraz sempati duyacaklarını umuyorum, çünkü kendi ortakları ciddi bir suçtan tutuklansa ve hiçbir cevap alamazlar eminim onlar da aynı şekilde hayal kırıklığına uğrarlardı. Rory'nin evinin çok kısa bir süre sonra aynı polisler tarafından aranacağını bilmesi ve her ne kadar bunu istemediğini söylese de ellerinde arama emri olduğunu ve bu konuda yapabileceği pek bir şey olmadığını bilmesi kesinlikle yardımcı olmuyor.

Annem, muhtemelen durumun stresini daha da artıracaklarını düşündüğü için beni kaotik ortamdan uzaklaştırmak isteyerek, "Hadi, gidelim canım," diyor. Ama Rory'nin sonunda pes ettiğini ve polislerin yapmaları gerekeni yapmalarına izin verdiğini görecektik kadar uzun süre izlemeye devam ediyorum. O

Etraftaki herkes yeni bir tutuklama yapmak zorunda kalmayacakları için rahatlamış görünürken, acınası bir şekilde bir sandalyeye yığılır ve başını ellerinin arasına gömer.

Memurlar dağılıp gürültü başlamadan önce ne yapıyorlarsa ona geri dönerken, annemle babam kapıya yöneliyor ve benim de hemen arkalarında olduğumu düşünüyorlar. Ama başını ellerinden kaldırıp benimle göz teması kurduğunu görecektir kadar uzun süre oyalanıyorum ve gözlerimi Rory'den ayırmıyorum.

Ve bunu yaptığında, bana her şeye rağmen iyi olduğuna dair bir işaret veriyor. Bana göz kırpmıyor.

Kendimi biraz daha cesur hissediyordum, ben de ona göz kırpardım.

YİRMİ SEKİZ

FERN

ALTI AY ÖNCE

Elimdeki alışveriş poşetleri bugün Manchester'ın merkezinde verimli bir gezi yaptığımın işareti. Bir taksinin arkasına atlayıp eve doğru yola çıktığımda kendimi iyi hissediyorum. Biraz alışveriş terapisi gibisi yoktur ve eminim ki kocam son savurganlığımdan kısa bir süre sonra banka ekstrelerini endişeyle kontrol edecek olsa da, kredi kartı elimdeyken asla fazla delirmediğimi biliyor.

Zavallı Drew. Şu anda işte ve yine yoğun bir hasta günüyle uğraşıyor. Çok sıkı çalışıyor ve bazen ondan çok daha kolay, kaygısız bir hayatı olduğu için kendimi kötü hissediyorum. Ama aynı zamanda yaptığı iş konusunda son derece tutkulu ve başkalarına yardım etmek için yaşıyor, bu yüzden burada benimle alışveriş yapmak yerine orada, muayenehanesinde ağrı kesici ve astım inhaleri reçete etmeyi tercih edeceğini biliyorum.

Şehrin üzerinde asılı duran bir başka kömür rengi gökyüzünden ilk yağmur damlaları düşmeye başlarken bir taksinin arkasına binmeyi başarıyorum. Bu, sıcak ve güneşli bir tatil kaçamağı düşünmeye başlamak için ihtiyacım olan motivasyon olabilir ve döndüğümde biraz araştırma yapmak için zihnime bir not alıyorum, böylece Drew'e önümüzdeki haftalarda küçük bir yolculuğa çıkmamızı önerdiğimde aklımda birkaç yer olacak.

Bir tatili hak ediyor ve son tatilimizden bu yana epey zaman geçti. Belki yine İtalya'ya gideriz. Ya da belki daha uzaklara. Balayımızın tadını çıkardığımız Karayipler'e dönmek de bir seçenek olabilir.

Taksi şoförüm beni eve götürürken egzotik yerlerle ilgili hayaller kurduğum için dışarıdaki kasvetli havayla baş etmek daha kolay oluyor. Taksi şoförü

Sokağında, ön kapımdan içeri girmeyi ve çok sayıda çantamı ayaklarımın dibine bırakmayı dört gözle bekliyorum, ardından çok zaman ve emek harcadığım bu güzel evde biraz dinleneceğim. Burası gerçekten sade bir yer ve buradan ayrılabilceğimizi hiç sanmıyorum. İyi bir fiyata aldık ve biriktirdiğimiz parayı yenilemek için harcadık ve kesinlikle değeri artmış olsa da, Drew veya benim satıp başka bir yere taşınmak istememiz için bir neden göremiyorum. Burayı seviyoruz, sadece kendi mülkümüzü değil bu bölgeyi de. İkimizin de doğup büyüdüğü yerden çok uzakta değil, ailemiz ve arkadaşlarımız kapımızın önünde, dolayısıyla mutlu ve sağlıklı bir yaşam için ihtiyacımız olan her şeye sahip.

Ve sonra garaj yolumun başında duran adamı görüyorum; aklıma gelebilecek hiçbir nedeni olmayan bir yabancı, ama çok kısa bir süre sonra hayatımı hayal edebileceğimden çok daha fazla şekilde değiştirecek haberi bana iletcek biri. Ama tabii ki taksiden inmek için kapıyı açtığımda bunu bilmiyordum ve şoför uzaklaştıktan sonra evimin önündeki adamın kesinlikle benim için burada olduğunu fark ettim.

"Merhaba, Bayan

Devlin?" "Evet.

Doğru.

Yabancıyı baştan aşağı süzüyorum, oldukça resmi görünümüne, şık saç kesimine, kesilmiş sakalına ve sıcak gözlerine dikkat ediyorum ve büyük olasılıkla burada kötü niyetlerle beni bekleyen tuhaf bir seri katil ya da sapık olmadığından emin oluyorum. Ama adımı ya da en azından soyadımı biliyor gibi görünüyor, o halde tüm bunlar da neyin nesi?

"Sen kimsin?"

"Benim adım Rory.

"Kocamın arkadaşı mısınız?

'Hayır. Ama onun kim olduğunu biliyorum. Burada olmamın sebebi o.' "Ona bir şey mi oldu?

Ben günümü para saçarak ve tatil hayalleri kurarak geçirirken, Drew'un bir kazaya karışmış olabileceği korkusuyla doluyorum.

O iyi. Merak etmeyin. Ama sizinle onun hakkında konuşmam gerek. İçeri gelebilir miyim?"

"Burası iyi," diyorum, kim olduğunu ve neden burada olduğunu tam olarak anlamadan bu adamın evime girmesine izin vermeye henüz istekli değilim.

"Bu neyle ilgili?

Rory bana söylemeden önce derin bir nefes alıyor.

"Kocanız ve karımın bir ilişkisi var. "Pardon?

"Karımın adı Alice ve kocanız Drew ile yatıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?

Bu aslında Drew'in kaza geçirmesinden daha kötü olabilir.

"Geçen hafta karımın telefonunda mesajlar buldum. Başka bir adamla mesajlaşıyordu. Yakın oldukları belliydi, bu yüzden bir gün onu takip ettim ve bir otelin dışında onunla buluştuğunu gördüm. Sonra ikisi birlikte içeri girdiler.

Rory bana telefonunda Drew ve karısının şehir merkezindeki bir otele girerken çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor. Bu o, buna hiç şüphe yok, ama bunun başka bir açıklaması olmalı.

'Yanılıyor olmalısınız. Kocamın bir ilişkisi yok.'

'Bunun sizin için bir şok olduğunu biliyorum ve nasıl hissettiğinizi tamamen anlıyorum çünkü ben de buna inanmak istemedim. Ama bu doğru.

'O otelde herhangi bir şey yapıyor olabilirler. Bir toplantıya ya da başka bir şeye giden iş arkadaşları olabilirler!

Biraz abartıyorum ama sanırım Drew'un o kadınla çalışmış olma ihtimali var, her ne kadar ondan hiç bahsetmemiş olsa da ve o gün otelde tıbbi bir konferansa katılıyor olabilir.

"Bunu nasıl açıklayacaksın? Rory bana başka bir fotoğraf göstererek soruyor ve bu sefer bunu mazur göstermeye çalışmamın hiçbir yolu yok. Çünkü bu, Drew ve Alice'in ayrılmadan önce otelin hemen dışındaki sokakta öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafı. Sadece ilişkilerinin doğası hakkındaki tüm şüpheleri ortadan kaldırmakla kalmayan, aynı zamanda yakalanmama konusunda ne kadar emin olduklarını da gösteren küstah bir hareket.

Alışveriş poşetleri elimden kayarken aniden bacaklarımdaki hissi kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bahçe duvarıma oturmak zorunda kalıyorum. Sanki göğsüm bir mendeneye konmuş ve sıkılıyormuş gibi, ya da belki de sadece kalbim. Daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım ve bu kadar kötü hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Sana bu haberi veren kişi olduğum için çok üzgünüm ama bilmeye hakkın olduğunu düşündüm," diyor Rory, iyiliğim için gerçekten endişelendiğini göstererek, ki şu anda sindirmeye çalışmam gereken çok fazla şey olmasaydı bu çok hoş bir davranış olurdu.

"Buna inanamıyorum," diyorum, göğsümdeki ağrı hafiflemeyi reddederken sesim umutsuzluk ve iğrenme karışımı bir tonda çıkıyor.

İki ana soru: Drew bunu bana nasıl yapabildi? Artık bunu bildiğime göre yaşamaya nasıl devam edebilirim?

Rory tüm bunlarla çoktan başa çıkmış olmalı çünkü benden daha soğukkanlı ve beni teselli etmeye çalışıyor ama pek işe yaradığı söylenemez.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyorum, bu soruya daha önce düşündüğüm iki sorudan daha iyi bir cevap alma şansım olacağının farkındayım.

"O gün otelden sonra kocanızı işyerine kadar takip ettim ve doktor olarak çalıştığını gördüm. İçeri girip randevum varmış gibi davranmak ve onunla yüzleşmek istedim. Ama bunu yapacak cesareti kendimde bulamadığım için dışarıda oturdum. Sonunda onu evine kadar takip ettim, buraya kadar, ama yine onunla yüzleşemedim. Bu yüzden oradan ayrıldım. Adını internette o muayenehanede çalışan doktorlar arasında yaptığım kısa bir aramadan öğrendim. Fotoğrafları web sitelerinde var.

Drew'in sadece o kadınla ne yaptığını değil, aynı zamanda kocası tarafından takip edildiğini ve hala gümbürtüye gittiğinden haberi olmadığını düşünmek, bu şok edici duruma eklenecek daha fazla çılgınlıktır.

Rory yanımdaki duvara otururken, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Sanırım neler olup bittiğinden haberin yoktu?"

"Hayır, tabii ki değil!"

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece bu sorunu daha önce fark ettiğime dair bir işaret var mı diye aklımı kurcalayıp duruyordum. Ama aramızın iyi olduğunu sanıyordum. Nadiren tartışırdık. Birlikte mutluyduk ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Bu tam olarak Drew ile olan evliliğime benziyor, bu yüzden ikimizin de bu durumdan tamamen gafil olduğu açık.

"Ben de ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim duygusallıktan titriyor.

"Bu gece Alice ile konuşacağım. Ona bildiklerimi anlatacağım.

Rory benden çok daha cesur görünüyor, ama bunu sindirmek için benden daha uzun zamanı oldu. Drew'la da benzer bir konuşma yapma düşüncesi beni dehşete düşürüyor, çünkü 'biliyorum' sözlerini söylediğimde, onun cephesinin parçalanacağını biliyorum ve bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Savunmaya geçip inkar mı edecek? Bana bir hikaye uydurup bunu mazur göstermeye mi çalışacak? Ya da, ki en çok korktuğum şey de bu, bir ilişkisi olduğunu itiraf edecek ve beni onun için terk ettiğini söylemeden önce olası tüm şüpheleri ortadan kaldıracak mı?

"Ne yapacaksın? Rory bana soruyor ve sanki benim de aynı şeyi yapacağımı umarak ortağıyla yüzleşmek için biraz onay arıyor gibi görünüyor.

"Sanırım Drew'a benim de bildiğimi söyleyeceğim. Ama şimdiden söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunun farkındayım. Hayatımın sonuna kadar evli kalmayı umduğum adamla yüzleşip ona her şeyi mahvettiğini bildiğimi nasıl söyleyeceğim? Çünkü yaptığı şey tam olarak bu. Geleceğimizi çaldı ve aynı zamanda eskiden mutlu olan geçmişimizi de yok etti.

Bahçe duvarımdaki o konuşmadan sonra Drew işten eve gelene kadar dört uzun saat geçti ve ben tüm bu süreyi hasta olmamak için elimden geleni yaparak geçirdim. Ama o içeri girip bana gülümseyerek her şey yolundaymış gibi davranırken, ne yazık ki ikimiz için de öyle değil, mide bulantısı beni neredeyse boğuyor.

Sadece söylemeliyim. Ne söylemem gerekiyorsa söyleyeyim. Bitirelim şu işi.

"Günün nasıl geçti? Drew soruyor. "Koridordaki alışveriş poşetlerini gördüm, sanırım iyi bir gündü.

Sadece söyle Fern. Ona bildiklerini anlat ve yüzündeki o sırtışı sil.

"Ee, ne aldın?" diye soruyor buzdolabını açıp portakal suyu kutusunu çıkardıktan sonra bir yudum alıyor.

Normalde bir bardağa dökmek yerine doğrudan kartondan içtiği için onu azarlardım, ama nedense bu düşüncesizlik olayların büyük planında çok önemli görünmüyor. Son zamanlarda yaptığı en kötü şey olmadığı kesin, ama neden henüz bir şey söylemedim? Ve neden ne kadar uzun süre bekletirsem, bunu gerçekten yapma şansım o kadar azalıyormuş gibi geliyor?

"Merhaba, içeride kimse var mı? Drew, ben cevap vermeyince gülerek "Kimse yok mu?" diye soruyor.

"Ha?

"Sana bugün ne aldığını sordum. Güzel bir şey var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece birkaç parça.

"Ne gibi?

"Ee, sadece birkaç tane. Fazla bir şey değil."

"Vay canına, alışveriş konusunda seni hiç bu kadar hevesli görmemiştim.

Kartondan bir yudum daha almadan önce tekrar gülüyor ve ben de yapmak istiyorum, gerçekten istiyorum, ama yapamayacağımı fark ediyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu maskaralığı sürdürmek dürüst olmaktan daha kolay ve daha güvenli geliyor. Sanırım Drew bunca zamandır yaptıklarıyla bunu zaten biliyor.

Bunun bir de yüksek sesle söylemediğimde daha az gerçekmiş gibi hissetmeme neden olan bir yönü var, sanki gerçek değilmiş gibi davranabilirmişim gibi. Şu anda sadece düşüncelerimle savaş halindeyim ve belki de bu, düşüncelerimi dile getirmekten ve Drew ile gerçekten savaş halinde olmaktan daha iyidir.

Rory'nin partneriyle konuşmakta daha başarılı olup olmadığını merak ediyorum. Evimden ayrılmadan hemen önce numaralarımızı değiştirdik, böylece ona mesaj atıp nasıl gittiğini sorabildim. Sanırım sadece birimizin elini taşın altına koyup partneriyle yüzleşmesi gerekiyor, çünkü biri oyunun bittiğini anladığında diğerine mutlaka söyleyecektir. Zayıf biri olabilirim ama bu pis işi Rory'nin yapmasını beklemeyi tercih ederim. O zaman Alice Drew'a söyleyebilir, beni de konuyu kendim açmanın tatsızlığından kurtarır.

Drew kendi telefonuyla o kadar meşgul ki benimkini fark etmiyor, ben de Rory'ye mesaj atıp son durumu soruyorum. Ama mesajı aldığımda benden daha ileri gitmemiş görünüyor:

Denedim ama yapamadım.

Ben de öyle olduğumu itiraf ediyorum. Sonra buluşma ayarladık, ikimiz de bu karmaşada yolumuzu bulmak için desteğe ihtiyaç duyuyorduk. Ertesi gün, Drew işe döndüğünde ve Alice başka işlerle meşgulken, Rory ile şehirdeki bir barda buluşuyorum.

Onu gördüğümde, önceki gece benim uyuduğum kadar uyumuş gibi görünüyor, ki bu da hiç yok.

"Düşündüğümde daha zor oldu," diyorum ona köşedeki bir masada oturup içkilerimizi yudumlarken. "Ağzımdan kaçırmaya çalıştım ama bu imkansızdı. Ve en kötüsü neydi biliyor musunuz? Ben bunlarla boğuşurken kocam hiç umursamadan mutfağımızda dolaşıyordu.

Rory viskisinden gergin bir yudum almadan önce, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye itiraf ediyor. 'Alice'in ona ne anlatmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikri yoktu. O kadar

sakin, çok rahat. Bence onun ne kadar kolay iki yüzölü olabildiğini görmek tüm bu olanları daha da kötüleştirdi.

İkimiz de burada en çok acı veren şeyin sadece aldatmanın kendisi değil, ikisinin de hayatlarına devam ederken duydukları güven olduğu konusunda hemfikiriz.

Bir tur içki daha ısmarlanıyor, ardından bir tane daha ve ne kadar çakırkeyif olursak, bizi aldatan partnerlerimizden intikam almanın yollarını bulmaktan o kadar keyif alıyoruz. Ancak bunların hepsi gerçekleştirmeyi düşündüğümüz ciddi şeylerden ziyade aptalca fanteziler ve fikirlerdir ve kendimizi neşelendirmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, ikimiz de eninde sonunda mantıklı olanı yapmak ve partnerlerimizle olan ilişkilerimizi sona erdirmek zorunda kalacağımızı biliyoruz.

Sonunda Drew ile olan evliliğimi düşündüm ve zina gibi bir şeyle uğraşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğimden yakındım. Eşimin ilişkimiz boyunca çoğunlukla şefkatli ve özenli olmaktan başka bir şey yapmadığını söylüyorum; sinemadaki ilk randevumuzda, ben patlamış mısır istemekten vazgeçtikten sonra filmin yarısında bana patlamış mısır almaya gitmesinden, Karayipler'deki balayımıza, varışta süitimizin her yerine gül yaprakları serilmesini ayarlamasına kadar.

Rory, Alice'in geçmişte görünüşte mükemmel bir partner olduğuna dair kendi hikâyelerini anlattıktan sonra, şu anda asıl endişesinin her şeye yeniden başlamak zorunda kalmak olduğunu, ancak boşanmış bir kadın olmanın getirdiğı yükü bir sonraki ilişkisine taşımak zorunda kalacağını açıkça belirtiyor.

Gerçekten de kapanış saatine kadar yavaş yavaş boşalan bu barın köşesinde oturan iki üzgün ruhuz ve içerideki tek iki kişi biziz. Ortaklarımızın nerede olduğumuzu merak edeceklerini biliyoruz ama bize yaptıklarını düşününce bunu pek de umursamıyoruz. Karanlık Manchester gecesinde dışarıda tökezlerken, ikimiz de sarhoş, duygusal ve intikam alma havasındayız.

Bu da neden öpüşüğümüzü açıklayabilir.

YİRMİ DOKUZ

FERN

MEVCUT GÜN

Sanırım tüm bunları başlatan Manchester'daki o barın önündeki öpücüktü. Hayır, bekle, bu doğru değil. Ondan önce otelin dışındaki öpüşmeydi. Eğer Drew ve Alice ilk anda dudak dudağa gelmeselerdi, Rory ve ben asla aynı şeyi yapmazdık. Bütün bunlar onların suçu, bizim değil.

Şu anda ölü olması Drew'in suçu.

Ve şimdi resmi olarak cinayetle suçlanması Alice'in hatası.

Polisin onu ilk tutuklamasından sonra yapılacak bir sonraki mantıklı şeyin bu olduğunu biliyordum, ancak yine de evini ararlarken sabırlı olmak zorundaydım. Bu arama esas olarak polisin Alice'in cep telefonunu bulma ihtiyacından kaynaklanıyordu, böylece Drew'in telefonunda görülen mesajlarla doğrulamak için içindeki mesajları okuyabileceklerdi. Ancak Alice'in onlara telefonunun kayıp olduğunu söylemiş olması, ki Drew'in cesedi bulunmadan önceki kahve sabahında bana da bundan bahsetmişti, polisin telefona ulaşmasının kolay olmadığı anlamına geliyordu.

Ama sonunda kolayca buldular.

Dedektif Tomlin bana 'Gardırobunun arkasındaki bir ayakkabı kutusunda saklıydı' dedi.

"Orada ne işi vardı?"

"Sanırım onu sakladığı yer orasıydı. Pek iyi bir iş çıkarmamış.

"Telefonunu kaybettiği konusunda yalan mı söyledi? Bunu neden yapsın ki?"

Çünkü belli ki üzerindeki mesajı görmemizi istememiş. Ama biz gördük ve kocanızın öldüğü gün ona sahilde buluşmalarını söyleyen bir mesaj gönderdiğini doğruladık. Buluşma noktası tam olarak cesedinin bulunduğu yer.

"Bunu yapmayı planladı mı? İnanamayarak söylüyorum. "Yani bu rastgele bir şey değil miydi?"

"Görünüşe göre kocanızı kimsenin ona ne yapacağını göremeyeceği sessiz bir yere götürmek istemiş.

"Şimdi itiraf etti mi?"

"Hayır, hala her şeyi inkar ediyor. Neredeyse her şeyi.

Dedektifin tavrında bir değişiklik seziyorum ve daha önce kocamın ölümünü benimle tartışırken olduğundan daha da rahatsız görünüyor.

"Ne oldu?"

"Korkarım kocanız Alice ile bir ilişki içindeydi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir ilişki yaşıyorlardı. "İlişki mi?"

"Evet.

Devam etmeden önce benim daha fazla rol yapmam gerekiyor çünkü önce üzülüyorum, sonra sinirleniyorum, sonra tekrar üzülüyorum.

"Hayır. İmkansız. Drew beni asla aldatmaz."

"İkili arasında birbirleriyle ilişki içinde olduklarının açıkça görüldüğü birkaç mesaj var. Alice hem burada hem de Manchester'da görüştüklerini itiraf etti.

"Olay Manchester'da mı başladı?"

Dedektif Tomlin utanarak başını sallar.

Anlamıyorum. Biz onlarla burada tanışmadan önce birbirlerini tanıyorlar mıydı? Sadece yabancı gibi mi davrandılar?"

"Evet.

"Hayır, bir hata olmalı.

"Korkarım ki yok.

"Buna inanmıyorum. Yanılıyorsun."

Dedektif, biraz daha kolay cevap verebileceği bir şey söylemeden önce ben 'şokumu' atlatırken sabırla bekliyor.

"Rory bu konuda ne diyor? Neler olduğunu biliyor muydu?"

'O da en az senin kadar şok olmuş durumda. Görünüşe göre bunu bir sır olarak saklamakta çok iyilermiş.

"Hâlâ anlamıyorum. Manchester'da görüşüyor olsalar bile, ikisinin de buraya, köye gelme ihtimali neydi?

"Kocanızın Alice'i buraya kadar takip ettiğini düşünüyoruz. "Ne yaptı?

Sürekli rol yapmak zorunda kalmak çok yorucu ama dedektif zaten bildiğim şeylerin üzerinden geçerken başka seçeneğim yok.

"Her ikisinin de telefonlarında okuduğumuz mesajlara göre Alice ilişkiyi Manchester'da bitirmiş ama Drew bunun peşini bırakmak istememiş. Sizi sahte bahanelerle buraya taşınmaya ikna etmiş olmalı ve sonra Alice'in fikrini değiştirmeye çalıştı. Aralarındaki yazışmalara bakılırsa Alice ilk başta isteksiz davranmış ama sonra tekrar görüşmeye başlamışlar. Alice'in onunla görüşmeyi ancak kendisini rahat bırakmadığını anladıktan sonra kabul etmiş olması ve bu nedenle de kendisine yönelik tacizlerini durdurmak için harekete geçmeyi planlamış olması da mümkündür.

"Taciz mi? Onu takip mi ediyordu?"

"Muhtemelen. Eğer öyleyse bu ona zarar vermek için bir neden olabilir. "O buna ne dedi?

"Bunu inkar ediyor. İlişkiye yeniden başladıklarını ve köye geldiğinden beri onunla birkaç kez görüştüğünü kabul ediyor ama kayalıklarda buluşmakla ilgili o son mesajı hiç göndermediği konusunda kararlı.

"Oh, başka bir kadının kocasıyla birkaç kez özel olarak görüştüğünü itiraf etmesi çok iyi oldu," diye alaycı bir şekilde homurdanırken başımı sallıyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

"Ona inanıyor musun? O zaman soruyorum, bir sonraki sorum birden fazla açıdan önemli.

Dürüstçe mi? Hayır, bilmiyorum.'

"Evet, yani mesaj onun telefonundan geldi, değil mi?"

"Evet, ama bu her zaman onun gönderdiği anlamına gelmez. Değil mi?

"Daha fazlasına ihtiyacımız olabilir. "Ne gibi?

Cinayet silahını henüz bulamadık. Drew'in kafasına vurmak için kullanılan şey hala kayıp. Ama konuştuğumuz gibi onu arıyoruz.

'Peki ya bulursanız? Bu yeterli mi?'

Her seferinde bir adım atalım. Alice gözaltında ve bir süre hiçbir yere gitmeyecek. Eğer silah bu köydeyse onu bulacağız. Cinayetin sahilde işlendiği gerçeğinden hareketle, silahın denize atılmış olma ihtimali var ve eğer öyleyse, asla geri getirilemeyebilir.

"Ya değilse?

'Alice'i mahkemeye çıkarmak için hala yeterli kanıt var. Ama bu kesin değil. Bir ilişki yaşıyor olmaları onun yaptığı anlamına gelmez. Buluşma yeriyle ilgili o mesaj çok önemli ama iyi bir savunma avukatı yine de onu bu işten sıyrabilir.

'O zaman o silahı bulmak zorundasınız. Kocam için adalet istiyorum.' "Anlıyorum.

Drew'in ilişkisini öğrendikten sonra öfkeli, kıskanç eş rolünü oynamamaya dikkat ediyorum çünkü bu bana sadece onu incitmek için bir neden verir ve kimsenin bu odaya gelmeden önce onun sadakatsizliğini öğrenmiş olabileceğimi merak etmesini istemiyorum.

Dedektif Tomlin tekrar ayrılmadan önce bana 'Seni bilgilendirmeye devam edeceğiz' dedi ve ben de ailemle birlikte eve döndüm, gerçi Drew'in ailesi burada olduğu için evde olmak şimdi daha da rahatsız edici.

Tahmin ettiğim gibi, her ikisi de yıkılmış durumdalar, oğullarının ölüm haberini aldıklarından beri yemek yememiş ve uyumamış gibi görünüyorlar. Keşke onlara bunu yaşattığım için sorumlu olmasaydım çünkü onlar çocuklarının aksine iyi ahlaklı insanlar ve bu eziyeti hak etmiyorlar. Ama ben de hak etmedim ve sanırım hayat böyle.

Alice'e karşı açılan davadaki son gelişmeler onlara çoktan anlatıldı ve köydeki diğer herkes gibi Alice'in suçlu olduğuna ikna oldular. Medya onu şimdiden kötü adam olarak haberleştiriyor, evli bir adamla tehlikeli bir oyun oynayan seks delisi bir şehir kızı olarak tasvir ediyor, ta ki işler kontrolden çıkana ve şiddete başvurana kadar. Gazetecilerin tıklanmak ve okunmak için her konuda spekülasyon yapabilmeleri ve istedikleri her şeyi yazabilmeleri şaşırtıcı, ancak bu, haber yapmalarından çok mutlu olduğum bir olay versiyonu. Keşke üzerinde oturdukları hikayenin aslında ne kadar ilgi çekici olduğunu bilselerdi, biraz daha araştırma ve biraz da şansla bir gün ortaya çıkabilecek bir hikaye, ama bunu düşünemeyecek kadar iç gıcıklayıcı yazılar yazmakla meşguller

göründüğünden daha fazlası olabilir. Ne yazık ki, polis bu kadar kolay yollara sapmıyor ve Dedektif Tomlin, Drew'in cinayetinden Alice'in sorumlu olduğunu düşündüğünü söylese de, ortada sinir bozucu cinayet silahı meselesi var.

Nerede olabilir?

Sahilin kapsamlı bir şekilde aranıyor olması, polisin nerede olduğuna inandığını kanıtlıyor ve çabalarını orada yoğunlaştırmaya devam ettikçe, ara sıra yatak odamın penceresinden ilerlemelerini izliyorum. Artık paylaşacak kimsem olmadığı için yatak odamda boş bir his var. Gerçi bu boşluk hissi Drew hayattayken de vardı, çünkü biliyorum ki geçmişte bedenim yanımda olsa da akli genellikle başka yerlerdeydi.

Ama kendimi sadece polisi izlemek için pencereden dışarı bakarken bulmuyorum. Bunu yapıyorum çünkü bu beni kederli bir dul, aşağı inip herkesle birlikte oturamayacak kadar üzgün ve düşüncelerini toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olan biri gibi gösteriyor. Burada olmak beni hem Drew'in ailesiyle hem de kendi ailemle garip konuşmalar yapmaktan uzak tutuyor ve beni çoğunlukla kendi halime bıraktıkları için memnunum. Tabii ki düzenli olarak beni kontrol etmeye geliyorlar, sadece pencerenin hala kilitli olduğundan ve henüz kendimi dışarı atmadığımdan emin olmak için. Ama beni her zaman sandalyemde sahile bakarken buluyorlar ve kapıyı kapatıp bana biraz daha huzur vermeden önce bir içki ikram ediyorlar.

Sonraki yirmi dört saat boyunca birkaç kez o koltukta uyuyakalıyorum ve bu zamanlardan birinde yeni bir güncelleme geliyor.

Cinayet silahı bulundu.

Hayati keşfi yapan sahildeki bir koklayıcı köpekti, bakıcısı bir şey bulduğunu fark edene kadar kumu kazdı ve tüm çabaları o bölgeye yönlendirdi.

Drew'in kafasına vurmak için kullanılan aletin, çoğu insanın garajında ya da kulübesinde bahçe işleri için bulundurduğu türden bir kürek olduğu ortaya çıktı. Ancak bu kürek bahçe işlerinden çok daha fazlası için kullanılıyordu ve üzerinde bulunan Drew'in kafatasına ait DNA polis için ilginç olan tek şey değildi. Çünkü üzerinde Alice'in parmak izleri de vardı.

Dedektif Tomlin'e göre bu artık kesin bir kanıttır. O ve meslektaşları Alice'in Drew'i sahte bahanelerle kumsala çektiğine, ölene kadar kafasına kürekle vurduğuna ve sonra da bulunmayacağını düşünerek silahı kuma gömdüğüne inanmaktadır. Ne yazık ki öyle oldu ve şimdi masumiyetini korumasına rağmen, sadece tek bir sonucu olabilecek çok tek taraflı bir cinayet davasıyla karşı karşıya.

Ailem, Drew'in ailesi ve izleyici salonuna girebilen herkes gibi ben de duruşmaya tanıklık etmek üzere mahkemede olacağım. Elbette Rory de orada olacak, sanığın kocası sıfatıyla, karısının arkasından neler yapabildiğini görünce şoka girmiş bir adam olarak, ya da en azından gazeteciler onu böyle haber yapıyor. Ama biliyorum ki o da söylediği kadar şaşkın değil, tıpkı benim de olmadığım gibi. Gerçek şu ki, tüm bunları biz başlattık ve tam da umduğumuz gibi ilerliyor.

Ama buradaki kötüler biz değiliz. Drew ve Alice'in bize yaptıklarına rağmen işleri fazla ileri götürmedik. Hayır, o çifte kaderlerini değiştirmeleri için her türlü şansı verdik. Özellikle Rory, doğru olanı yapmaya ve dördümüzün de çok farklı bir gerçekliğe sahip olmasını sağlamaya kararlıydı.

Denedik.

Gerçekten, gerçekten denedik.

Ama Drew ve Alice başarısız oldu.

OTUZ

FERN

ALTI AY ÖNCE

Bir kadın, kendisini aldatan bir kocayla yaşamaya nasıl dayanabilir? Günden güne, sanırım. Drew'in ilişkisini öğrendiğimden beri böyle yaşıyorum. Rory bombayı garaj yoluma bırakıp tüm dünyamı alt üst edeli birkaç hafta oldu. İki hafta boyunca iyiymişim gibi davrandım. Drew'un yanında çığlık atmadan, küfürler savurmadan ya da dizlerimin üzerine çöküp bunu bana nasıl yapabildiğini sormadan geçirdiğim iki hafta. Evin duvarlarında asılı olan çeşitli fotoğraflarımıza bakıp nasıl bu kadar geniş gülümseyecek kadar mutlu olabildiğimi merak etmekle geçen iki hafta. Korkunçtu, ama bir şekilde üstesinden geldim, o kadar ki artık onu terk etmenin gerçekleşmesi gereken bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım.

Alice'e yaptıklarını aşağılanmış bir kadının gözünden değil, biraz daha tarafsız birinin gözünden görmeye çalışıyorum ve bunu yaparak onun için bir dava açabilirim. Bu bir zayıflık anıydı. Bir muhakeme hatası. Belki de iş yerinde stresliydi. Belki de ona yeterince ilgi göstermedim. Belki de sisteminden atması gereken bir şeydi. Belki de bu onun orta yaş krizi versiyonuydu. *Erkekler erkektir.*

Onun için bahaneler uydurduğumu biliyorum ve bunun bir nedeninin de bugünlerde benim de pek masum olmamam olduğunu biliyorum. O gece barın dışında Rory ile öpüştükten sonra değil. Tamam, tam anlamıyla bir ilişki değildi ama teknik olarak hâlâ evli bir kadınam, yani ben de aldattım. Bunun bizi eşitlediğinden emin değilim ve bu sadece

Drew'un daha önce yaptıklarına misilleme, ama yine de hayatın görüldüğü kadar basit olmadığının bir kanıtı. İnsanlar hata yapar. İnsanlar yapmamaları gereken şeyleri yaparlar, pişman olurlar. Bu onları kötü yapmaz. Sadece onları insan yapar.

Partnerine bir şans daha vermeyi tartışan tek kişi ben değilim. Rory'nin de Alice'le ne yapacağı konusunda aynı ikilemi yaşadığını biliyorum ve dün onu gördüğümde bana da söyledi. Gerçi o noktaya gelene kadar kararını çoktan vermişti. Oldukça akıllıca bir kararla, bu özel buluşmayı bol miktarda alkol servis edilmeyen bir yerde yapmaya karar verdik, böylece ikimizin de çekingenliğimizi kaybedip tekrar birbirimizin kollarına düşme tehlikesi yoktu.

Buluştuğumuz kahve dükkânı ofis çalışanlarıyla doluydu ve Rory bana evliliğini kurtarmak ve karısının kocamla olan ilişkisinin sona ermesini sağlamak için yaptığı büyük planı orada anlattı.

"Alice'e taşınmamızı önerdim ve o da bu fikri kabul etti.

"Uzaklaşmak mı? Nereye?"

"Arberness. İskoçya yakınlarında bir köy. Aslında orada doğmuşum ama ailem ben küçükken taşınmış. Yıllar boyunca sık sık Alice ile birlikte oraya gittim ve ikimiz de orayı çok sevdik. Sessiz bir yer. Burası gibi değil.'

Ne demek istediğini anlatmak için kafede etrafımızda oturan insan kalabalığını işaret etmişti ama sanki karısının yaptığı şey için şehir hayatının çılgınlığını suçluyormuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum, ki bu çok saçma ama bir şey söylemedim.

"Alice'e pandemiden beri işim uzakta olduğu için her yerde yaşayabileceğimizi, dolayısıyla çok daha uygun fiyatlı bir yere taşınmak varken buraya bu kadar para ödemenin mantıklı olmadığını söyledim. Bunu kabul edeceğinden emin değildim ama aslında bu fikrin hoşuna gittiğini söyledi.

"Onu yakaladığınızı hâlâ bilmiyor mu?"

"Hayır.

"Bundan emin misin? Çünkü belki de biliyordur ve sadece sizin duymak istediğinizi düşündüğü şeyleri söylüyordur.

"Hayır, Drew'le olan ilişkisini bildiğimden haberi yok. Ona bu konuda tek kelime etmedim. Sana söyledim, yapamam. Bu çok zor.'

"Biliyorum, sadece kontrol ediyorum. Sence bu hareket onu tekrar sadık hale getirmeye yetecek mi?"

'Hiçbir fikrim yok ama denemek zorundayım. Onu kaybetmek istemiyorum. Yaptıklarına rağmen onu hala çok seviyorum.

O zaman Rory'ye durumunu anladığımı göstermek için başımı salladım. Onun iyi ve samimi bir adam olduğunu biliyordum ve boşanmayı istemek gibi buldozer gibi bir yaklaşımı benimsemeden önce neden evliliğini kurtarmak için her yolu denemeyi tercih ettiğini anlayabiliyordum.

'Sadece onu terk etmemden bir fayda gelmeyeceğini düşünüyorum. O zaman ikimiz de yalnız kalırız ama bu şekilde, eğer taşınırsak, bizim için yeni bir başlangıç olabilir.

"Bence denemeye değer.

"Öyle mi? Aptal olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

'Hayır, tabii ki değil. İlişkiniz için en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapıyorsunuz'.

'Düğün günümüze gelen tüm insanları düşünüp duruyorum. Onlara şahit oldukları yeminlerin bir hiç uğruna olduğunu söylemek zorunda kaldığımı hayal ediyorum. Kendilerini kötü hissetmelerini istemiyorum ve kesinlikle benim için üzölmelerini de istemiyorum. Sadece bilmemelerini tercih ederim ve belki de bilmeleri gerekmez. Ve herkes ikinci bir şansı hak eder.

'Bunu doğru nedenlerle yaptığınız sürece sorun yok. Onu sevdiğin için onunla kal, tekrar bekar olmaktan utandığın için değil.

Rory, öpüşmemizle ilgili tuhaf konuyu açmadan önce ne demek istediğini anlamış gibiydi.

"Seni gücendirmek istemem ama o barın dışında olanlar Alice'e karşı hâlâ ne kadar güçlü hisler beslediğini fark etmemi sağladı," demişti. "Yani, seni öperken bile hala onu düşünüyordum.

"Büyöleyici," diye cevap verdim ve masamızdaki havayı biraz olsun yumuşattım.

"Ne demek istediğini anlıyorsunuz. Karıma karşı hala duygularım var, güçlü duygular, bu yüzden onlardan vazgeçemem. En azından henüz..."

Son cümle oldukça anlamlıydı ve Rory'nin neyi ima ettiğini biliyordum. Taşınmanın çift için sadece yeni bir başlangıç olmasını değil, Alice'in sadık yollarına geri dönmesini de umuyordu. Ama bu garanti değildi.

Rory bana ciddiyetle, 'Elbette onu izlemem gerekecek,' demişti. 'Mesajlarını kontrol et. Hatta belki ara sıra onu takip etmeliyim. Aksi takdirde, sanırım aklımın bir köşesinde her zaman neyin peşinde olduğu ve kiminle birlikte olduğu konusunda bir şüphe olacak.

"Anlıyorum. Sanırım aynı şeyi Drew için de yapmam gerekecek. "Yani sen de onunla mı kalacaksın?"

Sanırım öyle. Ağırdan alıyorum. Belki yarın fikrimi değiştirim ama bugün itibarıyla, evet, sanırım onunla kalmak istiyorum. Çok fazla geçmişimiz var. Ve geleceğimiz için çok fazla planımız var.

'Filmlerde gösterdikleri kadar kolay değil, değil mi? Orada, biri bir aldatmayı yakaladığında, genellikle sadece büyük bir tartışma yaşarlar, yollarını ayırırlar, yeni biriyle tanışır, yol boyunca bir sürü seks ve şamata yaparlar. Ama gerçek hayat böyle değil, değil mi?'

"Hangi filmleri izlediğini bilmiyorum," dedim gülererek. 'Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum. Gerçek hayat çok farklı.

'En azından Alice'le birlikte taşınmam bu ilişkiyi sona erdirecek. Aralarında bu kadar mesafe varken birbirlerini görmeye çalışacaklarından şüpheliyim. Umarım bu sadece büyük bir hatadır. Bir kerelik.

"Evet, sanırım.

"Ama hâlâ devam eden bir şey olduğundan şüphelenirseniz bana haber vereceksiniz, değil mi?" "Elbette. Sen de aynısını yapacak mısın?

"Söz veriyorum.

Böylesine kasvetli ve ağırbaşlı bir konuşma kaçınılmaz olarak ikimizin de konuşurken suratımızın asık olmasına yol açıyor, ikimiz de burada galip geldiğimizi düşünmüyoruz, daha ziyade potansiyel olarak çok büyük bir yaraya yara bandı yapıştırmış durumdayız ve bunun zamanla yapışıp iyileşmesini umacağız.

Partnerlerimize göz kulak olmak ve herhangi bir sorun olduğunda diğerini haberdar etmek üzere oldukça acımasız bir anlaşma yaptıktan sonra, konuşacak pek bir şeyimiz kalmamış gibi görünüyordu. Ancak ikimizin de duygularımızı işlerken diğerinin yanında olmayı rahatlatıcı bulduğu açıktı, bu yüzden sohbet bir süre daha devam etti.

"Ne zaman taşınmayı düşünüyorsun? O zaman Rory'ye sormuştum.

Çok yakında. Teyzemin orada yılın büyük bölümünde boş duran bir evi var, oraya taşınabiliriz. Ev satışından para gelene kadar şimdilik idare eder, sonra bir yer ayarlarız.

"Eviniz satışa çıktı mı?"

"Hayır, ama bir sonraki işim bu.

"Vay canına, hızlı hareket ediyorsun.

"Evet, evliliğim söz konusu olduğunda bu kadar motive olmam inanılmaz," demişti bana, ona hayran olmamı sağlayan o kara mizah anlayışını sergileyerek.

'Acaba Alice bu ilişkinin bitmesine hazır mı? Sizin kadar çabuk gitmek istediğine g ö r e h a z ı r olmalı.

Muhtemelen. Belki de kaçmasının en iyisi olacağını biliyordur. Tabiri caizse ateşle oynamayı bırakır.

'Umarım Drew da bittiği için mutludur. Sanırım bunu bilmek benim için zor olacak.

'Böyle düşünmemeye çalış. Dediğin gibi sadece her güne odaklan.

"Evet.

Sohbet bundan sonra çabucak sona erdi ve ortaklarımızın ilişkisi dışında konuşacak çok az şeyimizin olması komikti. Kahve dükkanının dışında vedalaşırken, hiç tanışmak zorunda kalmamış olmayı dileyen ama diğerinin elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını bilen iki insanı yansıtan sıcak bir kucaklaşmayı paylaştık.

Bu dündü ve sanırım şimdiye kadar, eğer sözüne sadık kaldıysa, Rory evini satışa çıkarmıştır. Yani Alice gerçekten bu şehri terk edecek. Acaba Drew'a haber verdi mi?

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onun ruh halini yakından izleyeceğim. Eğer iyiyse, sanırım onu hiç önemsemedi. Eğer kötüyse, o zaman belki de benim istediğimden daha sert karşılıyor. Her şeyde olduğu gibi, bunu da zaman gösterecek. Ama gelecek hakkında ihtiyatlı bir iyimserlik hissetmekten kendimi alamıyorum. Rory'ye kuzeydeki yeni hayatında her şeyin en iyisini dilerken, benim için de burada en iyisini ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Şehirden bu kadar farklı bir yere taşınabileceğimden pek emin değilim, ama belli ki orayı seviyor ve koşullar farklı olsaydı, Drew ve ben İskoçya'da kısa bir mola vermek için oradan geçiyorsak, oraya uğramak ve ona merhaba demek iyi olurdu. Alternatif bir gerçeklikte, eminim dördümüz de arkadaş olabilirdik. Ama belli ki bu asla gerçekleşmeyecek. Drew'i o köyden mümkün olduğunca uzak tutmam gerekiyor ve bu çok zor olmamalı çünkü iki yüz milden fazla u z a k t a . Şu anda endişelenmem gereken tek şey Drew'ın Manchester'da başka biriyle yeni bir ilişkiye başlamadığından emin olmak çünkü eğer başlarsa, ikinci kez affedip unutmam mümkün olmayacak.

Onu bir daha aldatırken yakalarsam ne yapacağımdan tam olarak emin değilim ama bildiğim bir şey var.

Hoş olmayacak.

OTUZ BİR

FERN

MEVCUT GÜN

Alice Richardson'ın duruşması yağmurlu bir bahar gününde başladı ve mahkeme salonunun dışındaki kasvetli hava içeriye de yansıdı. Jüri üyeleri yerlerini alırken hiç gülümseme yoktu. İddia ve savunma makamının avukatları da gülümsemedi, duruşmayı yöneten yargıç da gülümsemedi. Ve benim oturduğum, Rory'den sadece birkaç sıra ötedeki seyirci salonunda da, kocamı öldürmekten yargılanan karısını izlemeye hazırlanırken kesinlikle gülümseme yoktu.

Mahkeme salonunda Drew Devlin'e gerçekte ne olduğunu bilen iki kişiden biri olarak Rory ve ben etkileşimlerimizi asgari düzeyde tutmaya özen gösterdik. Dikkat çekmek ya da şüphe uyandırmak için değil, sadece hayatlarında çok kötü bir el yemiş ve hayatlarına devam etmek için gerekli adımları atmadan önce yasadan bir tür kapanış almak için burada bulunan iki insan gibi davranıyorduk.

Sakin kalmaya çalışmama rağmen, Alice'in sanık sandalyesindeki yerini aldığını ilk gördüğümde soluğumu tutamadım. Polis gözetiminde geçirdiği süre ona pek de iyi gelmemişti ve bu süre zarfında kilosunu, rengini ve yaşama sevincini kaybettiği çok açıktı. Durumun stresi ve büyüklüğü ve tabii ki adaletsizliği onu açıkça etkiliyordu ve adını, adresini ve en önemlisi savunmasını teyit etmek için konuşurken bitkin görünüyordu.

Yine de 'suçsuz' bulundu.

Ve jürinin onunla aynı fikirde olması için yine de bir mucize gerekecekti.

Duruşmanın ilk bölümünde iddia makamı davasını açıkladı ve burada dikkatle hazırladığım her şey ortaya çıktı; jüri, evlilik dışı ilişkiler, sakin bir köyde yeni başlangıçlar ve nihayetinde karanlık çöktükten sonra sahilde tehlikeli bir ilişkiye dair kirli bir hikaye konusunda aydınlatıldı ve bunların hepsi sanık ile kurban arasındaki birkaç kısa mesajın yardımıyla anlatıldı.

Savcılığın çalışmaları sırasında Alice'in sonunun geldiğini anladım. Onu parmaklıklar ardına koymakla görevlendirilen KC'nin işinde mükemmel olduğu aşikârdı, ama jüri kesinlikle bu kadar kötü çuvallamaz ve kendilerine sunulan tüm bu kanıtları göz ardı edemezdi. Ve kendi adına, Alice kaybedeceği bir savaş verdiğinin farkında gibi görünüyordu. İlk tutuklandığında masum olduğunu iddia ettiği öfke ve çaresizlik gitmişti. Onun yerine, bir şekilde, bir şekilde tuzağa düşürüldüğüne dair sessiz bir teslimiyet vardı.

Elbette haklıydı, çünkü tuzağa düşürülmüştü, ama neyse ki nasıl olduğunu anlamamıştı. Rory'nin bu işle bir ilgisi olabileceğini tahmin etmemişti ve kesinlikle hiçbir noktada beni suçlamamıştı. Sanki bunun nasıl olabileceği konusunda tamamen şaşkındı ve sonunda doğru cevaba ulaşana kadar bunu çözmeye çalışmak yerine, bunalmış ve yıpranmıştı, muhtemelen avukatlarının daha hafif bir ceza umuduyla savunmasını değiştirmesi için önemli bir zaman harcadığı söylentileri de ona yardımcı olmamıştı.

İşlemediğiniz bir suçla itham edilmekten ve sizi hapisneden uzak tutmakla görevli insanların bile size inanmamasından daha ruh kırıcı bir şey olabilir mi? Sanmıyorum. Alice'in gözaltında geçirdiği her günü yaptıklarını ve Drew ile ilişkiye girmeseydi burada olmayacağını düşünerek geçirdiğini de hayal ediyorum.

İlişkinin nesini seviyordu? Heyecanı mı? Tahmin edilemezliği mi? Kimsenin bilmediği bir şeyden kaçıyor olması mı?

Tek söyleyebileceğim, artık onun nasıl hissettiğini çok iyi anladığım.

Duruşmanın üzerinden bir hafta geçtikten sonra savunmaya söz hakkı veriliyor ve jüriyi Alice'in son birkaç gündür suçlandığı her şeyden masum olduğuna ikna etmekle görevli avukatı kıskanmıyorum. Ancak avukatların iyi para almasının bir nedeni var ve bu da herkesin yapamayacağı şeyleri yapmalarının beklenmesidir. Çok iyi çalışıyorlar, her şeyi yapıyorlar.

jürinin zihninde şüphe uyandırmanın yollarını bularak, polisin olay versiyonunda delikler açabilirler.

Duruşma sırasında kendimi jüri üyelerinin yüzlerini izlerken ve incelerken buldum, sadece verecekleri karar genel planımın başarılı olup olmadığını belirleyeceği için değil, aynı zamanda on iki yabancının bir araya gelip başka bir yabancının kaderini etkili bir şekilde ellerinde tuttuğunu görmek ilginç bir şekilde büyüleyici olduğu için. Ben hiç jüri görevine seçilmedim, seçilmeyi de istemezdim çünkü bu büyük sorumluluk taşıyan bir rol. Onlar zorlayıcı bir tartışmanın her iki tarafını da dinlemek ve sonra hangi tarafa daha çok inandıklarına karar vermek zorunda olan kişilerdir, ancak her zaman yanılma ihtimalleri vardır.

Baskı yok o zaman.

Jüri üyeleri yirmili yaşlardan altmışlı yaşlara kadar farklı yaş gruplarından oluşuyor ve muhtemelen hepsi farklı geçmişlerden geliyor ve kendilerini oluşturan farklı yaşam deneyimlerine sahipler, bu da kararlarını şekillendirecek. Bazıları kendilerini bilinçaltında sanığa karşı sempati duymazken, gizliden gizliye onu küçümserken ve kararlarını verecekleri anı iple çekerken bulabilirler. Önyargılar gerçek bir şeydir ve bunu inkar etmenin bir anlamı yoktur. Hepsinin tarafsız insanlar olması gerekiyor, ancak hayat tarafsız değilken bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim. Bu hayatta hiçbir şey ve hiç kimse eşit değil ve birileri nasıl öyleymiş gibi davranabilir bilmiyorum. Tüm bunlar bir maskaralık, yargıcın başkanlık etmesi için bir performans gibi geliyor ama sanırım bu Rory ile benim bunca zamandır yaptığımızdan farklı değil.

Gergin, garip ve oldukça iç karartıcı geçen duruşma sonunda yargıç, jüri üyelerini kararlarını değerlendirmeleri için gönderir.

Kararın verileceği gün, mevsim normallerinin dışında seyreden kavurucu havaya bir ara verildi ve masmavi bir gökyüzünün altında adliye binasının merdivenlerinden çıkarken soğuk bir rüzgâr etrafımı sarıyor, ancak bunun yakında sona ereceğini bilmek içimi rahatlatıyor. Bu, gerçekleşmesi gereken şeylerin son adımı. Alice umarım hapse girecek ve dava kapanacak, polisin yoluna devam etmesine ve benim de aynı şeyi yapmama izin verecek. Bu, intikam ihtiyacıyla yanıp tutuşmadan, günümün her dakikasını olmadığım biri gibi davranarak geçirmek zorunda kalmadan önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamak için bir şans olacak.

Artık saf bir eş, yasl  bir dul ya da burnunun dibinde böyle bir şiddetin yaşanabileceğine inanamayan şok olmuş bir vatandaş olmak zorunda kalmayacağım. Bunun yerine, tekrar eski Fern olacağım ve sabırsızlanıyorum.

" zerinde mutabık kaldığınız bir karara vardınız mı?

Jüri  yeleri olumlu yanıt verirken tüm salonun gözü jüri başkanının üzerindeydi.

"Cinayet suçlamasıyla ilgili olarak sanığı nasıl buluyorsunuz?

Yanıt almak bir asır sürüyor gibi görünse de aslında sadece bir saniyedir.

"Suçlu.

Alice'in başı düşer. Benimki de ama çok farklı bir nedenden dolayı. O mahvoldu, ben ise rahatladım. şimdi geriye kalan tek şey cezayı duymak. Görünüşe göre birileri bunu yapamıyor. Rory galeriden çıkmaya  alışıyor. Giderken bana bir bakış attı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama keşke olduğu yerde kalsaydı ve dikkatleri üzerine  ekmeseydi. Sanırım evlendiği kadının iğrenç bir suçtan suçlu bulunmasına  z lm ş ve tüm bunları sindirmek için biraz temiz havaya ihtiyaç varmış gibi görünebilir. Herkes böyle düşünüyorsa sorun yok. Ama ben onun ve benim yaptığımız şeyin büyüklüğünün, suçlu kararının verilmesinden sonra ona çarptığını düşünüyorum ve şimdi bunu bir arada tutamayabileceğinden endişeleniyorum.

Ama yerimden kalkıp onun peşinden gidecek kadar aptal değilim. Yargıç sözünü söyleyene kadar olduğu yerde kalıyorum. O sırada Alice yirmi yıl hapse mahk m oluyor ve götürülürken bir zamanlar Rory'nin oturduğu koltuğa bakıyor. Ama o çoktan gitmişti ve bir sonraki hamlem bu olacaktı.

Açılması gereken son engel, adliye dışındaki gazetecilerin birkaç sorusunu yanıtlamaktı; birkaçı kocamın öldürülmesiyle ilgili bir karara varılması konusunda ne hissettiğimi öğrenmek istiyordu.

'Adaletin yerini bulmasına sevindim ama burada kazanan yok. Artık hayatıma devam etmek için yalnız bırakılmak istiyorum, teşekkür ederim.

Ve böylece ailemle birlikte bir arabanın arkasına atlayarak köye ve yakında satışa çıkaracağım eve doğru yola  ıktım. Herkese Manchester'a geri dönmeyi planladığımı söylemiştim ama mahkeme bitene kadar bunu düşünemezdim. Artık bittiğine göre köyü geride bırakma vakti geldi.

Komik ama tüm bu olanlara rağmen Drew'in buraya taşınmamızı önerdiği gün daha dün gibi.

Hayatının en kötü fikri olduğu ortaya çıkan bir öneri.

OTUZ İKİ

FERN

ALTI AY ÖNCE

Rory ve Alice Manchester'dan çoktan ayrıldıkları için, ruh halini ölçmek için Drew'u yakından izliyordum. Korktuğum gibi, pek iyi değildi. Alice'i özleyiyor gibi görünüyor ya da en azından son birkaç haftadır birkaç kez benimle konuşurken huysuz, sinirli ve zaman zaman agresif olmasının tek açıklaması bu.

Bugünlerde bulaşık makinesinden geri dönüşüme ve gıcırdayan banyo kapısına kadar her küçük şey onun sinirlerini bozuyor gibi görünüyor. Her akşam işten geldikten sonra merdivenleri tepinerek inip çıkmasına o kadar alıştım ki artık ona gününün nasıl geçtiğini sorma zahmetine bile girmiyorum ve hafta sonları olması gerekenden çok daha fazla içmesine o kadar alıştım ki ondan yavaşlamasını istemiyorum ya da bir sorunu olabileceğinden endişelendiğimi söylemiyorum. Çünkü onun sorununun ne olduğunu biliyorum ve bu işte geçirdiği kötü bir gün ya da alkol bağımlılığı gibi bir şey değil.

Çünkü Alice gitti ve o yine benimle idare etmek zorunda kaldı.

Uzaklaşmasının Drew'u bana yeniden yakınlaştıracaklarını umarken, bunun işe yaramadığı acı verici bir şekilde ortaya çıktı. Kendimi Rory'nin kuzeyde neler yaptığını merak ederken buluyorum ve Alice'in Drew'un gösterdiği eğilimlerden herhangi birini gösterip göstermediğini öğrenmek istiyorum. Sonunda merakım beni yeniyor ve Rory'ye ulaşip son durumu soruyorum; bir gece Drew arka bahçede oturmuş, bir şişe birayı daha yudumlarken ve kederli bir şekilde çiçek tarhlarına bakarken onu arıyorum.

"Fern, merhaba. Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Aslında Rory'nin sesini yeniden duymak çok hoş, ya da belki de bir erkek bana nasıl olduğumu sormayalı uzun zaman olmuştu. Drew en son ne zaman böyle bir şey sordu Tanrı bilir.

Emin değilim. Sorun Drew. Sen gittiğinden beri kendinde değil. Sanırım Alice'i özlüyor.'

"Oh, anlıyorum.

'Alice'in nasıl olduğunu merak ediyordum. Oraya taşındığınızdan beri onda bir değişiklik fark ettiniz mi?

'Evet, aslında öyle ama olumlu bir şey oldu. Bana karşı daha dikkatli davranıyor. Daha hazır. Drew ile sorun yaşadığınızı duyduğuma üzıldüm ama Alice söz konusu olduğunda, o gayet iyiydi.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum çünkü Rory adına mutluyum. Görünüşe göre evliliği yeniden rayına oturmuş, yani taşınması zaman kaybı olmamış. Ama bu bana kocamın Alice'e ne kadar değer verdiğini gösterdi ve bunun seksten çok daha fazlası olduğu açık, en azından onun için.

"Yani, bir şekilde hâlâ görüştüklerini düşünmüyorsun, öyle mi?" Rory'ye onu bırakmadan önce soruyorum, hayır demesini ve her şeyin bitmesini bekliyorum. Ama bana cevap vermekte tereddüt ediyor ve bana söylemek istemediği bir şey olduğunu hissediyorum.

"Ne oldu? Mutfak penceresinden bahçede oturan ve dalgın dalgın bira şişesinin etiketini sıyıran Drew'a bakarken ona soruyorum.

"Alice uyurken ara sıra telefonunu kontrol ediyordum ve korkarım ki Drew sosyal medyadaki özel mesajları kullanarak birkaç kez onunla mesajlaştı.

"Ne diyorsun?"

Yine tereddüt ediyor ama ne kadar acı verici olursa olsun bana her şeyi anlatması için onu teşvik ediyorum.

"Onu özlediğini söylüyor. Keşke hiç gitmeseydi diyor. Onsuz nasıl devam edebileceğinden emin olmadığını söylüyor.

Davranışlarından zaten anladığımdan daha fazlası değil, ama bunu böyle duymak mideme bir yumruk gibi indi. Sanki bunları başka bir kadına söyleyebilirmiş gibi.

"Anlıyorum.

"Özür dilerim Fern.

"Ona mesaj atıyor muydu?"

Sadece bir kez. Ona her ikisinin de hayatlarına devam etmeleri gerektiğini ve onunla iletişim kurmayı kesmesini söyledi. Adam bunu dinlemedi ama kadın da o zamandan beri cevap vermedi.

Görünüşe göre bu işte şanslı olan Rory. Onun ortağı aklını başına topladı, benimki ise hâlâ ahlaktan yoksun bir adam gibi davranıyor.

"Tamam, bunu bana anlattığın için teşekkür ederim," diyorum aramayı sonlandırmadan önce, gelebildiğim için memnunum ama duyduklarım karşısında yıkıldım.

İşte bu noktada artık yeter dedim. Buna bir son vereceğim. Bahçeye çıkıp yanına oturacağım ve ona nasıl hissettiğimi anlatacağım. Son birkaç aydır aramızda bir mesafe oluştuğunu hissettiğimi ve ciddi bir şekilde düşündükten sonra bizim için en iyi şeyin ayrılmak olduğuna karar verdiğimi söyleyeceğim.

Acaba karşı mı çıkacak yoksa kabul mü edecek? Ne derse desin, kararına sadık kalmaya kararlıyım.

Ama bunu yaptığımda, gidip hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Ne dediğini duyuyorum ve haklısın," diyor Drew, ben ayrılma fikrini ortaya attıktan sonra. 'Son zamanlarda birbirimizden uzaklaşıyoruz ve bunun suçunu ben üstleniyorum. Sana karşı mesafeliydim. İşler zordu, yorgun ve stresliydim ama bu bir mazeret değil. Daha fazla çaba göstermeliydim.

Hâlâ gerçek değil ama en azından beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını kabul ediyor.

"Seni kaybetmek istemiyorum Fern, bu yüzden düşünüyordum. Manchester'dan taşınısak nasıl olur? Yeni bir yere gideriz. Daha az telaşlı bir yere. Daha az saat çalışabileceğim ve eve daha erken dönebileceğim bir yere.

Söylemeden önce nereyi önereceğini zaten biliyorum, ama beni şaşırtabileceği ve güneydeki bir kasaba veya şehir gibi rastgele bir yer seçebileceği umudunu taşıyorum. Ama hayır, elbette değil. Arberness'i öneriyor ve işte o an beni asla Alice'e tercih etmeyeceğini anlıyorum. Daha da kötüsü, bana yalan söylemeye devam etmeye hazır. Beni gerçekten önemsiyor olsaydı, sahte evliliğimizi bitirmeyi kabul ederdi. Bunun yerine, kendinden başkasını düşünemeyecek kadar bencil.

"Bunu düşüneneceğim," diyorum Drew'a ve o da şimdilik bu cevaptan yeterince memnun görünüyor, şüphesiz Alice'e tekrar yakın olma ihtimali onu çok heyecanlandığı için neden böyle ciddi bir şeyi kabul etmek isteyebileceğimi düşünmek için duraklamadı. Eğer durup düşünseydi, bunu kabul edeceğimi bilirdi.

Manchester'dan ayrılmayı asla ciddi olarak istemiyor ama son zamanlarda olduğu gibi beni düşünmüyor.

O içeri girip böyle bir hamlenin lojistiğini planlamaya başlarken, ben de Rory'yi bir kez daha arıyorum ve son konuşmamızdan bu kadar kısa süre sonra benden haber aldığına şaşıyor. Ona haberleri verdiğimde daha da şaşırdı.

Buraya mı taşınmak istiyor? Ama taşınamaz! Onu durdurmalısın!"

'Yapabileceğimden emin değilim.'

"Tabii ki yapabilirsin. Sen onun karısısın. Sadece ona orada kalmak istediğini söyle. Sen olmadan hareket etmez.'

'Bunun bana ne faydası olacak? Şu anda olduğu gibi onunla sıkışıp kalacağım ve o da mutlu olmayacak.

"Bu benim sorunum değil! Ama senin buraya gelmen sorun!" 'Sorun ne? Alice'e tekrar güvendiğini sanıyordum?' 'Güveniyorum!'

"Peki Drew'un onun etrafında olmasından neden bu kadar endişeleniyorsun?" "Çünkü bu kadarı kıskırtmak olur! Bu aptalca!"

"Öyle mi? Yoksa ilişkilerinin bittiğinden emin olmamızın tek yolu bu mu?"

'Yani, onları tekrar birbirine yakın yaşatarak bunu test etmek mi istiyorsun? Çıldırдың mı sen?'

'Hayır, deli değilim, sadece bıktım. Bana yalan söylenmesinden bıktım. İkinci en iyi olmaktan bıktım. Aptal yerine konmaktan bıktım. Başka bir şey yapmak istiyorum.

"Ne gibi?"

Bilmiyorum. Tek bildiğim Drew'a hala güvenemediğim ve senin de Alice'e güvenemeyeceğini bildiğin. Peki onları test etmeye ne dersin? İçimizin rahat etmesinin tek yolu bu. Peki ya başarısız olursa? Ya ilişkiye tekrar başlarsa? Bu nerede

Bizi terk mi edeceksin?"

"Bu bize kendimizi geri almaktan başka seçenek bırakmıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

'Eğer hiçbir şey yapmazlarsa o zaman iyi olacaklar. Ama bir şey yaparlarsa cezalandırılırlar'.

"Onları bırakacak mıyız?"

"Bundan daha fazlasını yapıyoruz.

O sırada eve dönüp bakıyorum ve Drew'un elinde bir şişe şampanya ve iki bardakla dışarı çıktığını görüyorum. Sanki çok mutlu görünüyordu.

Eminim öyledir çünkü yakında Alice'e kavuşacağını düşünüyor. Ben de onunla birlikte bir kadeh içeceğim çünkü tıpkı onun gibi benim de bir sırrım var ve bundan kurtulabilirim.

"Gitmem gerek," diyorum Rory'ye, telefonu kapatıp kaldırmadan önce, tam o sırada kocamdan bir bardak alıyorum.

Drew şişeyi açmaya başlamadan önce, "Hayatımızın bundan sonraki bölümünü planlarken bir şeyler içebiliriz diye düşündüm," diyor.

"Bu harika bir fikir," diye cevap veriyorum mantarı çıkarıp bana doyurucu bir kadeh doldururken. "İşte komplo kurmaya.

OTUZ ÜÇ

FERN

MEVCUT GÜN

Ancak şimdi her şey olup bittikten sonra geriye bakıp yaptığım işe hayranlık duyabiliyorum.

Drew'la birlikte köye taşınmayı kabul ettikten sonra, Rory'nin bunun iyi bir fikir olmadığı yönündeki itirazlarına rağmen, hem kocama hem de Alice'e bir şans vermeye gerçekten istekliydim. Elbette Rory'yi köyde göreceğimi ve ikimizin de birbirimizi tanıımıyormuş gibi davranmamız gerekeceğini biliyordum ama bunu yapmak oldukça kolaydı. İşin zor kısmı, ilişkinin yeniden başladığı belli olmaya başladığında ortaya çıktı, çünkü o zaman Rory'nin haklı olduğunu anladım. Bu ikisi birbirlerinin yanında güvenilmezdi.

Ateşle oynamıştık.

Ve şimdi birileri yanacaktı.

Bunun benim başıma gelmeyeceğine kararlıyım, bu yüzden hem Drew hem de Alice'in bedelini ödeyeceği, Rory ve benim ise herhangi bir sonuçla karşılaşmadan intikamımızı alacağımız bir plan yaptım. Planın ilk bölümünde Rory karısının telefonunu aldı ve Alice kılığında Drew'a bir mesaj göndererek sahildeki kayalıklarda buluşmalarını söyledi. Drew oraya vardığında ve ben onunla yüzleştikten sonra, Rory saklandığı yerden çıktı ve birkaç gün önce kurnazca bahçede kendisine yardım etmesini istediği Drew'un kafasına, üzerinde Alice'in parmak izleri olan bir kürekle vurdu ve onu anında öldürdükten sonra silahı cesetten kolayca bulunamayacak kadar uzağa ama polisin eninde sonunda yerini bulabileceği kadar yakına, kuma gömdü.

Ama Alice için bir plan yapmadan ve ikimizi hapishaneden uzak tutacak bir plan yapmadan Drew'u öldürmek pek işe yaramazdı, bu yüzden her şeyin yolunda gittiğinden emin olduk. Alice'in Drew'la buluşmayı ayarladığı anlaşılan mesajla birlikte, Rory telefonunu kaybettiğini düşünmesine yetecek kadar uzun süre elinde tuttuğundan emin oldu. Bu şekilde, Drew'in cep telefonunda mesajını bulduktan sonra görmek istediklerinde polise cihazını onlara teslim edemeyeceğini gerçekten söyleyebilecekti. Rory telefonu sadece evlerinde saklamıştı ve karakolda Alice gözaltındayken polisin evine girmesini reddetmeye çalıştığı çok ikna edici bir gösteri yapmasına rağmen, her zaman gidip bakmalarını istemişti. Ve tabii ki gittiler, çünkü öfkeli bir koca hayatı bir kanıt aramalarına engel olmayacaktı.

Tüm bunların en zor kısmının planın kendisini uygulamak olduğunu söylemek isterdim, ama geriye dönüp baktığımda oldukça kolay olduğunu görüyorum. En zor şey Rory'yi yapmamız gerekenin bu olduğuna ikna etmekti, çünkü o olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Ama bu basit bir iş değildi.

Drew ve Alice'i muayenehanesinde birlikte gördükten sonra Rory'yi yedek telefonumdan aramıştım, ikimizin birbirimizle konuşmak için aldığımız iki telefondan biriydi çünkü bu şekilde geçmişte olduğu gibi eski telefonlarımızı kullanmaktan daha güvenli görünüyordu. O telefon görüşmesinde, karısının kocamla yine eski oyunlarını oynadığına dair üzücü haberi verdim. Beklendiği gibi, yıkılmıştı. Ayrıca beni suçlamaya çalıştı. Drew'la buraya taşınmasaydım bunların asla yaşanmayacağını söyledi ama ona ne yaparsam yapayım bunun büyük olasılıkla yine yaşanacağını hatırlattım çünkü Drew'un Alice'e ihtiyacı olduğu ve ondan o kadar kolay vazgeçmeyeceği o zamandan belliydi. Ve Alice'in tekrar Drew'un kollarına koşması için fazla bir şey gerekmemiştir.

Rory perişan haldeyken, intikam almayı düşünecek durumda değildi. Ona bir planım olduğunu ve o hazır olur olmaz bunu uygulamaya hazır olduğumu söylemeyi ihmal etmedim. Bu kısmın çok önemli olduğunu biliyordum çünkü hayır derse elimde sadece Drew'u terk etmek kalacaktı ve bu da onu hafife almak olacaktı. Neyse ki Rory'ye, kocamın ne kadar sinsi olabileceğini benden çok ona kanıtlamak için bir şeyler denemeyi önermişim.

Drew'un Alice'e bu kadar imrendiğini bildiğine göre, Rory'yi bir rakip olarak görmesi çok mantıklıydı. Elbette bunu açıkça belli etmiyordu ama gizliden gizliye böyle hissediyor olmalıydı. Bunu aklımda tutarak, Rory'nin hasta kılığında Drew'u ziyaret etmesini ve iyi doktorun buna nasıl tepki vereceğini görmek için oldukça rahatsız edici bazı belirtileri aktarmasını önerdim. Drew samimiye ve mesleki görevlerini Rory'ye duyduğu kıskançlığın üstünde tutabiliyorsa, hastasına elinden gelen en iyi ilgiyi gösterecek, onu hemen sevk edecek ve mümkün olduğunca çabuk bir teşhis bulmasına yardımcı olacaktı. Ama şüphelendiğim gibi Drew, Rory'yi aradan çıkarmak için eline geçen fırsatı değerlendirmek istiyorsa, yetersiz tedavi sunacak ve hastasının durumunun ilerlemesini geciktirecekti.

Hâlâ kocamın değişebileceğine inanmaya çalışan Rory bunu kabul etti ve sahte bir hastalık uydurdu; kilo kaybından, mide ağrılarından ve ailesinde sahte bir kanser geçmişi olduğundan bahsetti; tüm bunlar Drew'in kafasında alarm zillerinin çalmasına neden olmalıydı.

Peki Drew ne yaptı?

Hiçbir şey.

Rory bunu biliyordu çünkü en yakın hastaneyi arayıp sevkinin ne durumda olduğunu sormalarına rağmen hiçbir haber alamamışlardı, çünkü onu muayene eden doktordan hiçbir haber alamamışlardı. Rory o anda Drew'un Alice'in tamamen kendisine ait olması için ne kadar ileri gidebileceğini anladı. Sırf kendi bencil çıkarları için bir hastanın bakımını geciktirmeye, potansiyel olarak ölüm şansını artırmaya istekliydi ve Rory bana planımın içinde olduğunu söylediğinde bu noktadaydı. Sonuçta, Drew Rory'nin ölmesine izin vermeye razı olduysa, Rory neden aynısını yapmaya razı olmasındı?

Bunu nasıl yapabileceğimizi ve bundan nasıl kurtulabileceğimizi açıklayan Rory, kurşun geçirmez hale gelene kadar planımda delikler açacak kadar yardımcı oldu ve sonra harekete geçme zamanı geldi. Artık olan oldu, ikinci telefonlarımız Drew'in ölümünden dakikalar sonra denize atıldı, böylece bağlantı kurulamadı ve şimdi geriye kalan tek şey ikimizin de eylemlerimizin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalması. Neyse ki biz dışarıda, Alice ise içeride bu sonuçlarla başa çıkmaya çalışacak.

Şimdi yapmam gereken tek bir şey kaldı, o da toparlanıp buradan ayrılmak. Ailem bu konuda bana yardımcı oluyor ve bu evin açılması gereken kutularla dolu olması daha dün gibi gelmesine rağmen, şimdi bir nakliye kamyonuna yüklenecek ve Manchester'a götürülecek kutularla dolmaya başladı.

Yaptıklarımın sonrasına bile hala 'talihli hafıza kaybı' diyebileceğim garip anlar yaşıyorum. Bu anlarda ne yaptığımı ve hatta Drew'in gittiğini çok kısa bir süre için unutuyorum ve bu anlar çok kısa sürse de şaşırtıcı derecede sık yaşanıyor. En sonuncusu, boş yatak odasında bir kutuyu kaldırmaya çalışırken ağırlığıyla mücadele etmemle ilgiliydi. Tam Drew'a seslenip bana yardım etmesini isteyecektim ki aklıma geldi.

Sanırım gitmiş olsa bile beni asla gerçekten terk etmeyecek, çünkü birlikte çok uzun yıllar geçirdik ve onun hayatı ölümden bile benimkiyle sonsuza dek iç içe.

Eşyalarımı toplarken, burada tanıdığım, bana her zaman iyi davranan ama tüm bu olanlardan sonra daha da iyi davranan bazı insanlarla vedalaşmak için hızlı bir yolculuk yapıp yapmamayı düşünüyorum. Audrey gibi insanlar, Agatha da dahil olmak üzere kahve sabahındaki diğer kadınlar ve kasapta ve barda bulunanlar gibi birkaç kişi daha. Ben buraya gelene kadar son derece normal, sıradan ve huzurlu hayatlar yaşayan bu insanlar, bir gün köylerini gece geç saatlerde televizyonda yayınlanan gerçek bir suç dizisinin sadece bir bölümü haline getirmeyi başardılar. Son bir kez yüzümü göstermem, bu köyün benim için sonsuza dek lekelenen olsa da, bunun onlarla hiçbir ilgisi olmadığını bilmelerini sağlamam hoş olurdu.

Ben de kolay yolu seçip tüm bu yaygara ve ilgiye maruz kalmadan çekip gitmek istiyorum. Şimdi ailemle git. Otoyolda nakliye kamyonetini takip et. Ve asla arkama bakmayacağım. Ta ki bu karar ailem tarafından elimden alınıp, uzun dönüş yolculuğundan önce kafamızı dağıtmak için köye doğru kısa bir yürüyüş yapmamız önerilene kadar. İsteksizce kabul ediyorum ve bir daha buraya adım atmadan önce hızlı bir dolambaçlı yol olmasını beklediğim şey için yola çıkıyoruz.

Ama bu köyün alışkanlığı olduğu üzere, beni son bir kez daha şaşırtıyor.

OTUZ DÖRT

FERN

"Bir şeyler içmek için vaktimiz yok. Yola koyulmayı tercih ederim," diyorum babama, yürüyüşümüz sırasında bir şeyler içmek için bara uğramamızı önerdikten sonra.

'Önümüzde uzun bir yol var. Otoyollara çıkmadan önce bir biraya ihtiyacım var' diyor ve kapıyı iterek açıp içeri giriyor.

"Hadi, fazla uzun sürmez," diyor annem, kendisi hiçbir zaman pek içki içmemiş olmasına rağmen onun tarafını tutarak. Beni bara götürürken, burada başka bir şeyler dönüyor olabileceği hissine kapılmaya başlıyorum. Ve, yeterince eminim ki, öyle olduğunu öğreniyorum.

Öğleden sonra olmasına rağmen bar şaşırtıcı derecede kalabalık ve bunun nedeni çok çabuk anlaşılıyor. Herkes bana veda etmek için dışarı çıktı ve bu tam olarak bir veda partisi olmasa da, çünkü olanlardan sonra bir parti uygunsuz olurdu, kesinlikle bir tür buluşma ve hepsi benim için.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, belli ki bu işin içinde olan aileme.

"Herkes gitmeden önce sana burayla ilgili güzel bir anı vermek istedi," diyor annem, yüzü buraya geldiğimden beri kaybettiğim her şey için üzüntünün bir resmiydi.

Ev sahibi barın arkasından çıkıp bana bir kadeh beyaz şarap uzatarak, "Al bakalım Fern, bu bizden olsun," diyor ve ben de ayrılmadan önce beni düşündükleri için minnettarlığımı göstermek amacıyla etrafımdaki yüzler denizine gülümsemeden önce ona teşekkür ediyorum. Ancak yüzler arasında mesafemi korumayı tercih edeceğim biri var, o da Rory. Elinde bir bardak birayla barın yanında duruyor, gerçi günün ilk birası gibi görünmüyor. Ona doğru baktığımı görünce bardağını kaldırıyor ama bana bakışında beni rahatsız eden bir şey var.

"Yaşadığınız her şey için çok üzgünüm.

Arkamdaki sesin Audrey'e ait olduğu anlaşılıyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklaması için tam zamanında arkamı dönüyorum. 'Keşke gitmeseydin, ama gitmek zorunda olduğunu hissetmeni anlıyorum. Ama umarım bir gün ziyaret etmek istersin ve eğer gelirsen mutlaka beni görmeye gel, tamam mı?

Bu kadının içten iyi niyeti bir an için savunmamı kırıyor ve kendimi gözyaşlarının eşiğinde hissediyorum, son birkaç aydır döktüğüm pek çok gözyaşı gibi sahte olmayan gözyaşları. Audrey ya da bu bardaki herhangi biri kim olduğumu ve ne yaptığımı gerçekten bilseydi, bana karşı asla bu kadar nazik olmazlardı, ama bilmedikleri için, köylerinden ayrılışıma utanç verici bir şeymiş gibi davranıyorlar, oysa gerçekte sevinmeleri gerekirdi. Beni arkalarında görmek, buranın başına gelen belaların sona ermesi anlamına gelecek.

"Çok teşekkür ederim Audrey. Seninle tanışmak çok güzeldi ve buraya geldiğimden beri bana karşı ne kadar nazik olduğunu asla unutmayacağım. Bana yaptığın lazanyayı hatırlıyor musun?"

"Elbette canım. Hiç sorun olmadı. Keşke bir gün sadece sana ya da eşine değil, küçük bir çocuğa da yemek getirebilseydim.

Audrey iyi niyetlidir, ancak yanlış bir şey söylemiş olabileceğini fark edince biraz panikler ve özür diler.

"Sorun değil," diyorum ona. 'Bu çok hoş olurdu. Ama korkarım ki böyle olması gerekmiyordu.

Bir süre sonra Audrey'nin pençesinden kurtulmayı başarıyorum ve bara karışarak biraz zaman geçiriyorum, birkaç klişe sözü daha kabul ediyorum ve birkaç veda daha ediyorum, sonunda Rory'nin barda durduğu yere gidiyorum.

"Hoşça kal Rory," diyorum ona, kollarımı açıp sarılıyorum çünkü burada tanışıp arkadaş olan iki insanın ayrılmadan önce yapacağı şey büyük olasılıkla budur. Rory burada şüphe uyandıracak bir şey yapmaması gerektiğini biliyor, bu yüzden sarılmamı kabul ediyor ve ben de ona her şeyin en iyisini diliyorum, gerçekten içtenlikle söylüyorum çünkü birlikte çok şey yaşadık ve o da bir gün yeniden mutlu olmayı hak ediyor. Ama ayrılmadan hemen önce kulağıma fısıldıyor.

'Seninle özel olarak konuşmam gerek. Beş dakika içinde benimle barın arka tarafında buluş.

Nefesindeki ağır alkol kokusunu algılıyorum ama bu, onu bırakıp bir sonraki kişiye geçerken beni rahatsız eden şeylerden sadece biri.

Benimle ne hakkında konuşmak istiyor? Yaptıklarımızdan pişmanlık mı duyuyor? Eğer öyleyse, bunun için biraz geç bile kaldık. Yoksa elimizden geleni yapmamıza rağmen kapatamadığımız bir izden dolayı polis tarafından yakalanabileceğimizden mi endişeleniyor? Bilmiyorum, ama barda dolaşmaya devam ederken, Rory'nin kapıya doğru ilerlediğini görmeden önce birkaç kez daha sarılıp kucaklaşırken endişem dayanılmaz bir hal alıyor.

"Hemen döneceğim," diyorum babama boş şarap bardağını uzatırken. "Bana bir tane daha getirebilir misin?"

Annemle bara gitmesi onları önümüzdeki birkaç dakika boyunca yeterince meşgul etmeli ki dışarı çıkıp beni aramasınlar. Dışarı çıktığımda, keşke bu lanet bara hiç gelmeseydim diyorum. Şu anda otoyolda bir arabada başımı koltuğa yaslamış, biraz uyumaya çalışıyor olabilirdim. Bunun yerine, hâlâ bu lanet olası köyde Rory'nin bana anlatmak istediği şeylerle uğraşmak zorunda kalıyorum ve burada ne kadar uzun süre kalırsam, kendimi o filmlerden birindeki bir karakter gibi hissediyorum, sanki mekân kendi başına bir karaktermiş gibi, mekândan kaçamıyorlar.

"Hey," diyor Rory beni barın arka tarafında dolaşırken gördüğünde. Bir yığın boş bira fiçisinin yanında duruyor ve hafifçe sallanıyor, belli ki sarhoş ama bunu çok da umursuyor gibi görünmüyor.

"Neler oluyor?"

'Gitmeden önce seninle konuşmak istedim. Sana ikinci telefonundan bir mesaj gönderdim ama cevap vermedin.

'O telefonu aylar önce çöpe attım. Senin de aynısını yapmış olman gerekiyordu.

"Sanırım ona asıldım.

'Bunu neden yaptınız? Eğer başka biri bulsaydı, bizi mahvetmek için kullanılabilecek bir kanıt olurdu.

"Biliyorum. Özür dilerim.'

"Neyin var senin? Ne kadar içtin?" 'Bunun bir önemi yok.

"Yaptıklarımız hakkında birileriyle konuşma ihtimalin varsa, öyle!

'Bana biraz kredi ver. O kadar da aptal değilim.'

Suç ortağıma biraz sert davranmış olabileceğimin farkındayım, bu yüzden özür dilerim.

'Bu ne hakkında? Bana ne anlatmak istiyorsun? Alice ve duruşma hakkında mı? Polis sana başka sorular da soruyor mu?'

Onun peşinde olabileceklerinden korkuyorum, o derken *bizi* kastediyorum. Nasıl bir hata yaptık? Hangi yarım kalmış işi tamamlayamadık? Cinayetten paçayı kurtarmanın bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

"Hayır, öyle bir şey yok," diyor Rory, içimi rahatlatarak ve ben de bundan memnun olması gerektiğini anlıyorum, ama yine de pek mutlu görünmüyor.

"Güzel. O zaman ne?"

'Seni seviyorum.'

"Ne?"

Söyleyebileceği onca şey arasında en son beklediğim şey bu olabilirdi.

"Beni duydun. Sana aşık oldum Fern." "Sen neden bahsediyorsun?"

"İdeal olmadığını biliyorum ama hislerime engel olamıyorum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, seni düşünmeden edemiyorum. Manchester'da paylaştığımız o öpücük. Alice'in benim için hala iyi olmadığına inandığın halde onunla anlaşmamı nasıl reddettiğini. Ve neler yapabildiğimizi. Biz harika bir takımız, değil mi?"

'Biz sadece arkadaşız. Ne yazık ki ortaklarımızın yaptıkları yüzünden bir araya gelen arkadaşlar.

'Ama biz bundan daha fazlasıyız. Sen de beni öpmüştün, hatırladın mı?' 'Sarhoştum! Tıpkı senin şimdi olduğun gibi!

Rory bundan biraz incinmiş gibi görünür ama bunun gerçek olduğunu da bilir.

'O öpücük uzun zaman önceydi. Madem bana karşı bir şeyler hissediyordun, neden hiçbir şey söylemedin?

'O zamanlar duygularım yoktu. Yeni geliştiler.'

'Alice hapiste olduğu için kendini yalnız hissediyorsun. Ama iyi olacaksın. Başka biriyle tanışacaksın.

"Kim? Kiminle tanışacağım? Burada benim yaşımda neredeyse hiç kadın yok, olanlar da zaten evli.

"O zaman çekil.

"Seninle Manchester'a dönebilir miyim?"

"Deli misin sen? Bunun nasıl görüneceğini düşünüyorsun? Drew ve Alice'e olanlardan sonra ikimizin bir araya gelmesi. Şüpheli konuş!"

"Yani bana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum ve bilseydim bile bu konuda hiçbir şey yapmazdım çünkü bu çok riskli."

Gidip bu saçma konuşmayı bitirmek istiyorum ama gitmeden önce Rory'nin işleri tehlikeye atacak bir şey yapmayacağına dair kanıtı ihtiyacım var.

"İyi miyiz?" diye soruyorum. Tuhaf bir şekilde değil de iyi şartlarda ayrılabilirliğimizi umarak soruyorum, çünkü Manchester'a döndüğümde ihtiyacım olan son şey, Rory'nin bir dahaki sefere içkiyi fazla kaçırdığında bir barda birine ne söyleyebileceği konusunda endişelenmek. Elbette gerçeği, onu da benim kadar çabuk hapse atılabilecek bir gerçeği ağzından kaçırarak kadar aptal değildir, ama hâlâ burada olmam bunun bir endişe kaynağı olduğu anlamına geliyor.

"Hayır, iyi değiliz," diyor bana aniden. 'Her şeyimi kaybettim. Keşke bunu hiç yapmasaydık. Keşke Drew hala hayatta olsaydı ve Alice hala burada benimle olsaydı.'

"Arkamızdan gülüyor olmalarına rağmen mi?"

'Bundan daha mı kötüydü? Yalnız olmak. Suçlu hissetmek. Hiçbir şeye sahip olmamak.'

'Kendini topla! Kendine gelmelisin. Eve gitmeni, ayılmanı ve sonra ne yapmak istediğine karar vermeni öneririm. Ama ben gidiyorum. Hoşça kal, Rory.'

Uzaklaşmak için dönüyorum ama Rory muhtemelen beni durdurabilecek tek şeyi söylüyor.

"Ne yaptığımızı birine anlatacağım," diyor. 'O öpücüğün senin için bir anlamı olduğunu kabul etmezsen birine söyleyeceğim çünkü öyle olduğunu biliyorum.'

Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor. *Bunca çalışma ve çabaya, Drew ve Alice'ten kurtulmama rağmen Rory en büyük tehdidim haline geldi.*

Rory, gitmeme izin vermelisin. Bensiz hayatına devam etmen daha kolay olur. Sadece birbirimize onları hatırlatacağız.'

'Ama tüm bunlardan iyi bir şey çıkmalı, değil mi? Yoksa ne anlamı kalırdı ki? Sadece intikam mı? Hayatta bundan daha fazlası yok mu?'

Ne yapmamı istiyorsun, Rory? Burada kalıp seninle birlikte olmamı, çünkü bu çok saçma ve bunu sen de biliyorsun! Ne yapmamı istiyorsun? Söyle bana!'

Rory sonunda bir yanıt bulmadan önce bir an ne diyeceğini bilemez.

'Gitmeden önce benimkine gel. Seninle birlikte olmak istiyorum. Tek seferlik. Sonra yoluma devam edeceğim ve yaptıklarımız hakkında kimseye tek kelime etmeyeceğim.'

Bunu gerçekten yapıyor mu? Onunla yatmam için bana şantaj mı yapıyor? Kulağa öyle geliyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Tiksindim ve dehşete düştüm ve bana göre o neredeyse eski partnerlerimiz kadar kötü. Ama o son derece ciddi ve artık kararını verdiğine göre başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

"Eğer bunu yaparsak, bunun son olacağına söz veriyor musun? Bir daha benimle iletişime geçmeye çalışmayacak ya da peşimden gelmeyecek misin? Ve yaptıklarımız hakkında kimseyle konuşmayacak mısın?

"Hayır, söz veriyorum.

Başımı sallıyorum ve ona yapabileceğim başka bir şey olmadığını gösteriyorum. "Peki," diyorum ona. 'Sen eve git, on dakika sonra seninle orada buluşuruz.

Sadece barda bir bahane uydurmam gerekiyor.'

Rory yüzünde aptal bir sırıtişla evine doğru ilerlerken ben bara geri dönüyorum, az önce olanları düşünmekten kafam allak bullak ama aileme köyden ayrılmadan önce gidip bir şeyler yapmam gerektiğini söylemekten başka bir şey için vaktim yok.

"Sahilde yürüyüş yapmak istiyorum. Tek başıma. Drew'a son bir kez veda etmek istiyorum.

Rory'ye giderken beni yalnız bırakmaları için yeterince iyi bir hikaye olmasını umuyorum ve neyse ki beni anlıyorlar.

Babam bana sarılmadan önce 'İstediğin kadar zamanın var, canım' dedi. "Gitmeye hazır olduğunda seninle evde buluşacağız.

Annem de bana sarılırken 'Seni seviyorum hayatım' diyor. "Seninle ve ne kadar cesur olduğunla gurur duyuyorum.

Bardan çıkmadan önce annemle babama teşekkür ediyorum. Rory'nin evine doğru ilerlerken kendime küçük bir moral konuşması yapıyorum.

Sessiz sokaklarda yürürken kendi kendime 'Şu işi bir an önce bitirelim,' diyorum. 'Eğlenceli olmayacak ama en azından bu lanet köyde yapmak zorunda olduğum son şey olacak.

OTUZ BEŞ

FERN

BİR AY SONRA

Sevdiğiniz bir yeri asla gerçekten terk edemeyeceğinizi söylerler çünkü nereye giderseniz gidin her zaman bir parçasını yanınızda taşırsınız. Sanırım bu doğru, çünkü Manchester beni hiç terk etmedi, boş sokaklar ve dönüşümlerce boş kumdan başka bir şeyle çevrili o köydeyken bile.

Oradayken bile hep şehrin kalabalık ara sokaklarını ve yüksek bir ofise, bir müzeye, bir bara ya da tiyatrodaki büyük ölçekli bir prodüksiyonun son gösterimine giderken bu sokaklardan aceleyle geçen insanları düşünürdüm. Sahildeki deniz havası yerine, yetenekli baristaların fincanlara ustalıkla süt döktüğü ve kolayca sade bir içecek olabilecek şeyin yüzeyinde güzel resimler yaptığı bir yerin önünden geçerken burun deliklerime bir kahve kokusu almanın nasıl bir şey olduğunu ara sıra hatırlardım. Şarap barlarını nasıl unutabilirim ki, ister yağmur altında eve giden trene yetişmeden önce tek bir kadeh içmek için içeri girsinler, ister birkaç arkadaşla birlikte birkaç saat boyunca bir masayı işgal etsinler, aralarında bir şişe olsun ve başka hiçbir yerde bulunmasınlar, insanın her zaman evinde hissettirildiği o çökmekte olan dekore edilmiş mekanları.

Her şey bir yana, en çok özlediğim yerler bu tür yerlerdi; sanırım bu da eve döndüğümünden beri şehrin tadını çıkardığım ilk gecede, bir Cuma gecesi barda oturup etrafımdaki hareketliliğin her saniyesinin tadını çıkarmamın nedenini açıklıyor.

Buraya tek başıma geldim ve kimseyle konuşmayı planlamıyorum, ancak bu biraz insan izlerken kendimi yalnız hissettiğim anlamına gelmiyor. Böyle bir oyun için buradan daha iyi bir yer yok ve etrafıma baktığımda

Bu mekânı paylaştığım patronlar hakkında kafamda bir sürü saçma hikâyeye uyduruyorum.

Kaliforniyalı bir sörfçü olduğunu hayal ettiğim çiçekli gömlekli ve şortlu adam, bir şekilde Manchester'ın yağmurdan ıslanmış sokaklarına düşmüş ve o zamandan beri evinin yolunu bulmaya çalışıyor. Masasına sürekli şampanya döken sarı elbiseli iri kadın var ve ben onun başladığı yere geri dönmeden önce servetini hızla tüketen şanslı bir piyango talihlisi olduğunu hayal ediyorum, beş parasız ve biraz para için o güzel elbiseyi rehin vermek zorunda. Sonra barda yanımda duran, rüya gibi mavi gözleri ve sert çene hattıyla yakışıklı bir adam var ve onun geceyi yeni çıkarmış bir model olduğunu hayal ediyorum, çok yakında Times Meydanı'ndaki bir reklam panosuna yüzünü koyacak olan bir tıraş losyonu şirketiyle altı rakamlı bir başka sözleşmeyi kutluyor.

Ona bakarken ve kendimi aptalca hayallerimde kaybederken, onun da bana baktığını fark edemiyorum.

Kendime geldiğimde, yabancı açıkça ilgilendiğim izlenimine kapılmıştı, çünkü kendinden emin bir şekilde yanıma sokuldu ve ona biraz ilgi gösterdiğimi fark etmeden edemediğini söyledi.

"Özür dilerim," diyorum utanarak. "Hayal kuruyordum. Bakmak istememiştim.

"Yoksa yakalanmak istemedin mi?

Bana arsızca göz kırptıyor ve akşamdan keyif alıp almadığımı sormadan önce beni rahatlatıyor.

"Evet, şimdiye kadar iyiydi.

"Tek başına mısın yoksa birini mi bekliyorsun?

'Evet, yakışıklı, muhteşem bir adamın buraya gelip bana bir içki daha ısmarlamasını bekliyorum,' diye şaka yapıyorum.

"Eh, artık buradayım, sana ne getirebilirim?" diye cevap veriyor ve ben yüksek sesle gülüyorum, gerçi kahkahamın büyük bir kısmı buradaki yüksek sesli müzik tarafından bastırılıyor, ki bunun için oldukça minnettarım.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum, sırf yakışıklı bir adam bana asılıyor diye onu yönlendirmek zorunda olmadığımın ve potansiyel olarak kendimi bir şeylere bulaştırmam gerektiğinin farkındayım. Bir süre kibarca havadan sudan konuştuktan sonra eve dönmem gerektiğini, çünkü orada beni bekleyen biri, belki de bir koca olduğunu ve sol elimdeki alyansın bu hikayeyi daha inandırıcı kılmaya yardımcı olacağını söyleyerek oradan ayrılabilirdim.

Ölümünden ve bana yaptıklarından sonra bile Drew'in düğün günümüzde parmağıma taktığı yüzüğü hala takıyorum. Sürekli olarak onu hatırlatmak zorunda kalmamak için yüzüğü çıkarabileceğim günü dört gözle beklesem de, şimdilik takmaya devam ediyorum, bu yüzden hala bir zamanlar sahip olduklarının özlemini çeken üzgün bir dul gibi görünüyorum. Bunca zaman geçmesine ve başka bir kadın onun cinayetinden dolayı hapiste olmasına rağmen hala mantıklı davranıyor ve kimsenin benden şüphelenmemesini sağlıyorum.

Ama bir kız bir süre sonra yalnız kalmaya başlar, bu yüzden bu konuşmayı henüz bitirmek istemiyorum. Konuşmak ve flört etmek güzel, özellikle de bu kadar tatlı bir adamla, bu yüzden bana bir içki daha ısmarlamak konusunda ciddi olduğunu söylediğinde, nazik teklifini kabul ediyorum ve yanımdaki boş koltuğa oturmasına izin veriyorum.

"Gerçekten birini mi bekliyorsun yoksa bu gece yalnız mısın?" diye soruyor barmen siparişlerimizle ilgilenirken.

'Cuma akşamı tek başımayım. Bu beni üzüyor mu?'

'Hayır, hiç de değil. Kendi arkadaşlığınızın tadını çıkarmanızda yanlış bir şey yok. Aslında ben de yalnızım. Bir arkadaşım la buluşacaktım ama iptal etti.

"Sanırım onun kaybı benim kazancım.

Yeni arkadaşım bu cevabı beğendi ve içkilerimizi alırken resmen kendini tanıttı.

Bana elini uzatarak 'Roger' dedi.

"Fern," diye yanıtlıyorum elimi sıkarken, ama ben sıkarken yüzüğü fark etmemesi mümkün değil.

Bir şey söylemiyor, ama tavrının biraz değiştiğini ve belki de şimdi bir kadınla sohbet etmeye çalışarak zamanını boşa harcadığından endişelendiğini söyleyebilirim.

"Oh, yüzük meselesi. Sorun değil, evli değilim. Yani, artık değilim.' "Oh, boşandın mı?

"Tam olarak değil.

Oldukça kötü olan geçmişimden bahsetmenin bir Cuma gecesi bar muhabbeti yapmanın en iyi yolu olup olmadığından emin değilim ama adamın yanlış bir fikre kapılmasını istemediğim için dürüst olmaya karar verdim.

"Kocam vefat etti. "Oh, çok üzüldüm.

"Sorun yok. Oraya geliyorum. Günden güne.' "Hayal bile edemiyorum. Çok zor olmalı.

"Evet, öyle oldu, özellikle de ölüm şekliyle.

Roger bu konuyu biraz daha açmamı istemekten korkuyor gibi görünüyor, ama bunun ondan göreceğim sempati hoşuma gittiği için devam ediyorum.

"Öldürüldü.

"Ne? Aman Tanrım, bu korkunç. Çok üzüldüm. Ne oldu? Hayır, bekle, istemiyorsan buna cevap vermek zorunda değilsin. İstersen başka bir şey hakkında konuşabiliriz.'

'Sorun değil, onun hakkında konuşmayı seviyorum. Önemli olan hiç olmamış gibi davranmamak.

Devam etmeden önce kendimi toparlamak için bir an duruyorum.

'Bir ilişkisi vardı ve diğer kadın tarafından öldürüldü. Açıkçası her şey olana kadar ondan haberim yoktu.

Roger dehşete düşmüş görünüyor ve bahse girerim buradaki onca kadın arasından neden benimle konuşmayı seçtiğini kendine soruyordur.

"Bu korkunç. Çok üzüldüm. Kadına ne oldu?' 'Şu anda hapiste.

Güzel. Vay canına, bu çılgınca.'

'Evet, cinayet silahını sahilde buldular ve her yerinde onun parmak izleri vardı. En azından onu yakaladılar.'

"Sahil mi?

"Evet, Arberness'de oldu.

"Bekle, bunu haberlerde duyduğumu hatırlıyorum. Olamaz, karısı sen misin?"

"Evet, ne yazık ki.

Roger başını sallıyor ve Cuma gecesine gölge düşürdüğüm için üzülüyorum, bu yüzden eğer isterse ona bir çıkış yolu vermeye çalışıyorum.

Özür dilerim. Beni ve acıklı hikayemi dinlemek zorunda değilsin. Eğlenmek için dışarıdasın. Gidip başka biriyle konuşmak istersen kendini kötü hissetme.

"Ne? Hayır, sorun değil. Ayrıca, burada senden daha ilginç bir hikayesi olan birini bulacağımdan şüpheliyim, değil mi?

Yaptığı şaka, ölüm ve sadakatsizlik hakkında konuşmaya başlamadan önceki ruh halime geri dönmeme yardımcı oluyor ve bu barda etrafımızdaki bazı insanların şüpheli davranışları gibi biraz daha az ağır konulara geçerken, hayatıma yeni bir erkeğin girmesine izin vermenin zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum. Elbette ciddi bir şey değil, çünkü Drew'in yasını tutuyormuşum gibi görünmesi için bir süre daha beklemem gerekiyor. Ama biraz eğlenebilirim, değil mi? Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorum. Ve Tanrı biliyor ki ilgilendiğim bir adam da benimle ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu.

O anda aklıma Rory geliyor, sevgime talip olan son erkek ve Roger erkekler tuvaletine gitmek için izin aldıktan sonra telefonumu çıkarıp onun adını yazıyorum. Rory Richardson için anında birkaç arama sonucu çıkıyor ve ben de en son çıkan habere tıklıyorum, çünkü sadece onunla ilgili yeni gelişmelerle ilgileniyorum.

Bu son makale, adli tabip tarafından kaza sonucu ölüm kararının nasıl verildiğinden bahsediyor ve ben de bunu umuyordum, bu yüzden okumaya devam etmeden önce kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. Makale, Rory'nin cesedinin evindeki küvette, suyun altında nasıl bulunduğunu ve onu bulan sağlık görevlilerine nasıl tepki vermediğini özetleyerek devam ediyor. İnanişâ göre çok içtikten sonra küvette sızmış ve yanlışlıkla boğulmuştur, ki bu çok trajik bir durumdur.

Bu da doğru değil.

Bunu biliyorum çünkü Rory öldüğünde oradaydım. Bunda tesadüfî bir şey yoktu. Bardaki konuşmamızdan sonra onu evine kadar takip ettikten sonra, ikimizin yaptıkları hakkında sessiz kalması karşılığında onunla yatmaya hazır olduğuma inanmasını sağlamıştım. Ama o barın otoparkında fark etmiştim ki, Rory bana bir kez şantaj yapmak istediye, ne yaparsam yapayım ondan asla kurtulamayacaktım. Buna bir de ciddi bir içki sorunu olduğu gerçeğini eklersem, öyle bir sorumluluk altına giriyordu ki, bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Drew ve Alice'e yaptığım şey kadar belirleyici bir şey.

Rory'yle evinde buluştuktan sonra bana içki teklif etti, ben reddettim ama bu onun da içki içmesini engellemeyecekti. Sarhoş olduğu her halinden belliydi, sonra bana asıldı, ama yukarı çıkmayı önererek onu savuşturmayı başardım. Heyecandan sersemlemiş bir halde beni yatak odasına doğru götürdü, ancak banyodan geçerken onun yerine orada biraz eğlenmeyi önerdim.

Ona banyoda yapmayı sevdiğim yalanını söyledim ve kafası sabunlu köpüklerin altındaki çıplak vücudumun her türlü görüntüsüyle doluyken muslukları açtı ve suyun küveti doldurmasına izin verdi.

Ona soyunmasını söyledikten sonra, ki bu komutu yeterince çabuk yerine getiremedi, küvete girdi, ben de arkasına oturdum, omuzlarına masaj yaptım ve onu daha da fazla içmeye teşvik ettim. Alkol ve sıcak suyun etkisini göstermesi uzun sürmedi ve Rory uykuya daldıkça, onu küvetin içine daha da gömülmesi için teşvik ettim.

Başı su seviyesinin biraz üstüne çıkana kadar omuzlarını aşağıya indirdi.

Uykuya daldığında suyun altına kayışını izledim ve oksijensiz kalmasını beklerken aslında nefesimi tutan bendim. Tam olarak ne olmasını beklediğimden emin değilim çünkü daha önce hiç boğulan bir insan görmemiştim. Bayılana kadar suyun altında kalacağını ve sonra da tek yapmam gerekenin oradan ayrılmak olacağını umuyordum. Ama Rory aniden uyandı ve korkmuş gözleri suyun altından bana bakarken, tekrar ayağa kalkmasına ve nefes nefese kalmasına sadece bir saniye kaldığını biliyordum.

Bu yüzden ellerimi göğsüne koydum ve onu altında tuttum.

Biraz çırpındı ama sarhoş olduğu için hareketleri zayıftı ve ben de yerçekimini kendi avantajıma kullanarak, ayağa kalkmasını engelleyecek kadar aşağı doğru kuvvet uyguladım ama derisinde bir polis memurunun ilgilenebileceği izler bırakacak kadar değil. Küvetin kaygan iç kısmı da bana yardımcı oldu çünkü Rory'nin ona yardım etmek için tutunacak hiçbir şeyi yoktu.

Birkaç boğucu dakikadan sonra direnmeyi bıraktı. Bana kalan tek şey, parmak izi kalması ihtimaline karşı banyodaki birkaç yüzeyi silmekti, sonra onun evinden çıkıp kendi evime gittim ve aileme sahildeki kafa boşaltma yürüyüşümden sonra gitmeye hazır olduğumu söyledim. Sonra arabaya bindik ve köyden temelli ayrıldık.

Benim ve Drew'in ailesi evin satışıyla ilgileniyor, yani o zamandan beri oraya geri dönmek zorunda kalmadım ve bir daha döneceğimden de şüpheliyim. Telefonumu elimden bırakıp Roger'ın gelip barda bana katılmasını beklerken o köy ve orada yaşananlar şu anda bulunduğum yerden kesinlikle milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

Çaldığında yüzünde kocaman bir sırıtış oluyor. Nedenini sorduğumda, çalmasını istediği bir şarkı olduğunu söylüyor. Şarkı çaldığında, onunla dans etmem için ısrar ediyor. Hiçbir zaman iyi bir dansçı olmadım, ama beni hayatımın alışkanlığını değiştirebileceğime ikna etmek için iyi bir iş çıkarıyor. Şarkı çalmaya başladığında yerimden kalkıp onu dans pistine kadar takip ediyorum.

İkimiz yakınlaştıkça, elleri kalçalarımın ve gözlerimiz etrafımızdaki diğer dansçılarda değil de sadece birbirimizdeyken, istenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Drew bu enerjiyi Alice'e aktarana kadar bana böyle hissettiriyordu. Bunun bedelini ödedi, tıpkı

O. Rory'ye gelince, o talihsizdi, ama sonuçta ikincil hasar oldu. Şimdi, dördümüz arasında, tüm bunlardan en iyi çıkan benim ve Roger beni döndürürken, her şeyin yoluna girdiğini hissediyorum.

Artık doktorun karısı olmayabilirim, ama sorun değil.

Bu yeni adam hayatıma girdikten sonra kim bilir beni neler bekliyordur?

Tanrı onu korusun, Roger bana hareketlerini gösterirken ve pistte manevra yapmama yardım ederken çok mutlu görünüyor. Yüzünde kocaman bir sırıtış var, tıpkı kremayı alan kedi gibi. Şansının yaver gideceğini düşünüyor ve öyle de olabilir. Ama tabii ki o kadar şanslı değil, çünkü benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor, değil mi? Muhtemelen benim sadece biraz eğlenebileceği bir kadın olduğumu düşünüyor, ama aramız bozulursa ve beni tanışmadan önceki halimden biraz daha az tatmin olmuş bir şekilde terk ederse önemli bir şey olmayacak.

Dediğim gibi, Tanrı onu korusun. Hiçbir fikri yok, tıpkı eski kocamın da olmadığı gibi.

Sadece bu şekilde devam ettiğimden emin olmalıyım. Ve eminim yapabilirim.

Ne de olsa şimdiye kadar bu kadar kolay oldu, değil mi?

EPILOG

Fern'i Manchester'ın kalabalık barının dans pistinde döndüren adam ne yaptığını çok iyi biliyordu. Kibar, sofistike, komik ve çekici davranıyor ve hepsinden önemlisi, müziğe ayak uydururken bazı zarif hareketler sergiliyordu. Tüm bunları yaparken aklında tek bir şey vardı. Dans partnerini baştan çıkarmak ve umarım ona şu anda olduklarından daha da yakınlaşmak.

İzleyen herhangi biri için, haftanın bu zamanlarında dünyanın her yerindeki barlarda yaşanan türden bir şeyden farklı görünmezdi. İki yabancı tanışıyor, birkaç kadeh içkinin tadını çıkarıyor ve ardından çekingenlik azalıp insani temas arzusu arttıkça daha da yakınlaşıyorlardı. Ama bu çiftte görüldüğünden çok daha fazlası vardı. Fern'in elbette kendi geçmişi vardı ve ne hikayeydi ama. Ama Roger da sırları olan biriydi ve birlikte dans ettiği kadının içten gelen güvenine rağmen, ilk kez ondan bir adım önde görünen biriydi.

Çünkü Fern ona yabancı değildi ve bir barda tesadüfen karşılaştıkları bu olay, evrenin gerçekleşmesine izin verdiği rastgele olaylardan biri değildi. Aksine, çok bilinçli bir hareketti. Roger Fern'i buraya kadar takip etmişti, tıpkı son birkaç gündür bu şehirde onu takip ettiği, yemek yemesini, alışveriş yapmasını ve hayatının tadını çıkarmasını izlediği gibi. Onu takip ediyordu çünkü hikâyesinde Fern'in anlattığından daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu.

Roger, ya da gerçek adıyla Greg, bir zamanlar Fern'in yakından tanıdığı biriyle iyi arkadaş olmuştu ama karısıyla yolları daha önce hiç kesişmemişti. Rahmetli doktor Drew ile tenis arkadaşıydı ve ikili yıllar boyunca pek çok kez aynı kortu paylaşmıştı. Greg takma ismini Drew'in "Drew" isminden esinlenerek seçmişti.

Favori tenisçi Roger Federer, Fern'e yakınlaşmak için takma bir isim kullanmanın daha az riskli olacağını farkındaydı. Ama bu aldatmacaya neden ihtiyaç duyuldu?

Çünkü Greg, Fern'in bir şeyler sakladığını düşünüyordu.

Drew'in ölüm haberini duyunca dehşete kapılan Greg, onun metresi tarafından öldürüldüğü fikrine pek inanmadığını fark etmişti, çünkü Drew bir keresinde ona Alice'le ilgili sırlarını anlatmıştı. Birbirlerine ne kadar aşık olduklarını biliyordu.

Daha fazlası olması gerektiğini hissetti.

Ve Fern'in bu her neyse onun anahtarını elinde tutabileceğini hissetti.

Her Gey Greg'in, doktor Manchester'dan ayrılıp köye taçınmadan birkaç yıl önce Drew'la yaptığı bir konuşmayı hatırlamasıyla ortaya çıkmıştı. Orada, bir tenis maçı ve birkaç biradan sonra, ilişkiler ve kadınlar konusu gündeme gelmişti. Greg, Drew'un evli olduğu ve artık bekâr hayatından zevk alamadığı konusunda şaka yapmış, sonra da ona takılarak gidip bardaki bir kadınla konuşmasını önermişti. Bu sadece çocukça, sıradan bir şakaydı ama Drew'un bu meydan okumaya verdiği yanıt Greg'in aklından hiç çıkmamıştı.

"Karım başka kadınlarla birlikte olmaya çalıştığımı düşünse bana ne yapardı biliyor musun?" demişti, dehşet içinde ama dürüstçe. "Beni öldürürdü, bundan hiç şüphem yok.

Greg arkadaşının şaka yaptığını düşünmüştü ama Drew daha sonra tıp fakültesine birlikte gittiği bir kadınla aptalca mesajlaştığı ve mesajlar tamamen platonik olmasına rağmen Fern'in bunları öğrendiği bir zamandan bahsetmişti. Öğrendiğinde neredeyse telefonunu duvara fırlatacak, ona dolandırıcı diyecek ve o kadar sinirlenecekti ki Fern ona vuracağını sanmıştı. Sonunda onu sakinleştirmeyi ve hiçbir şey olmadığına ikna etmeyi başarmıştı, ki bu doğrudu, ancak karısının aldatıldığını düşündüğünde nasıl davranabileceğine dair oldukça aydınlatıcı bir fikir olmuştu.

Bu yüzden, Drew'in cinayet haberinden ve bir ilişkisi olduğunun ortaya çıkmasından sonra Greg, Fern'i ve eğer bunu bilseydi nasıl tepki vereceğini düşünmüştü, ki görünüşe göre bilmiyordu. Ama Alice bu suçtan hüküm giydiğinde, Greg her şeyin biraz fazla temiz bir hikâye olup olmadığını merak etti. Fern'in bir şekilde ilişkiyi önceden bilip bilmediğini ve eğer biliyorsa, intikam almak için harika bir yol bulup bulmadığını merak etti. Ama o noktada bu sadece çılgınca bir fikirdi ve

Kimseye söyleyemeyeceği bir şeydi. Ta ki Drew cinayetinden hapiste olan Alice'in ortağı Rory Richardson'ın ölüm haberini okuyana kadar.

Haberlerde Rory'nin sarhoş olduğu ve küvette uyuyakaldığı söyleniyordu ve köydeki pek çok kişi, Rory'yi karısının mahkumiyetinden sonra ve özellikle de öldüğüne inanılan gün barda içerken gördüklerini söyleyerek haberlere katkıda bulunmuştu. Peki ama o gün barda bulunmasının sebebi neydi?

Fern'in ayrılış partisi.

Greg, eşlerinin birlikte yaptıkları sayesinde zaten birbirlerine bağlı olduklarını düşününce, Fern'in köydeki son gününde Rory'nin başına kötü bir şey gelmesinin ne büyük bir tesadüf olduğunu düşünmeden edemiyordu. Biraz düşündükten sonra, Fern ve Rory'nin kendilerini aldatan eşlerinden intikam aldıkları, ancak Fern'in köyden ayrılmadan önce yarım kalan işi tamamlamaya ve ne yaptığını bilen tek kişiyi susturmaya karar verdiği kanısına vardı.

Bu, Greg gibi yirmili ve otuzlu yaşlarının başında polis memuru olarak birkaç yıl geçirdikten sonra daha uygun bir iş/hayat dengesi aramak için polislikten ayrılan bir adam için oldukça kolay gelen bir düşünce tarzıydı. Şüpheli olmak ve her şeyi olduğu gibi kabul etmemek üzere eğitildiği için, bir vakada sadece bariz kanıtların işaret ettiklerini değil, tüm olasılıkları görmekte ustalaşmıştı. Aslında Drew'in cinayet soruşturmasından sorumlu dedektifin de aynı şekilde düşünmemesine oldukça şaşırmıştı ama belki de düşünmüştü ve belki de polis teşkilatının iç politikaları onun bu konudaki hevesini kırmıştı. Greg de işin bu yönünü çok iyi biliyordu ve bu da hayatında başka bir şey yapmak istemesinin bir başka nedeniydi.

Greg'in bulduğu teori kulağa çok uçuk gelebilirdi ama bu fikri aklına koyduktan sonra gözüne uyku girmemişti ve çok uzak bir ihtimal olmasına rağmen, şüphelerini polisteki eski meslektaşlarından birkaçına götürme cesaretini bulmuştu; en iyi ihtimalle bunu yapmak onların işi olduğu için araştıracaklarını, en kötü ihtimalle de eski günlerin hatırına kendisine bir iyilik yapabileceklerini düşünmüştü.

Onunla daha önceki ilişkilerine rağmen ilgilenmemişlerdi çünkü onlara göre Drew cinayetinin zanlısı çoktan parmaklıklar arkasındaydı, dolayısıyla dava kapanmıştı ve Fern'in hikâyesi de sağlamdı.

Rory'nin ölümü kaza sonucu gerçekleşmişti, yani araştırılacak bir şey yoktu. Ama Greg bu işin peşini bırakmaya hazır değildi, arkadaşının Fern'den ve onun mesajlara verdiği tepkiden bahsederken ne kadar gergin olduğunu hatırlıyordu. Arkadaşı Drew'la yaptığı diğer konuşmalardan Fern'in farklı bir yönü olduğunu, aşırı tepki ve yoğun öfke gösterebilen bir yönü olduğunu biliyordu. Bu kimsenin görmediği bir taraftı, çünkü toplum içinde gösterdiği tek şey sadık ve sevgi dolu bir doktor eşiydi. Bu yüzden her şeyi olurluna bırakmaya hazır değildi ve eğer polis onu soruşturmayacaksa, bunu kendisi yapmak zorunda kalacaktı.

Yani planı buydu. Onunla arkadaş olacak, sonra da yaklaştıkça, onun gerçekten de düşündüğü şeyi yapıp yapamayacağını öğrenmeye çalışacaktı. Riskliydi, çünkü eğer haklıysa çok ciddi suçlar işleyebilecek ve bunları örtbas edebilecek biriyle karşı karşıyaydı, ama bunu Drew'a ve elbette hiç tanışmadığı ama hem internette hem de son haberlerde fotoğraflarını gördükten sonra uzaktan hayranlık duyduğu ve işlemediği bir suç yüzünden hapis yatıyor olabileceğinden korktuğu Alice'e borçlu olduğunu hissediyordu.

Hatta Alice parmaklıklar ardında cezasını çekerken ona bir mektup yazacak kadar ileri gitmişti, tabii ki başka bir takma isimle, Alice'in masum olduğuna ve böylesine iğrenç bir suçu işleyemeyeceğine olan inancını dile getirmişti. Alice gerçekten de ona cevap yazmıştı ve mektubun bazı kısımları hapishane yetkilileri tarafından açıkça sansürlenmiş olsa da, Alice'in söylediklerinin özünü anlayabilmişti.

O masumdu.

Kendisinin nasıl suçlu gibi gösterildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Ama Greg bildiğini hissediyordu ve şimdi bunu kanıtlamaya başlama zamanıydı.

Bunu itiraf etmeyebilirdi ama o zamandan bu yana geçen süre içinde Alice'in büyüüne biraz kapılmış olabilirdi, tıpkı rahmetli arkadaşının yaptığı gibi, ikili arasında mektuplaşmalar arttıkça. Ama planını sadece romantik nedenlerden ötürü uygulamıyordu. Eski arkadaşları için ve genel olarak ölenlerin aileleri için adalet istiyordu.

Fern sırlarını asla bilmeyeceğini düşündüğü adamın yanında dans ederken, o da sırlarını bilmeyen kadının yanında dans ediyordu. Onunla daha da yakınlaşacak ve umarım onunla bir ilişki başlatacaktı. Zaman geçtikçe, küçük bir hatayı izliyor ve bekliyordu. Bir hata. Fern'in bağlayamadığı ve her şeyi ortaya çıkaracak kanıta sahip olana kadar çözebileceği bir iplik. Bu bir mesaj olabilirdi.

Bir yerde bir mesaj. Bir günlük girdisi olabilir. Hatta bir gün yatakta yapılan bir sohbet sırasında Greg'in gizlice telefonuna kaydedeceği bir konuşma bile olabilirdi, çünkü önümüzdeki haftalar ve aylar boyunca onun sözlerinin ve hareketlerinin kaydını tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Onu yakalamayı başarıp başaramayacağını ve kimsenin yapamadığını yapıp yapamayacağını sadece zaman gösterecekti.

Hoş, güzel ve görünüşte mkemmek olan doktor karısının gerçek doğasını ortaya çıkaracak kişinin o olup olmayacağını sadece zaman gösterecekti.

* * *

Eğer *Doktorun Karısı*'nı gece geç saatlere kadar okuduysanız, Daniel Hurst'n yeni gerilim romanı [Tatil Evi](#)'ne bayılacaksınız!

[Buradan alın!](#)

TATIL EVİ

Mükemmel bir tatil ya da mükemmel bir kabus...

Ilık suyun içinde şampanyamı yudumluyorum, muhteşem mavi gökyüzü ve dağların nefes kesen manzarasına hayranlıkla bakarken etrafımda köpükler uçuşuyor. Burada, bu muhteşem tatil evinde olduğuma inanamıyorum.

Ölmek için...

En iyi arkadaşım ve kocası beni ve ailemi evlerine davet ettiler. lüks yaşam tarzlarını deneyimlemek için hafta sonu göl kenarındaki mülklerini ziyaret ettim. Kocam **Ryan'**ın kıskandığını bilmeme rağmen onların zenginliğini kıskanmıyorum. Tek istediğim son zamanlarda yaşadığımız sıkıntılardan kaçmak ve evliliğimi yeniden rayına oturtmak.

Sonra bir akşam Ryan'ın fısıltıyla yaptığı bir konuşmaya kulak misafiri oluyorum ve söylediği şey tüylerimi diken diken ediyor. Bu güzel cennette tüm dünyam alt üst oluyor.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda ikinci bir sır keşfediyorum. Gerçek tahmin ettiğimden daha da şok edici ve artık kime güveneceğimi bilemiyorum.

Bunun mükemmel bir tatil olması gerekiyordu, ama birileri bundan sağ çıkamayacak...

Son sayfaya kadar kalbinizi çarptıracak, ters köşelerle dolu bir psikolojik gerilim. Eğer *Behind Closed Doors*, *Gone Girl* ve *The Housemaid*'i seviyorsanız, *Tatil Evi'nin* büyüüne kapılacaksınız.

Buradan alın!

DANIEL'DEN DAHA FAZLASINI DINLEYIN

Daniel Hurst'ün en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

[Buradan kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

DANIEL HURST'ÜN KİTAPLARI

Tatil Evi Doktorun

Karısı

Kulübedeki Çift Davetsiz

Misafir

Ailem Kazayı Nasıl

Gördü?

Kimseye Söylemeyiz

Altıncı Masadaki Çift

Eskiden Burada

Yaşardık Yanlış Kadın

O Bir Yalancıydı

Kapıdaki Kadın Yolcu

Ölüm Bizi Ayrana Kadar

Sesli olarak mevcuttur

Kulübedeki Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

DANIEL'DEN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

Doktorun Karısı'nı okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür ederim. Eğer hoşunuza gittiyse ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, lütfen aşağıdaki bağlantıdan kaydolun. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Umarım *Doktorun Karısı'nı* sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz, dürüst bir eleştiri yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımı ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak için büyük bir fark yaratır.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum ve benimle doğrudan daniel@danielhurstbooks.com e-posta adresimden iletişime geçebilirsiniz. Her mesaja cevap veriyorum! Ayrıca *Just One Second* adlı ücretsiz psikolojik gerilim kitabımı indirebileceğiniz web sitemi de ziyaret edebilirsiniz.

Teşekkürle
r, Daniel

www.danielhurstbooks.com

Bookouture tarafından 2023 yılında
Storyfire Ltd'nin bir baskısı olarak
yayınlanmıştır.

Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif
Hakkı © Daniel Hurst, 2023

Daniel Hurst, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan
çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt
veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-80314-940-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler,
işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak
kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.